DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

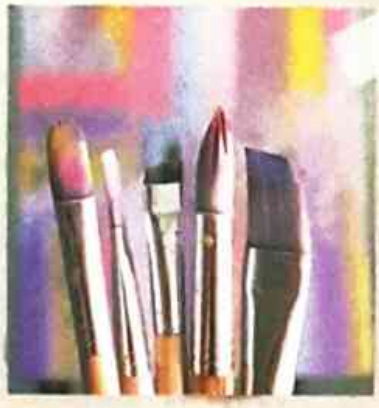
https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

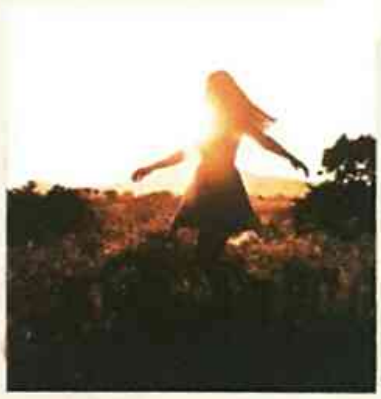
• Telegram: https://t.me/birkitapbir

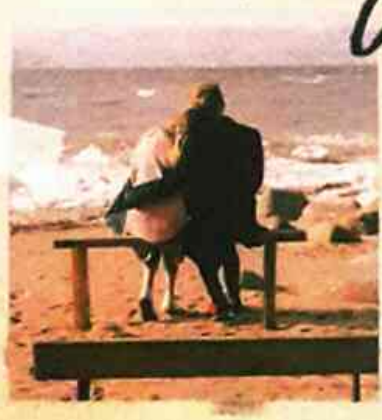
• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

01:01

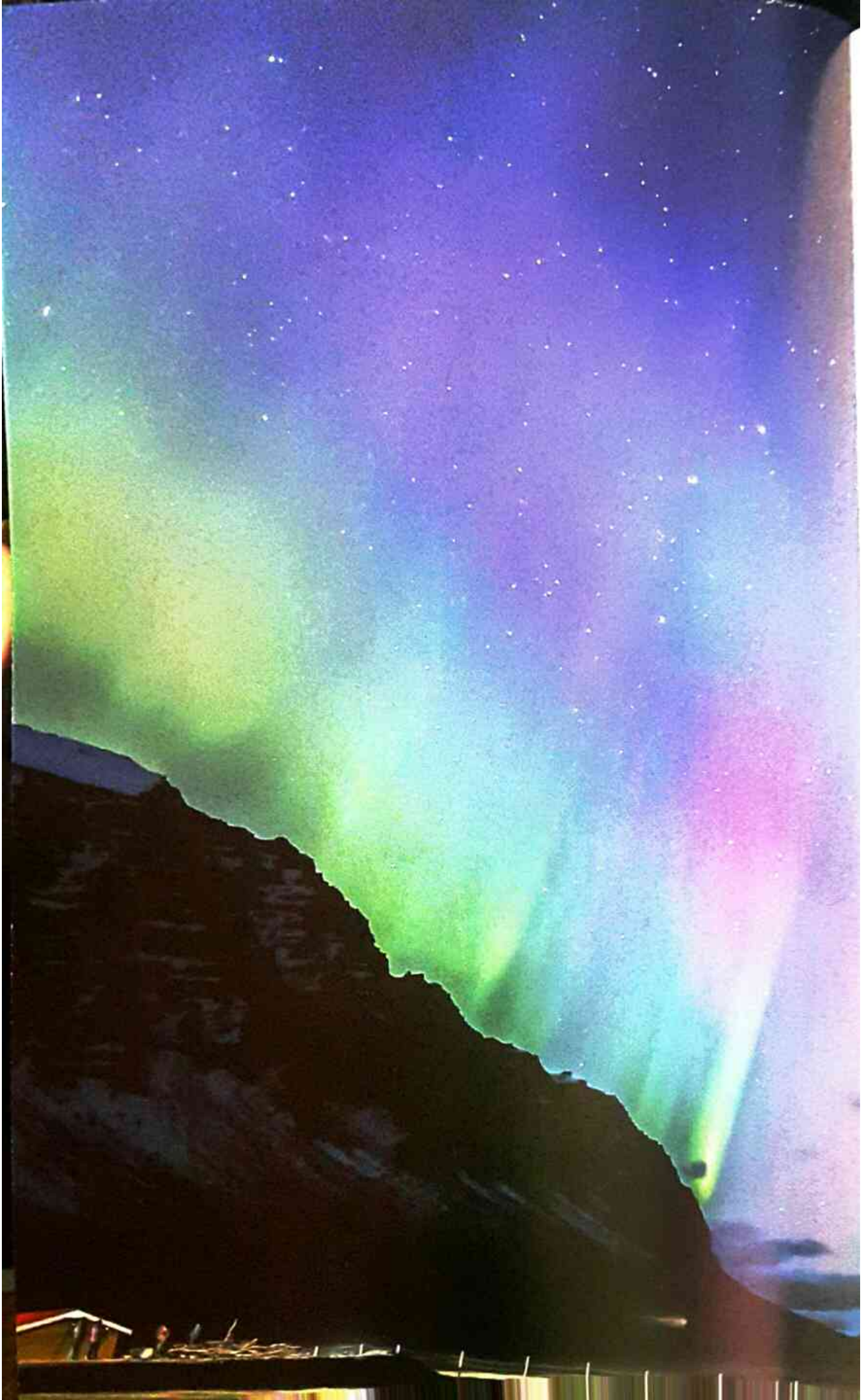

Bugün Adımı Sen Koy

N.G. KABAL

01:01

Bugün Adımı Sen Koy

N. G. Kabal

01:01

Bugün Adımı Sen Koy

Yazarı: N. G. Kabal
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Editör: Şeyma Göze
Düzelti: İnci Nazlı
Kapak İllüstrasyon: Durmuş Murat Bahar
Kapak Uygulama : Sidem Zelal Edin
Sayfa Tasarım: Murat Kurt

1. Baskı: Eylül 2020

ISBN: 978-605-2064-84-9
Yayınevi Sertifika No: 40169

© 2018, N. G. Kabal
© Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Ephesus Yayınları, Mürekkep&Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı-Cilt: Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. A.Ş.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç Çarşısı Apt. No: 3/4
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 613 17 33
Sertifika No: 46025

Kapak Baskı: Sanatkar Ofset San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi 4NF/4-5
Topkapı / İstanbul
Tel: 0 (212) 612 71 72

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Avrupa Konutları Kale Ofis No: 20
Zeytinburnu - İstanbul
Tel: 0 (212) 261 15 15
www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

Bu hikâye; en sevdiği film Titanik olanlara, Jack Dowson'a, hayatını Rose gibi perdenin arkasında yaşayan güçlü küçük kızlara... Kumarda hayatının şansını kazananlara, kaybedenlere... Ailesinin, saçlarını rengârenk boyatmasına izin vermediği, ruhuna gökkuşağı kazınmış insanlara, obsesiflere, obezlere, şizofrenlere... Ölmeden önce yapacak en az bir şeyi olanlara... Arabalar durduğunda camlarını silmek isteyen kirli yüzlü o kızlara ithaf edilmiştir.

On yedilere...

GİRİŞ
ARKAİK

Teoman, O Yaz

Kanat çırpmak için geç kalmış bir göçmen kuşa yol gösteren rengârenk uçurtmanın ipini keserek el salladım. Cebime sakladığım anılardan bir sokak çocuğunun gözlerini, rüzgârın şiddetiyle yükselen uçurtmanın turna kuşlarından yapılmış dalgalanan kuyruğuna astım. Ağlamana gerek yok, söz verdiğim gibi artık uçabileceksin ve gidebileceksin bütün bu kötülüklerden uzaklara.

"Neden sürekli o aptal kuşu çizip durduğunu anlamıyorum." Elif eğilip yüzünü buruşturarak not defterimi parmaklarımın arasından çekerken derin bir soluk verdim.

"Turna kuşları hakkındaki o hikâyeyi bilmiyor musun?"

"Kuşun bir ismi olduğunu bile bilmiyordum." Kaşlarını çatarken alnında biriken pudrasının açık renk tanecikleri, sıcağın etkisinden terleyen saç diplerinde parlıyordu. Ellerimle uzanarak alnını silkelemeye çalıştım ve masadan aldığım bir peçeteyi ona doğru uzattım.

"Bu, Sadako'nun hikâyesi. Japonya'da meydana gelen korkunç bombalı saldırıyı biliyorsun."

"Gerçekten insanlığın yüz karası," diye onayladı Elif, hâlâ peçeteyle alnını silerken. Artık konuya daha ilgili görünüyordu.

"Savaşta ailesini kaybetmişti. Ancak atom bombasının ondan aldığı tek şey bu olmadı. Maruz kaldığı radyasyon yüzünden kansere yakalandı ve on iki yaşındayken bir hastaneye yatırıldı." Not defterimi önüme çekerken origami olarak çizdiğim kuşun kanadını sayfanın bitiş noktasında kalacak şekilde kırmaya başladım. İşaret parmağımla kurşun kalemi dağıtıp dumanlı bir hava verirken, hikâyenin acı tadı zihnimden parmak uçlarıma ve oradan da bu papirüs kâğıda dökülsün istedim. Ve ben onu bir kez daha ateşe verdiğimde, bütün küçük çocukların acısı yanan ateşin içinde gökyüzüne uzanan meşalelere dönsün, herkesin mumunu yaksın ve en sonunda öyle bir kül olsun ki, haksız yere yitip giden tüm o yaşamlar bir Anka kuşu gibi küllerinden doğsun.

"Hastanede herkesin neşe kaynağı olarak bilinse de Sadako'nun en sevdiği kişi kendisi gibi kanser hastası olan seksen yaşındaki yaşlı bir kadınmış. Anlatılanlara göre ölüm döşeğindeki kadın ona kendisi için çok geç olduğunu ancak inanışlarına göre kâğıttan bin tane turna kuşu yapan bir kişinin her dileğinin kabul olacağını ve onun da öyle yapıp kurtulması gerektiğini söylemiş." Defteri biraz daha çevirerek kuşun kanadına dalgalı bir hayal kırıklığı çizdim. Bileğimi masadan ayırmadan üzgün bir çift gözün üzerine kapanmış göz kapağı gölgesi yaratırken Elif'in sakinleşen nefesini dinliyordum.

"Söylesene, yapmış mı?"

"Ne kadar üzülse de kuşları yapmaya başlamış. Öyle yaşam dolu olduğu söylenir ki onun herkes için bin tane yapması işten bile değilmiş. Ancak hastalığı ilerlemeye devam etmiş ve Sadako her geçen gün daha da bitkin düşmeye başlamış."

"Bir süre sonra küçük kızın bu öyküsü önce yerel sonra ulusal kanallarda haber olmuş ve dünyanın dört bir yanından onun için yapılan turna kuşları yağmaya başlamış. Bunlar olurken maalesef o, elini kaldıramayacak hale gelmiş. Hâlâ söylenenlere göre yatağında son nefesini verirken altı yüz otuz yedinci kuşu yapmış."

Titreyen derin bir nefes aldım.

"Bitirdiğinde hasta bakıcılar ellerinde binlerce origami kuşuyla birlikte odasına girmiş ve küçük kızı yüzünde bir gülümsemeyle yatağında cansız bir halde yatarken bulmuşlar. Aylarca hastaneye origami kuşları yağmaya devam etmiş, sayısının milyonlara ulaştığı biliniyor. Kuşlar şu anda Japonya'da bir müzede sergileniyor ve o zamandan beri barışın, nükleer silahsızlanmanın simgesi olarak görülüyor." Defterin arasından yırttığım bir sayfayı, buğulanmış gözlerimle, katlayarak, bükerek, dağıtarak, ezerek yaptığım origami kuşuna bakıp gülümsedim.

"Her ağustos ayının altısında evrensel barış için tüm dünya çocukları turna kuşu yapıp Sadako Sasaki anısına yapılmış anıta gönderirler."

Kuşu masanın ortasına bırakıp Elif'in gözlerinden kaçan birkaç damla gözyaşını sildim.

"Bana da öğretir misin nasıl yapıldığını?" Bir yandan akan makyajını düzeltirken diğer yandan kâğıdı inceleyip nasıl katladığıma bakıyordu.

"Elbette." Gülümseyerek kaşlarımı kaldırdım ve ordu evinin girişinde askerlerin kimliğini kontrol ettiği o çocuğun bize doğru yürümeye koyulduğunu söyledim. Elif olağan bir hızla toparlandı ve duygu selinden silkinerek yanımıza gelen çocuğa beni takdim etti. Adına dikkat etmediğim çocuğun elini sıktıktan sonra içecek bir şey alma bahanesiyle ayağa kalktım. Burada durup en yakın arkadaşımın, sevgilisiyle abartılı bir şekilde oynaşmasına tanıklık edemeyecektim. Zorla sürüklenmiş olmam, zorla onlarla oturacağım manasına gelmiyordu.

"Çabuk ol!" diye sessizce dudaklarımı kıpırdattım Elif'e. Babamdan aldığım izin kotası şimdiden dolmuştu ve başkanı sinirlendirmeyi gerçekten istemiyordum. Özellikle yaz aylarının benim için önemli olduğu bu son günlerde.

Hava sıcaklığının daha da arttığını ispatlarcasına enseme doğru bir ter damlasının süzüldüğünü hissettim. Açık bıraktığım saçlarımı pişmanlıkla sol omzumda toplayıp bara doğru ilerledim. Barın önünde bulunan yüksek taburelerden boş olana yerleştim.

"Bir limonlu soda lütfen," diye seslendim, elindeki temiz havluyla bardak kurulayan barmene. Etrafı incelemeye başladığımda, karalayabileceğim ilginç bir şeyler aramaya da koyulmuştum. Elif'in oturduğu masaların bulunduğu kısımda birkaç çiftten başkası yoktu. Günün bu saatleri, öğleden önce 11.15 civarı, ordu evinin bu kısmında pek kimse bulunmazdı. Sol tarafımda bulunan taburede oturan çocuk, önündeki vişne suyu dolu bardağın

dibiyle oynarken kumral kıvırcık saçlarından yüzü seçilmiyordu. Uzun ince bir kristalden oluşan bardakla öyle dikkatli oynuyordu ki sanki dünyanın kurtuluşu, o bardağın kaygan zemin üzerinde oluşturduğu asimetrik dairelere bağlıymış gibiydi.

Uykusuzluktur belki, diye geçirdim içimden. Küçük not defterimi önüme çıkarmış, yarım bıraktığım sayfayı açmıştım. Kara kalemle karaladığım ama bir türlü sonunu getirmediğim o çizimlerden biriydi. Yamuk suratlı bir kız, sivri çenesini göğe doğru kaldırmış boş duvara ne çizeceğini düşünüyordu.

Garson vişne suyu bardağının yanına sodamı bırakınca çocuğun kafasını kaldırdığını görüp, kafamı kâğıttan ayırmadan bakışlarımı ona çevirdim. Kumral çocuktan gelen yoğun içki kokusu, içtiği şeyin sade bir meyve suyu olmadığını gösteriyordu ama o an dikkatim tamamen başka yere kaymıştı.

"Ne oldu?" dedi gözlerini kırpmadan. "Daha önce sabahın bu saatinde kafayı bulacak kadar mutsuz birini görmedin mi?"

"Hayır." Birden dudaklarım titreyerek birbirine çarpmıştı. Bir saniye için parmaklarımı üzerine kapatma ihtiyacı hissettim.

"Öyleyse, senin için bir ilk olduğuma sevindim."

Kaşlarımın çatıldığını fark ederken çocuk çoktan gökyüzü mavisi gözlerini votkasına çevirmişti. Sabahın henüz bu saatinde, o yaz günü parlaklığındaki açık mavi gözlerin buğulanmasına sebep olacak ne olmuş olabilir, diye geçirdim içimden. Öyle hüzünlü bakıyordu ki dolmuş gözleri

biraz sonra taşacak gibiydi. Bana sisli bir yaz gününün altında ezilmiş okyanusları andırmıştı. İnsanın demir atmak istediği koylardan uzak, tehlikeli deniz canlılarının avlandığı karanlık lacivert suları. Onu böylesi bir ıstıraba sürükleyecek ne olmuş olabilir diye sorgularken kendi kendimi, "Hadi," dediğini duydum Elif'in. "Kalkıyoruz."

Küçük not defterimi çantama tıkıştırırken hâlâ baktığım zayıf surat, bitmiş olan bardakla oynamaya devam ediyordu. İçim içimi yerken dudaklarımı birbirine bastırarak tabureden kalktım.

❖ ❖ ❖

İşte onu ilk defa bu şekilde görmüştüm. Sonra aylar gelip geçmiş ve yağmur artık yerini yumuşak kar zerreciklerine bıraktığında, ben yine ordu evine giden o meşhur caddede yürüyüp, bir şeylerden umut dilenirken kırmızı şapkamı düzeltmiştim. Bu kuvvetli hava için ince değil miydi o deri ceket? Belki de kıvırcık saçlarının kenarlardan çıktığı siyah beresi yetiyordu ona ya da dudağının kenarında duran sigarası. Bir ağacın kenarında eğilmiş, siyah beyaz tüyleri ıslanmış bir kediyi severken onu tesadüfen daha kaç kere göreceğimi geçirdim içimden. Beyaz teninde ve etraf zaten bembeyaz karlar içindeyken parlayan gök mavisi gözleri hâlâ hüzünlü, kızgın ve öfkeliydi. Kaşlarının arasındaki o kaygı çizgisini düzeltmek için içim içimi yemiş, o, yere attığı bir izmariti daha ayakkabısının ucuyla ezip, elleri cebinde yürümeye başlamıştı. Bütün fotoğraflarda aynı bakar mıydı insan bilmezdim, bakarmış. Cam gibi parlayan gözler hep öfkeliydi... Bitmek bilemeyen bir öfke.

O gün onun peşine takılmaktan alamamıştım kendimi. Onu öylece orada bırakmak öyle zor gelmişti ki ne yaptığımın dahi farkında değildim. Bir şeylerin peşinden gittiğim kesindi, belki rüzgârın, belki gökyüzünün kendisinin. Belki de bilinmezliğin... Ama gidiyordum işte.

Hayatta bazı anlar vardır, olmayacağını bile bile şansınızı denediklerinizden. Bir de tesadüf gibi görünen mecburiyetler vardır. Derler ki; bir gün beklentisiz, koşulsuz sevebilen bir âşık olursan karşındaki bilmese de o zaten senindir.

Yalnızca bir isim beni bu kadar eskilere götürebilir miydi, bilmezdim. Götürürmüş. İmkânsızlığa doğru bir arayışım var, asla gelmeyecek bir bekleyiş. Pencerenin arkasında asla gelmeyecek o güzel geleceği beklemek... Üzgünüm çocuklar, çoktan bir kez âşık olmuşum bile. Çünkü ben sokakları yalnız yürüyorum. Yalnız müzik dinliyorum. Bir fincan kahvemi hiç kimseyle paylaşmıyorum.

Birisi sen olmadan sürekli yalnız.

O biri seni çok özlüyor, çok istiyor ve sana çok ihtiyacı var.

Ve her gece bıkmadan senin hayalini kuruyor, her gece dizlerinin üzerinde dua ediyor.

Ben o kızım.

Geceleri senin gözlerinle uyuyan, sabahları senin isminle uyanan.

Ben her gece senin için birkaç gözyaşı daha döküp hiç şikâyetçi olmayan, senden nefret eden ve şüphesiz senin varlığından habersiz olduğun o kız.

Ben her şarkıda seni bulan, her şiire adını yazan ve her gittiğim yolun başında seni arayan, köşeyi döndüğümde elinde

sigaranla karşıma çıkmanı bekleyen, arabalar durduğunda camlarını silmek isteyen kirli yüzlü o kızım işte.

Bir gün karşıma çıktığında sana senden daha üstünmüşüm ve sanki benim için hiçbir anlam ifade etmiyormuşsun gibi, sanki hayatımın tümü olmamışsın gibi davranacak o kızım.

Ben saat on ikiyi vurana dek ayakkabısı ayağında duran ve o ayakkabı düştüğünde orada olduğunu bilmesine rağmen dönüp bakmayan o kızım.

Ben o ayakkabıyı sana bırakan ve beni bulmanı sağlayan kızım.

Ben senin her gece özlediğin ve sabırla beklediğin hiç tanımadığın o kızım.

Ben bana en çok ihtiyacın olduğu zaman ortaya çıkacak olan kızım.

Biliyorum.

Ama o biri, ben olmayacağım. Biz olamayacağız.

Çünkü biz, birbirimize ait kaybolmuş iki yaprak gibiyiz rüzgârda savrulan. Ben senin hayatında olmasam bile sen yine benim hayatım olacaksın.

Bu bekleyişin sonunda acı var. Yeniden kırılan hayaller var. Gecenin sonunda güneş yeniden doğsa bile, asla yeniden yeşeremeyecek kurumuş dallar var.

Her zaman senin gözlerini arayacağım, ne zaman gökyüzüne baksam, ne zaman bir mavi görsem.

Biraz daha zaman, biraz daha ve sonra bir kez daha yıkılmayacak kadar güçlü olacağım.

Birileri beni anlamaya başlayana kadar anlatmayacağım mesela, kendimi rüzgârlara emanet edeceğim.

Bir gün, tüm imkânsızlıklar sonra erecek, bir gün gözlerin benimkileri görecek.

1. BÖLÜM
PASTEL BİRİNCİ TON

Deniz Tekin, Bende Bir Problem Var

2015, İlkbahar

O kış çok fazla çocuk öldürmüşlerdi. İnsanların ölü bedenleri okul vaktinde taşan otobüsler gibi kalabalıktı. Ömürler çoğalmış, iki karış toprağa sığdıramamıştı insanlar birbirini. O kış çok fazla insanın hayatına musallat olmuştu ruhunu şeytana pazarlamış ve çoktan kendi hayatlarıyla birlikte başkalarından çaldıkları anları da satmış bu insanlar. Cennete arazi serip, cehenneme kefen biçmişlerdi.

O kış çok fazla kızı incittiler. O kış bütün erkekler adamlıklarından utandı... Otobüste kalan son yolcu olmak istemedi hiçbiri, otobüste kalan son yolcu kızı tek başına bırakmak istemedi. O kış o kadar çok insanın masumiyetine geçirdiler ki pençelerini, o ip kiminin boynunda bir Azrail çağrısı oldu kiminin kursağında bir yumru. Ama herkes eninde sonunda kendi kesti ipini; kimi başkasının boynuna dolamak için, kimi o iskemleden aşağıya atlamak için. Ki bu insanları o kadar incittiler, darağacına astılar, ellerinde bıçaklarla, insanlar önce iplerinden kurtuldu

ama yine de aşağıya atladılar. Özgürlüğün adını bu koydular, dünyanın bir cehennem kuyusu.

Darağacına da çıksalar, son bir meydan okumayla ama bu defa tüm dünyaya; boyunlarındaki ipten kurtulup kendini iskemleden aşağı atanların öyküsü.

❖ ❖ ❖

Yardımcı kadınlardan biri olan Esma Teyze, akşam yemeği için dört dönerken, babamın günlerdir beni uyardığı, askeriyeden önemli konukların bulunacağı yemeğin bugün olduğunu hatırladım. Düzgün giyinmiş, iyi yetiştirilmiş, psikoloji öğrencisi başkan kızının görevi çoktu bu akşam anlaşılan. Onlara kusursuz görünüp bir hanımefendi gibi gülümsemeli ve can sıkıcı konuşmalarını dinliyormuş gibi yapmalıydım. Bütün bunlar için hava fazla sıcak değil miydi ama?

"Küçük hanım, babanız odasında sizi bekliyor." Esma Teyzenin oğlu, şoförümüz Eren Ağabey seslendiğinde gülümseyerek onayladım. Koridorda ağır aksak adımlarla ilerlerken içeriye buram buram yayılan güneş ışığı keyfimi yerine getirmişti. Merdiven basamaklarını seke seke inip babamın da en az benim kadar keyifli olmasını diledim ve kapıyı çalmadan odaya girmiş bulundum.

"Affedersiniz, yalnız olduğunu sanıyordum." Elim hâlâ kapı kolundayken neredeyse küçük bir çocuk gibi parmaklarımı kemirecektim. İçeride iki adam ve bir de kitapları inceleyen, arkası bana dönük genç biri vardı.

"Yalnız da olsam kapıyı çalma nezaketi göstermelisin." Uyarıcı bir gülümseme gönderdi babam, masasının ardındaki deri koltuğundan.

"Özür dilerim," diye sahici olmayan bir sesle yanına doğru yürürken "Beni görmek istemişsin," dedim. Ayağa kalktığında karşısında oturan iki adam bana dönmüş, katı ifadelerine zoraki bir tebessüm yerleştirmeye çalışıyorlardı. Yüzlerindeki tuhaf görüntü, üç yaşındaki kuzenimin kakası geldiğinde suratında oluşan ifadeyi andırmıştı. İçimden gülüp uslu uslu onlara döndüm.

"Misafirlerimle tanışmanı istedim. Albayımız Aydın Bey ve Binbaşı Levent Bey," diye önce uzun boylu, sarışın ve yorulmuş mavi gözlere sahip adamı gösterdi. Mavi gözlerin büyüsünü ilk defa annemde tattığımdan, mavinin hiçbir tonunu hüzünlü görmeye katlanamıyordum. Gözleri yabancı olmayan adama dönüp "Hoş geldiniz," diye gülümsedikten sonra diğer adamın da elini sıktım.

Aydın Bey gülümseyip "Oğlumla da tanış lütfen. Baran, bize katılma nezaketini gösterecek misin?" Adamın tıpkı babamınkine benzeyen uyarıcı ses tonunun tüm askeriyede bulaşıcı olduğuna karar verip, kitaplarla ilgilenen çocuğa döndüm.

O çoktan kitaplığa sırtını dönmüş, bezgin bir surat ama hatırladığım gökyüzü mavisi gözlerle bana bakıyordu. Olduğum yerde kaskatı kesilip, derin nefesler almaya çalışırken alerjimin nüksettiğini anlayıp kendimi odadan dışarıya atmak istedim ama öksürük krizi çoktan boğazımı yakarak beni ele geçirmişti. Alerjik astımınız varsa asla ama asla heyecanlanmamalı veya tozlu bir ortamda bulunmamalıydınız. Özellikle benim durumumda bir alerjik hastaysanız.

Yanıma ilk ulaşan babam oldu.

"Esma, ilaçlar!" diye seslendiğini duyduğumda eliyle belimi kavramış beni ayakta tutmaya çalışıyordu. Koltuğa oturduğumda kendimi, daha doğrusu heyecanımı neredeyse toparlamıştım.

"Tamam iyiyim, geçti." İkna etmeye çalışarak ellerinden kurtulmak için çabalasam da babam nefes spreyini uzatmış, itiraz kabul etmeden almamı bekliyordu. Gerek olmadığını söylesem de ısrar edeceğini bildiğimden elinden aldım. Bu sırada kitaplığın önünde duran çocuğun, kollarını göğsünde birleştirip arkasına yaslanmışken üzerimde gezdirdiği gözleri hiç yardımcı olmuyordu. Birkaç nefes çekip rahatladıktan sonra *ne giriş ama*, diye kendi kendime mırıldandım.

"Diğer misafirleriniz geldi, Akın Bey." Kapıyı çalıp içeri girdikten sonra kibarca seslendi Esma Teyze. Bütün gözler nihayet benim üzerimden çekilmiş, ona dönmüştü.

"Baba, iyiyim, sadece tozdan," diye yüzümü buruşturdum. Birkaç toz zerreciğiyle dahi yanlış zamanda öksürük krizine girebiliyordum. Babam onaylamayan gözlerle ve tüm kontrol bende olsun istiyorum ama kızım uslanmaz bir aykırının teki diye haykıran o ciddi bakışıyla emin olmak ister gibi beni süzdü.

"Ben onun yanında kalırım." Baran oldukça rahat bir sesle neredeyse yeniden sendelememe neden olacakken alt dudağımı ağzımın içinde yuvarladım. Şimdiden çok fazla ödün vermiştim. Bu çok da şaşılacak bir durum değildi. Onun kim olduğunu biliyordum, onu ordu evinde gördüğüm o andan beri tanıyordum ancak burada olduklarından haberim yoktu. Buraya gelebileceğini düşünmemiştim. Dahası ise; buraya geldiğine göre o da kim olduğumu

biliyor olmalıydı ama yanlış olan bir şeyler vardı bakışlarında. Yutkundum.

"Teşekkür ederim, evlat. Kendini toplaması için birkaç dakika ver ona." Babam, Baran'a beklenmedik bir sıcaklıkla teşekkür edip, gelenleri karşılamak için diğer herkesle birlikte odadan çıkınca doğruldum. Gözlerimi ağır aksak şekilde teşekkür etmek için ona çevirdiğimde benden önce konuştu.

"Sen bizim, şu küçük takipçi değil misin?" diye sordu hâlâ durduğu yerden.

Başımı kaldırmadan kaşlarımı çattım, "Ben kimseyi takip etmem." Psikoloji okumanın hayatımdaki artılarından biri de muazzam yalan söyleme becerisi kazanmak olmuştu. İnsanların yalan söylerken mimikleriyle hangi hataları yaptıklarını öğrenmek benim için harikaydı ama babam için bir kâbus olmuştu.

"Demek bizim küçük takipçi, başkanın kızıymış." Söylediğime aldırmadan konuşmaya devam etti. Ben hâlâ nefesimi düzenlemeye ve neler olduğunu anlamaya çalışırken yeniden mırıldandı. "Başkanın kızı..."

İçimden, *demek bizim mavi göz, albayın oğluymuş* demek geldi ama sustum. Tozpembesi stilettoların üzerinde ayağa kalkıp açık mavi pantolonumu düzelttim. Saçlarımı geriye atarken "Size salona kadar eşlik edeyim, Baran bey," diye emin bir şekilde mırıldanıp kendimi kapıdan dışarı attım. Kalbim içimde derin ve boğuk ama bir o kadar sağlam bir gümbürtüyle atarken hâlâ avuç içimde olan spreyi daha da sıktım. İçerinin sıcak olduğunu biliyordum fakat bunun aksine üşümeye devam ettim.

Yemek masasına geldiğimde kalın, kuvvetli sesli bir adamın, "İşte bizim ufaklık!" dediğini duydum. Ses daha önceden tanıdığım Kerem Abi'ye aitti.

"İyi misiniz, küçük hanım?" diye soran Baran'ın babası Aydın Bey'e gülümseyip, babamın yanında bana ayrılan sandalyeye yerleştim. Babam, el işaretiyle Baran'ın da yanındaki diğer sandalyeye oturmasını sağlamıştı.

"Şuna bak, bana sarılmadı bile!" Düşüncelerim zihnime vuran bir dalgayla ıslak kumların arasına karışırken Kerem Abi'nin şikâyet ettiğini duydum.

"O artık sekiz yaşında değil, Kerem." Araya girerek uyardı babam, gereksizce ama haklı olarak.

"Evet evet, görüyorum kocaman olmuş. Baran, sen nasılsın? Seni de uzun zamandır görmüyorum."

Gök mavisi gözlerin sahibine döndüğü zaman, ben de heyecanla başımı ona çevirdim.

"Aynı," dedi çocuk alışkın olduğu belli bir umursamazlıkla. Baran'ı gördüğüm her yerde izlemiş, sıcak bir yaz gününde Beyoğlu'nun ara sokaklarında bile onun peşine düşmüştüm. Sevgilisi var mı, arkadaşlarının yanında gülümsüyor mu, diye merakıma yenilip onu defalarca takip etmiştim ve anlaşılan fark edilmişim.

"Resim çizmeye devam ediyor musun?" diye sorunca Kerem abi, ben de hevesle sorunun cevabını bekledim. Baran'ı sosyal medya hesaplarından izleyebildiğim kadar biliyordum. Daima, sadece resimleriyle ön planda kalmayı seven ama sık sık paylaşım yapan biriydi. Gözlerindeki hüznün sebebi dışında Baran Tandemir'de gizemli olan pek bir şey yoktu. Onu kolayca Google'da aratabilir ve

hakkında her şeyi öğrenebilirdiniz. Baran daha ağzını açmadan, babası, "Hayır, akademiye öncelik verecek," dedi.

Baran dudakları arasından yalancı bir gülümseme gönderip, kaşlarını yukarıya kaldırdı. Anlaşılan o da benimle aynı kaderi paylaşıyordu. Benden cesur olarak. Üzerinde beyaz bir gömlek ve siyah bir kanvas pantolon vardı. Saçları hâlâ kıvırcık ve kumraldı ama daha düzenli gözüküyordu. Kumral saç tellerinin arasında parlayan altın sarısı bukleler salonun kötü ışığına rağmen seçilebiliyordu.

Başka bir ses, "Başkanın Kızı," diye bana hitap edince zorunlulukla gözlerimi diğer tarafa çevirdim.

Babam kısa bir duraksamayla araya girip "Subaylarımızdan Emre'yle tanış lütfen, kendisi babasının yolundan giden parlak biri," dediğinde ona gözlerimi devirmemek için kendimi zorlamam gerekmiş ve dudaklarımı kıstıran bir gülümseme takınmıştım. Bu gecenin böyle geçeceğine kendimi hazırlamıştım, sorun mavi gözle bu şekilde karşılaşmaya hazırlanmamış oluşumdu.

"Memnun oldum, Emre bey." Mesafeli bir şekilde gülümseyip babama uyarıcı bir bakış attım. Ne yani, şimdi de beni askeriyeden biriyle mi baş göz etmeye çalışıyordu? Hem de o kadar uzun bir hayatım olmayacağını bilirken.

Servis başladığında birkaç soruya daha cevap verip, gülümsedikten sonra tabağıma konulanları yemeye başladım. İştahım kaçmıştı. Tek istediğim o sonsuz gökyüzünü anımsatan gözleri izlemekti ama ne zaman başımı kaldırsam birileri başkanın kızıyla konuşmak istiyordu. Ben de yemek yiyerek ağzımı olabildiğince doldurdum. Kaçamak bir şekilde Baran'a bakıyordum ama önündeki tabaktan başka hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Soruları tek

tük cevaplarla geçiştirirken benim aksime gülümseme gereksinimi duymamıştı. Beyaz teni sert, biçimli dudakları düzdü. Göz göze geldiğimiz her anda kafamı hemen tabağıma eğdim.

"Başkanın kızını ne zaman aramızda göreceğiz, bu yaz başlıyor mu?" diye sordu Kerem Abi.

Babam "Evet," derken ben aynı anda, "Hayır," dedim. Masada derin bir sessizlik oldu, ben de dâhil kimse babama hayır demezdi ama bu konuyu yıllar önce konuşup anlaşmıştık. Bu benim tek şartımdı ve o bunu kabul etmişti.

"Önce yapmam gerekenler var, sonra geleceğim, Kerem Bey." Normal şartlarda abi diye hitap ettiğim adama, lüzumsuz bir resmiyetle seslendim. Bu tavrım kesinlikle babamaydı.

Babam yani başkan, "Bu konuyu konuştuk, yalnız başına hiçbir yere gitmeyeceksin," deyip bardağından bir yudum aldı. Çatalı ve bıçağı tabağımın kenarına koyup ona döndüm.

"Evet, konuştuk ve sen bana bir söz verdin." Bunu, bu masada yapmayı ben de istemiyordum ama beni zorlayan kendisiydi. Bu konuda ne kadar hassas ve ne kadar heyecanlı olduğumu, elimde kalan tek şeyin bu olduğunu biliyordu.

"O zaman hastalığın ilerlememişti."

Bunu yaptığına inanamıyordum. Gerçekten bana karşı bunu kullanacak kadar ileriye gidemezdi. Ona gülümsedim, şu anda bu konuşmaya devam edersek bir tartışma çıkacaktı. Sert bir disiplinle büyümüş olabilirdim ama hiçbir zaman hakkımı yedirmezdim.

Kerem Abi arayı ısıtmak için başka bir sohbet başlattığında Aydın Bey de eşlik etti. Bir süre konu benden bağımsız şekilde dağılınca bardağımdaki suyu bitirip toparlandım.

"Özür dilerim, kendimi çok iyi hissettiğim söylenemez. Biraz dinlensem iyi olacak, daha sonra size katılırım," dedim ve ayağa kalktım. Bir daha onlara katılacağımı sanmıyordum. Bu gece ve tüm bu olanlar, her şey saçmalıktı.

Herkes başkanın kızına yapmacık ve samimiyetsiz geçmiş olsun dileklerini sunduktan sonra topuklarımın sesini kısmak ister gibi ama tam aksi şekilde sert zemine vurarak merdivenlere yöneldim. Göz pınarımda bekleyen bir damla yaşı geri göndermek niyetiyle gözlerimi sıktım, dişlerimi istem dışı birbirine bastırmış olduğumu çenemdeki ağrıyı fark edince anladım. Odama girip balkonun kapısını sonuna kadar açarak ellerimi soğuk mermere dayadım. Sıcak rüzgâr tenime çarparken bir yazımın daha bu duvarlar arasında geçip gitmesini istemediğimi haykırdım, tabii ki içimden.

Beni böyle incitmesinden nefret ediyordum. Başkanın kızı olmaktan nefret ediyordum. Çevremde beni koruyan adamlar olmasından, insanların sürekli bana yaranmaya çalışmasından nefret ediyorum! Hem böyle bir gecede, onca kişi arasında beni nasıl küçük düşürürdü?

"Gelebilir miyim, ufaklık?" Kerem Abi'nin sesini duyduğumda ıslak kirpiklerimi silmeye koyuldum. "Ya da *Başkanın Kızı* mı demeliyim, Kerem Bey olarak?" İmasını görmezden gelip içeriye geçerek yatağın üzerine oturdum, neden öyle dediğimi çok iyi biliyordu.

"Sonunda okul bitti demek?"

Başımla onayladım, "Son sınıftayım."

Kerem Abi, babamın yükselişe geçtiği andan itibaren sağ kolu gibi bir şeydi. Babam ne zaman birliğe giderken beni yanında götürse bana bakıcılık yapma işi Kerem Abi'ye kalırdı. Onu birkaç yıldır başka şehirde olduğu için pek göremesem de ölmeden önce yapılacaklar listemden haberi vardı. Ama yaşamak için ne kadar zamanımın kaldığını biliyor muydu, emin değildim. Babam bunu büyük bir devlet sırrı gibi herkesten saklamayı tercih ediyordu, daha fazla ilgi istemediğim için ben de bu durumdan memnundum. Tek can sıkıcı tarafı ise babamın bunu kimse bilmezse ölmeyeceğimi düşünüyor olmasıydı. Ben o kadar aptal değildim, ben o kadar aptal olmak istemedim.

"Ve okulda da gayet başarılıyım, herkes okul birincisi olamıyor." Bariz bir kendimi beğenmişlikle kollarımı göğsümde birleştirdim. İlköğretim hayatım boyunca babamın tuhaf paranoyaklıklarından dolayı evde eğitim görmüştüm. Kelimenin tam anlamıyla beni asosyal bir hayata ve saçma sapan akademik kulüplere mahkûm etmişti. Sonunda isyan etmeyi akıl edip, üniversiteyi istediğim okulda okumama izin vermezse okumayacağımı söylemiş, gerekirse tüm derslerden kalmakla tehdit etmiştim.

Söylediğime güldü. "Ona haksızlık etme, senin için en iyisini istiyor." Savunmaya geçmesine şaşırmadım. Hiçbiri benim sokaklarda tek başıma iki saat dahi geçirebileceğime inanmıyordu.

"Ben de ona layık olmak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum ama o verdiği sözden dönüyor. Aynı şeyi

başkası ona yapsa, kaşlarını kaldırıp *'Sözünün arkasında duramayan insan hayatta hiçbir yere varamaz'* diye söylenir."

Sesimi kalınlaştırarak babamın kötü bir taklidini yaptığımda Kerem Abi kahkaha attı ve "Bu yüzden asla çocuk yapmayacağım," dedi. "Emin ol tanıdığım bütün asker çocukları senin durumda, yeğenim de bundan nasibini aldı."

Kafamı onun koyu mavi gözlerine çevirince "Baran?" diye sordum. Hayır, bu romantik bir hikâye değildi, bu tam olarak trajik çocukluğun çarpışmasıydı.

"Evet, birbirinizi hatırladınız, değil mi? Çocukken çok fazla vakit geçirmiştiniz." Gözlerini kısarak bana baktı ama bu durumun üzerinde pek durmadı. Sakince, başımla onaylayarak onu savuşturmuştum. "O da bu durumdan pek memnun değil ama biliyorsun, ben de asker çocuğu olarak üstüme düşeni yaptım. Pişman da değilim," diye devam etti. Aynı anda saatini kontrol ediyordu çünkü başkanın davetinde bu şekilde ortadan kaybolması hiç doğru bir hareket değildi.

"Biraz sonra toparlanıp aşağı inerim." Yalancı gülümsemeler artık dudaklarımda hiç kimsenin yadırgamadığı bir renkti. O çıkarken ardından bakıp kapanan kapıdan geçmişime uzandım.

❖ ❖ ❖

Herkes ordu evinin oyun parkında yuvarlanırken ben oyun hamurlarından bir uzay inşa ediyordum kendime. Mor hamurdan kocaman bir gökyüzü, sarıdan devasa papatyalar yapıyordum.

"Orası neresi?" Kıvırcık bukleleri yüzüne düşen çocuk yanıma geldiğinde pembe oyun hamuruyla kocaman çilekler yapmaya devam ettim.

"Burası uzay akıllım, anlamadın mı?"

"Hayır, nereden anlayacakmışım?"

Elimi ağzıma bastırarak kıkırdarken, başımı ona doğru eğerek fısıldadım, "Çünkü orada her şey kocaman olur."

"Bunu ilk kez duyuyorum." Önüne boş bir kâğıt çekip pastel boyalarla şekiller çizmeye başladı.

"Ben de ilk kez uzun saçlı oğlan görüyorum." Parmaklarımdan birini buklelerinin içinde dolaştırırken ne kadar güzel parladığını gördüğümde şaşkınlıkla ağzımı açtım.

"Senin için ilk olduğuma sevindim."

❖ ❖ ❖

Durduğum yerden uzanarak komodinin üzerindeki not defterimi alıp sayfalarını açtım. Ayağımdaki topuklu ayakkabılardan kurtulup dolabımın içinden sırt çantamı çıkardım. Uzun zamandır biriktirdiğim bir miktar parayı bölerek biraz cüzdanıma, çoğunu bir çorabın arasına sıkıştırıp birkaç parça kıyafetle sırt çantama yerleştirdim. Herkes gittikten sonra ben de gidecektim, ne olursa olsun.

Saçlarımı düzeltip yeniden aşağı indiğimde yemeğe gelen birkaç kadının kahve içerken kendi aralarında sohbet ettiği gördüm. Geldiğimi görünce aralarından pembe takım giyinen sarışın olanı beni yanlarına çağırdı. Diğerleri büyük ihtimalle babamın çalışma odasındaydı.

"Daha iyisiniz umarım?" diye sordu kadın elindeki fincanı nazik hareketlerle sehpanın üstüne bırakırken. Başımla onaylayıp bir süre onlarla havadan sudan sohbet ettim. Aklımda çok başka şeyler varken yıllardır yaptığım ezbere konuşmaları tekrar etmek zor değildi ama her geçen saniye daha da katlanılmazdı. Çok geçmeden

çocukluğumun kayıp gitmesine şahit olan ve beni büyüten Esma Teyze ne kadar sıkıldığımı anlayarak beni yanına çağırdı. Her gün olduğu gibi tek gerçek gülümsememle ona minnetimi belli ettim. Mutfağa doğru beni götürürken saçlarımı okşayıp iyice kendine çekti.

"Eren dışarıda. Basket oynuyorlar Kerem Bey'le." Aradığım kaçamak bahanesini bana verince yanaklarını sıkıp "Bir tanesin Esma Sultan," dedim.

Kendimi bahçenin dışına atarken yaz mevsimine bayıldığımı bir kez daha anımsayıp ılık rüzgârın yanağımı okşamasına müsaade ettim. Arka bahçeden basketbol topunun sesi gelince potaya doğru yürüdüm. Baran'ın da Kerem Abi'nin yanında olacağını biliyordum ve bu ister istemez bir kelebeğin kanatlarını kalbimin iki yanında çırpmasına sebep oluyordu. Üzerimdekileri düzenleyip görüş alanına girdim.

Kerem Abi takım elbisesinin ceketini yere atmış, gömleğinin kollarını kıvırmış halde elindeki topu sektiriyordu. Eren Abi potanın önüne geçmiş, elleri yukarıda Kerem Abi'yi engellemeye çalışıyordu. O ise karanlıkta nasıl baktığını merak ettiğim gözlerini bana kilitlemiş elindeki sigaradan bir nefes daha çekiyordu. Çok fazla içiyordu, çok.

Ateş böceklerinin aydınlattığı karanlık gecede gözleri bir dolunay kadar şahane ama temmuz sabahındaki gökyüzü gibi mavi ve uçsuz bucaksızdı. Her zaman çatılı kaşları ve hafif kısık gözleri beni olduğum yerden alıp hiç bilmediğim diyarlara sürüklüyordu, gerçek anlamda nefesim kesilirken bu an hiç bitmesin istiyordum. Sonsuza kadar gözlerinin mavi derinliğinde kaybolup, bu dünyaya bir daha inmemeyi diliyordum. İnanamaz gibi başımı iki

yana salladım, onunla ilgili hayallerimden bir kesit geldi gözlerimin önüne.

Sonrasında defalarca, bir daha karşılaşmak umuduyla ordu evine gitmiştim. O bar taburesinde oturup karşıdan gelen onlarca surata bakıyor, bazen bu izlemeler çok uzun sürse de aslında hep aynı bir çift gözü bekliyordum. Tam mavi rengi yakalayınca; işte, diyordum: Sonunda geldi. Sonra yine kendimi kandırdığım ortaya çıkıyordu. Ben bakmaya devam ediyordum ama hiç kimse gelmiyordu.

İşte şimdi ne hayâli, ne de tesadüfi bir karşılaşma. Şimdi kanlı canlı karşımdayken ben yine bir şey söyleyemeden içinde boğulduğum gözlerden kendimi kurtarmak istiyordum. *Ah bayım! Sizi nasıl derin bir arzuyla sevdiğimi, bu dünyada her şeyden çok sizi istediğimi bilseydiniz de böyle sakin, böyle pervasız bakar mıydınız bana? Düşünsenize bayım, mevsimler geldi geçti ama bir tek gözleriniz geçmedi benden, düşünsenize!*

"Başkanın Kızı," diye alayla bir reverans yaptı Kerem Abi. Güldüm. Eren, "Siz de oynayacak mısınız küçük hanım?" diye sorunca, Baran'ın alaycı gülümsemesi ilişti gözlerime. Bir an için Kerem abinin ona benden bahsedip bahsetmediğini merak etmiştim. O da beni hatırlıyor muydu, yoksa o da benim kadar unutmuş muydu beni. Herkes gibi şımarık, her şeye sahip başkanın kızı mıydım ben onun gözünde de? Tırnağı kırılsa dünyayı yerinden oynatan kız. Söz konusu Baran olduğunda bile bu durumdan nefret ediyordum. Topuklarımın sesi sert zeminde bir kez daha yankılanırken iyice ona yaklaşmıştım, neredeyse bitmiş sigarayı başparmağı ve işaret parmağı

arasında tutup ağır aksak hareketlerle çimlere attı ve yere bakmaksızın ayak ucuyla ezdi, yine.

"Hiçbir topuk tıkırtısı bu kadar davetkâr olamaz,"* diye mırıldandı kaşlarını daha da çatıp potayı gösterirken. Bunu gerçekten bana mı demişti?! Ayakkabıları kenara bırakıp, yalın ayak çimlerin üzerine çıktım. Yeni sulanmış çimlerin beni sakinleştirmesine izin verirken Kerem Abi'ye topu atmasını işaret ettim. Elime gelen topu yerde üç kez sektirip bir ayağımın ucunda yükseldim. Uzak mesafeden attığım top hedefini hiç şaşırmadan kolaylıkla potanın içinden aşağıya kaydı. Kerem abi ıslık çalarken ben ardımda beni izlediğini bildiğim gök mavisi gözleri düşünüyordum.

Bunun ona yeterli bir ders olduğuna karar vererek hiç yüzüne bakmadan eğilip ayakkabıları elime aldım.

"İyi eğlenceler, beyler."

Onu benimle ilgili düşünceleriyle yalnız bırakmak ve doğru yolu bulması için dua etmekten başka şansım yoktu. Beni bir kez daha gittiğimiz o yollardan kendisi döndürmeliydi. Bir daha ardıma bakmadan eve girdim.

Çalışma odasının kapısı açıldığında düzgün bir hanımefendi olup ayakkabılarımı giydim ve artık gitmekte olan konuklarımıza kibarca iyi akşamlar diledim. Babam onları dış kapıya kadar geçirirken ben salon kapısında durup yavaş yavaş uzaklaşmalarını izledim. Kerem Abi, Aydın Bey, Baran ve babam bir şey hakkında konuşurken bu defa Baran da onları dikkatli bir şekilde dinliyor, arada kendisi de birkaç kelime söylüyordu. Yine işlerle

---

* Sezen Aksu'ya ait İzmir'in Kızları isimli parçadan alıntıdır.

alakalı zırvalıklar diye düşünüp Esma Teyze'ye belli etmeden kısa bir veda ettim.

Yeniden merdivenlere yöneldiğimde, "Bekle bakalım küçükhanım," dedi babam yumuşamış sesiyle.

"Uykum var."

Her zaman olduğu gibi onu zorladığım anlarda verdiği şu bıkkın nefeslerinden birini dışarıya doğru üfledi.

"Sadece senin iyiliğini istiyorum."

Ona doğru bakmamak için ayağım hâlâ basamaktayken birkaç saniyeliğine bekledim. Babam bu dünyada kendimden sonra sahip olduğum tek şeydi. Ama babalar bile her zaman haklı değildi.

"Gideceğimi biliyorsun, baba. Zamanım olmadığını biliyorsun." İkimiz de bu konuşma için hazır değildik, ikimiz de bu konuşma için hiçbir zaman hazır olmayacaktık. Bana duygularımdan arınmayı öğretmiş o askeri disiplini kendine siper ederek bir kez dahi gözyaşı dökmeden hastalığımı benden önce kabullenmişti. Buna gücü yetmediği için nasıl delirdiğini, tek bir emirle bana biraz daha hayat veremediği için nasıl kahrolduğunu biliyordum. Sessizliğinin sebebini anlıyor ama kabul etmiyordum. Son günlerimi bu kalenin içinde yıllardır oynadığım düzmece oyunu oynamaya devam ederek geçirmeyecektim.

"Tartışmak istemiyorum baba, iyi geceler." Ayakkabıları elime alıp odamın yolunu tuttum. Benimle birlikte çok vakit geçiremeyen sert adam, söylediklerime aldırış etmedi elbette. Çünkü onu ezip geçmeyeceğimden emin olmak gibi büyük bir kibri güdüyordu. Ama ertesi sabah o çoktan işinin başına döndüğünde ben şortumu

giymiş kendimi yollara atmıştım bile. İlk olarak otogardan Fethiye'ye, oradan Ölü Deniz'e ve son olarak da ilk adresim olan Kelebekler Vadisi'ne varmıştım. Pansiyon görevlisinin gösterdiği odaya rastgele yerleştikten sonra bikinimin üzerine bir şort geçirip kumsala inmiştim. Kahverengi kum taneciklerinin içinde yalın ayak yürürken, ara sıra deniz kıyısına yaklaşıp tuzlu suyun ayaklarımı ürpertmesine izin vermiştim.

Deniz kabuklarının sesleri arasında yürürken babamın yokluğumu fark ettiğinde ne yapacağını, kapalı telefonumu, bunların hiçbirini düşünmeden havlumu kenara bırakıp şortu üzerimden sıyırdım. Herkesin aksine ben ne şezlongda ne havlu üzerinde yatardım, ben sıcak güneş hücrelerimi ısıtırken çıplak kumların üzerinde uzanmayı tercih ederdim.

Ne kadar süredir gözlerim kapalıydı bilmiyorum ama güneş artık bulutların ardına saklanmışken hayalimdeki ses kulaklarımın hemen dibinde çınlıyor ve bildiğim kelimeleri, sanki bana bir şiir okur gibi mırıldanıyordu.

Derin bir nefes alıp üzerimde hissettiğim gözleri görmeye alıştırarak kendimi ve bağırarak artık sevincimi, durdu sandığım kalp atışlarımın hızlanmasına mani olamayarak; rüzgâr sanki bir meltem esintisi değil de her yeri birbirine katan, kasıp kavuran bir fırtına gibi hissettirdiğinde, havanın alacakaranlığa yüz tutmuş saatlerinden cesaret alarak araladım göz kapaklarımı. Ve işte hemen bir adım ötemde, her zaman onu hayal ettiğim yerde, elimi uzatma mesafesindeydi gök mavisi gözlü çocuk. İyileştirmek istediğim yerdeydi.

"Başkanın Kızı, beni şaşırtıyorsun. Tesadüfe bak!" dedi. Tesadüflere inanmayı ben o gündüz vakti, o barda, o taburede senin gök mavisi gözlerinle yeniden buluştuğumda bıraktım. Kadıköy'de, Beyoğlu'nda, Galata'da ve sonrasında gözlerimi kapadığım her anda ezberlediğim gözlerinle karşılaştığımda bıraktım. Tesadüf diye bir şey yoktu, olması gerekirse olur diye bir şey yoktu. Hayatın karşına çıkardıklarının peşinden gitme veya gitmememe durumu vardı ve benim senin peşini bırakmaya niyetim yoktu.

"Ve sanırım, yalnız buraya kadar kaçabildim. Oysa kumsala bayılmıştım ve yıldızları izlemek için sabırsızlanıyordum. Buldun beni, şimdi izin verirsen görmem gereken başka yerler ve terk etmem gereken nice şehirler var." Benim burada olduğumu kimseye söylemeyeceğini tahmin ediyordum, umurunda bile olmayacaktı ama onunla konuşmaya, onun yanında olmaya duyduğum müthiş ihtiyaç öyleymiş gibi davranmama neden oluyordu.

Hâlâ çatık kaşları arasından bana bakan çocuğu bir gün gülümserken izlemeyi ümit ederek ayağa kalkmaya yeltendim. Sonra hiç teşebbüs etmediğim bir cesaretle olduğum yere geri oturup, dudaklarının arasında kırmızı bir köz gibi yanan sigarayı umursamadan ellerimin arasına aldım yüzünü.

"Neden hiç gülmüyorsun?" Bu defa benim de kaşlarım çatılmıştı. Umursamaz ifadesi birkaç saniyelik bir şaşkınlığa döndü, sonra yine öfkeli parlamalar aldı gök mavisi rengin içini. Yumuşak ellerimin arasındaki teni sert ve soğuktu, en kötüsü yalnızdı. Baran Tandemir hiç olmadığı kadar, hiç kimsenin olmadığı kadar yalnız bir adamdı.

"Komik bir şey mi var?" diye sordu rahatsız olmuş bir şekilde kendini geri çekerken, dudaklarının arasındaki sigarayı alıp dumanı dışarı üfledi.

"Hayır ama en çok da bu yüzden gülmeliyiz. Komik bir şey varmış gibi!" dedim ellerimi iki yana açılmış bacaklarımın ortasına düşürüp. Çaresizliğime yenilerek düşen omuzlarım ve istemsizce çatılmış kaşlarımla karşısında durup yüzüne bakmaya devam ettim.

"Yine beni mi takip ediyordun?" Sesi hep aynı tondaydı. Onunla bizim evde yeniden tanıştığımdan beri sesi ne alçalmış ne yükselmişti; ifadesiz, duygudan yoksun suratı gibi sesi de hep düzdü.

Yüzümü buruşturdum. "Kaçta geldiğiniz hakkında bir fikrim yok ama ben gün ışıdığından beri bu kumsaldayım Baran Bey." Bu defa havluyu yerden alıp şortumu giymeye koyulmuştum. Güldüğünü duydum ama ben görme hevesiyle yüzüne baktığımda ayağım, giymeye çalıştığım şorta takıldı ve tek ayağımın üzerinde yere kapaklandım.

"Baban için bir hayal kırıklığı olmalısın." Yüzü düştü halimi görünce, artık gülümsemeyen gözleriyle birlikte sesi de zayıfladı. Acaba yüzü güldüğünde gözlerindeki donuk ifade de değişiyor muydu?

"Önemli olan, çocuklar için babaların hayal kırıklığı olup olmadığıdır." Daha çok kendi kendime söylendim şortumu düzgün bir şekilde giyinirken. Söylediğim şey hakkında düşünüyordu sanırım ama sonra önemli olmadığına karar verdi.

"Buraya neden geldin?"

Omuz silktim.

"Kendim olabilmek için." Hayatta bir defa bana söyleneni değil de kendi istediğim şeyleri yapmak için. "Babamla bir çeşit kumar oynadık. Onun istediklerini yapmam karşılığında bana bir yaz verdi." Sesim sonlara doğru kısılırken, aslında babamın bana güvenmediğini de kendi kendime itiraf etmiştim. Küçük kızının psikoloji fakültesini kazanıp, okul birincisi olması o kadar uzak bir ihtimaldi ki onun gözünde, bir yerde pes edecek ve konuşulan şu büyük yaz konusu açılmadan kapanmış olacaktı. Ama ben çalışmış ve sabretmiş, en önemlisi de istediği her şeyi yapmıştım. Karşılığında koca bir boşluk, yeni bir hayal kırıklığı, sözünden dönen bir baba. Bir kez daha.

"Babam, 'Görürsünüz, adam olmayacak bu çocuk,' derdi, konuşmazdım. Sevinirdim. Babam adamsa, ben olmayacaktım." Ortak hayatımızın benzerliklerinden sadece biriydi baba baskısı ve o şimdi bana Yusuf Atılgan'dan alıntı yaparken en sevdiğim kitabın, en sevdiğim altı çizili sözcükleriyle cevap verdim.

"Ağaç dalının gövdeden ayrılma eğilimini fark ettin mi bilmem? Hep öteye öteye uzar. Gövdenin toprağa kök salmış rahatlığından bir kaçıştır bu. Özgürlüğe susamışlıktır."* Cümleyi gözlerim kapalı bitirmemle birlikte olduğum yerde derin bir nefes verdim, rüzgâr saçlarımı tararken denizin öfkeli dalgaları kıyıya ulaşmak için yarışıyor ve her defasında kum taneciklerinin üstünde tükenerek can veriyorlardı. Kıyıya vuran dalga, denizin intiharından başka bir şey değildi.

Havanın tamamen karardığını fark ettiğimde bakışlarım yeniden, gecenin içindeki rengini merak ettiğim gök

* Aylak Adam, Yusuf Atılgan, YKY, 2011.

mavisi gözlere çevrildi. Bu defa kaşlarının arasında kaygı çizgisi yoktu fakat bakmaktan bıkmadığım gözlerde bir hayret nidası gördüğüme emindim. Bakışları benim sıradan gözlerimi bir ok gibi delip geçerken başarmış olmayı diledim, dikkatini çekebilmiş olmayı. Çünkü ben onun okuduğu her bir satırı, en sevdiği filmi, hangi şarkıları dinlediğini, gittiği yerleri ve zaten bugün bu kumsalda olacağını biliyordum. Ben onun yüzünün her milimini, gözlerinin irislerini, ona rengini veren her bir zerreyi ezbere biliyordum. Ben, beni tanıması için, sevmesi için sabırsızlandığım bu çocuğu yıllardır, aylardır, mevsimlerdir bekliyordum. Sabırla, özlemle, tükenmişlikle; sevilmekten çok anlaşılmayı dilemekle.

"Kimseye söylemem. Başka bir sabahta unuturum bile seninle karşılaştığımı." Ayağa kalktı ve başka bir şey söylemeden görüş alanımdan uzaklaştı. Bu kadardı işte, Baran Tandemir böyleydi. Âşık olduğu kadınları, gittiği şehirleri, dinlediği müzikleri tıpkı bu dünyaya ve kendi öz yaşamına yapmak istediği gibi, yere attığı sigara izmariti gibi ayak uçlarında ezip geçerdi. Ta ki karşısına yıkabileceği başka biri ve bırakıp gideceği başka şehirler çıkana kadar. Oysa ağladığını görse bir kadının, gözyaşlarına ve hatta kirpiklerine uzanıp öpecek kadar çok severdi onu. Sevmekten daha iyi yaptığı şey ise kuşkusuz acı çekmekti. İçine sıkıştığı dünyasında olduğu kişi, babasının olmasını istediği kişi ve tüm insanların her birinin onu gördüğü kişi arasında bir kafese sıkışmış olan bu küçük çocuk, acı çekmeyi kendine mesken tutmuş, belki de kaçış limanı belirlemişti.

Onunla karşılaşmamızın onu tanıyana dek bir rastlantıdan ibaret olduğuna emindim. Ama değildi, biz bu dünyaya sıkışmış ve birbirinden başka kimseyi sevemeyecek, diğerlerinin anlamayacağı iki zavallıydık. Bu yüzden dönüp duruyorduk bu dünyanın yörüngesinde, ta ki aynı rüyadan gözlerimizi açana ve bir aynanın yansımasında birbirimizin yüzlerini görene dek.

Onun peşinden pansiyona doğru yürümeye başladığımda, kumsalda takılan birkaç başıboş insanın yanına doğru gittiğini gördüm. Elinde içki şişelerinin bulunduğu aylak adamlarla oturup kimselere anlatmadığı şeyler anlatacaktı onlara. Hiçbiri ertesi gün konuşulanları hatırlamayacağı için Baran hafifleyecek ama yine kendi içinde yaşamış gizemli biri olarak kalacaktı.

2. BÖLÜM

KOYU KONTRAST

İçimde eğreti bir gölgenin yansıması vardı. Üzerimde kumsalın tenime avuç avuç vurduğu deniz kokusu, aklımın uçlarında geçmişin iplerinden yontularak bugüne kadar uzanmış bir kurtuluş ümidi vardı. Başımı kaldırdığımda koca bir gökyüzü değil, kanatlı bir gökkuşağı görüyordum. Uzun saçlarını balıksırtı örmüş, elbisesinin etekleri dizlerine kadar uzanan, dantelli çoraplarını boyalı ayakkabılarının üzerine özenle kıvırmış; kahverengi saçlı, çilleri güneşte parlayan ufak bir çocuk. Lüks bir arabanın, önünde durmasını saatlerce bekleyen...

Kumsala avlusu olan pansiyona geldiğimde kapının önündeki siyah arabayı fark etmem uzun sürmedi. İçimden öfkelenip, ne bekliyordum ki diye mırıldandım. Arabanın sürücü kısmında kıyafetinden subay olduğunu anladığım bir şoför, açılmış ön kapının kenarında ise Kerem Ağabey vardı, elbette beni almaya gelmişti.

"Hadi ama," diye sızlandım bana üzgün gözlerle bakan adama. "Daha bir gün bile olmadı! Nasıl buldunuz?" Sağ ayağımı sertçe yere vurdum. Burada olduğumu kimse

bilmiyordu, otobüs biletimi bile başkasının adıyla almıştım. Neden bütün hayatımdan kaçmak, kim olduğumdan, kimin kızı olduğumdan bir seferliğine uzaklaşmak bu denli zordu ki? Neden kendime ait tek bir günüm bile olamıyordu?

"Sen, Genelkurmay Başkanı'nın kızısın, çok bile sürdü." Kerem Ağabey yüzünü memnuniyetsiz bir ifadeyle astı. Bana olan bakışlarında babamdan yediği azarın onaylamayan mahmurluğu hâkimdi. O an için babamdan nefret ettiğimi hissettim.

"Gelmeyeceğim, zorla götüremezsiniz," diye direttim ama elbette götürürlerdi, hem de paşa paşa. Hatta beni zorla götürmek için emir aldıklarına emindim.

"Burası size göre bir yer değil küçük hanım, lütfen zorluk çıkarmayın." Bütün konuşma boyunca sessizliğini korumuş olan subay, ön kapıdan resmi hareketlerle çıkıp ikimizin ortasında durakladı. Onu bir yerden gözüm ısırsa da bu ayrıntı o an için önemsiz gelmişti.

"Sen karışma," dedi Kerem Ağabey kaşlarını kaldırarak. Babam hain pisliğin tekiydi; Kerem Ağabey'i kullanan koca bir pislikti işte. Neden kendime ait bir hayat istediğimi anlamıyordu? Neden bir yazı bile çok görüyordu bana. Ellerimi ensemde birleştirip o an için oluşan yorgunluktan kurtulmak istedim. Gözlerim etrafta nereye kaçabileceğime dair bir çıkış kapısı yoklarken içten içe bunun artık mümkün olmadığını kabullenir gibiydim.

"Bir sorun mu var amca?" Baran'ın sesini duymamla arkamı dönmem bir oldu. Kerem Ağabey tereddüt ederek gülümsedi. Bir an için şaşırdığını bile düşünebilirdim.

"Sen de mi buradasın? Evden kaçan vadiye mi sığınıyor?" O espri yaparken ben bu işten nasıl kurtulacağımı düşünüyordum ve bildiğim tek şey onlarla geri dönmeyeceğimdi.

"Küçük hanımı eve götürmeye geldim." Ses tonu yapmacık bir tatlılığa bürünmüştü. İçimdeki tüm öfkeyi kusmak adına alttan alttan ona bakmayı sürdürdüm.

"Küçük hanım gitmek istemiyor." Baran benim yerime konuşunca yeniden gözlerimi ona çevirdim. Bir an için yanlış duyduğumu düşünmüştüm ancak orada durmuş, kaşlarını çatmaya devam ediyordu.

"Bu iş senin boyunu aşar, Baran." Kerem Ağabey'in sesi ciddileştiğinde Baran bir milim kıpırdamadan sakin ifadesini kordu.

"Bırakın istediğini yapsın," diye diretti, bunu neden yaptığını anlamaya çalışırken Kerem Ağabey yeniden konuştu.

"Burası ona göre değil Baran, o senin gibi büyümedi."

Bakışları yeniden bana döndü.

"Lütfen, bu bir oyun değil." Sesindeki yoğunluk alt edici olsa da geri adım atmaya niyetim yoktu. Buradan bensiz ayrılırsa Kerem Ağabey'in başının belaya gireceğini biliyordum. Babam tam da onu riske atmayacağımı bildiği için böyle bir hamle yapmıştı ama Baran'ın burada olduğundan ve o beni savunurken benim savunmamın iki katına çıkacağından haberi yoktu.

"Tamam, ben onunla ilgilenirim." Ellerini cebinden çıkarıp yanıma doğru yaklaştı. Sanki korumak ister gibi

bir adım önümde durmuş, sorun çözüldü der gibi ifadesiz bakışlarla amcasına bakıyordu.

Kerem Ağabey ile aynı anda, "Ne?" diye sormuş bulunduk. Bu benim hayal edebileceğimden de fazlaydı.

Ben onunla ilgilenirim.

Bana gözlerini, o güzelim gök mavisi gözlerini devirip amcasına döndü. "Buradayım, onunla ilgilenirim işte. Yalnız kalmaz, dönerken ona eşlik ederim." O kayıtsız bir şekilde konuşurken, ben olduğum yerde bayılacakmışım gibi hissediyordum.

"Kız çocuk değil, abartmayın." Başını amcasından uzak bir köşeye benim bilmediğim bir şey söyler gibi kaldırmıştı. Bu belki de onların arasında olan bir şeydi ama her ne ise ben sessizlikle ikisi arasında dikilmeye devam ettim. Baran orada duruyor ve beni anımsamıyordu. Dudaklarıma bir kilit vurulmuş gibi orada öylece dikilmeye devam ettim. Bir yandan kim olduğumu anlatmak istesem de diğer yandan ona yabancı bir kız olmayı seviyordum.

"Tamam, sanırım o zaman olur." Kaşlarını çatarak bir süre sessizce düşündü Kerem Ağabey. Bir eli ensesindeydi, rahatsız olduğu belli bir şekilde bakışlarını üzerime dikmişti.

"Ama Baran'ın yanından ayrılmayacaksın." Bu defa hafifçe, gönlümü almak ister gibi güldü. Aynı genlerin yansıması olan mavi gözleri gecenin içinde kısa bir süre için parladı. Omuz silktim.

"Olur," dedim sesimi kayıtsız tutmaya çalışarak. "Bunu olduğundan zor bir hale getirmeyeceğim." Elimde duran

eşyaları onun gözlerine bakmamak için kucağıma topladım. "Gitseniz iyi olur."

Başıyla beni onaylayıp Baran'la, benim duymadığım bir şeyler konuştuktan sonra arabayla ayrıldılar. Ayaküstü bana sarılmayı denese de o an içimin sıkılması, babamın despotluğu bütün keyfimi kaçırmıştı.

Araba hareket etmeye başlamadan Baran başını çevirdiği rotaya doğru ilerlemeye koyulmuş, tek kelime etmeden sarhoş dostlarının yanına varmıştı. Bir süre ılık rüzgârın altında öylece arkasından bakarken bugünlük her şeyin benim için yeterli olduğuna karar vermiştim. Peşinden gitmeyecektim, istediği zaman gelmesi için onun gitmesine izin verecektim. Son seferde yaptığım gibi.

Deniz manzaralı odama çıkarak her gece hayalini kurduğum adamı yine uzaktan izlerken, büyük sevmelerin sonunun hep büyük kavuşmalar olduğuna karar verdim. Eğer karşılıksız da olsa koşulsuz severseniz, o kişi zaten sizindir. Kalbinize kurulan kocaman bir vadi gibi. Gökyüzü gözlü çocuğun benim olduğu kadar...

❖ ❖ ❖

Ve tam iki yıl önce Beyoğlu'nda rastlamıştım ona, ben kitapçıdan çıkarken o tünelden aşağı doğru iniyordu. Galata'ya kadar onu takip edip büfeden aldığı sosisliyi sanki hayatında yediği en lezzetli şeymiş gibi bitirmesini, sigarasını içine çekip bazen dumanını hapsetmesini, dışarıya hiç üflememesini, sonunda sokak arasında bir mekâna girip birkaç kişiyle sarıldıktan sonra onun yanına yakışmayan insanlarla konuşmalarını izledim. Arkası bana dönük olan kıvırcık saçlı sarışın çocuk, önünde

oturan insanları güldürüyor muydu? Yoksa insanlar ona sebepsiz yere mi gülüyordu?

O gece başımı yastığa koyduğumda saatlerce düşündüğüm şey buydu. Açık kapıdan içeri süzülen rüzgâr yanaklarımı yalayıp geçerken göz kapaklarımın hemen ardında yine fütursuzca onunla sohbete dalmış, zihnimin içinde ruhlarımızın bir köprüsü olduğuna olan inancımı dev bir çınar ağacı gibi sulayıp yetiştirmiştim.

❖ ❖ ❖

Ertesi sabah gözleme ve ayranla tamamladığım kahvaltıdan sonra Baran'ın sosyal medya profilinde yaptığım küçük bir araştırma neticesinde geceyi birkaç kişiyle birlikte tepede geçirdiklerini, güne bir köpeğin başını okşayarak uyandığını gördüm. Tam da ihtiyacım olan şey derken daha önce araştırmış olduğum ve pansiyondaki birkaç kişinin de yardımıyla kolayca bulduğum o şelaleye gittim. Burada yollar irili ufaklıydı. Tozlu ama insanın hiçbir yere varmak istemeyeceği kadar huzur doluydu.

Tepede yürüyerek etrafta gözlerimle Baran'ı ararken, sonunda onu bir ağaç gövdesine uzanmış kıvırcık saçlı bir kızın dizlerinde uyuklarken buldum. Neden eğreti gelmiyordu bu görüntü bana, neden umursamıyorum diye düşünmedim o an için, onun benim bir yansımam olduğuna, bugün olmasa da şu an olmasa da eninde sonunda onun da küstüğü aynalara bakacağına ve orada tıpkı benim onu gördüğüm gibi ruhumun bir yansımasını bulacağına o kadar emindim ki sesimi çıkarmadım. İçten içe gocunmadım veya kıskanmadım bile. O an için biliyordum, benim canımı yakmayacağından emin olduğum bu adamın aslında acılarının bile bana yalnızca merhem

olabileceğini. Açıklarımı kapatacak, görmediklerimi gösterecek, duymadıklarımı bağıracaktı yüzüme ama bir daha asla o kadar yalnız olmama izin vermeyecekti. Beni bir gün sonunda tanıyacak ve bir daha asla elimi bırakmayacaktı. İçimde hissettiğim bu büyük ihtirasa inancım öyle sonsuzdu ki şu anda onun dizlerine kıvrıldığı o kızı kıskanmadım. Önemsemedim. Görmedim bile.

Yanlarında sarı kısa saçlı bir başka kız ve şişmanca duran iri yapılı bir çocuk daha vardı. Esmer, ufak tefek ama güçlü olduğu belli bir başka çocuk hemen ileride sabah sosyal medya hesabında gördüğüm köpeği seviyordu hâlâ. Bu başıboş aylak çocukların doğa kadar sevdikleri bir şey varsa o da şüphesiz en az onlar kadar evsiz ve başıboş hayvanlardı. Kediler ve köpekler kraldı onlar için, sokaklar saray. Ben kedi sevmesem de köpeklere bayılırdım. Müptelası olduğum gözler kapalıydı hâlâ. Varlığımı fark ettiği zaman, *yine beni mi takip ediyorsun sen?* diye kızacaktı muhtemelen ve ben yine inkâr edecektim sanki yıllardır onun peşinde değilmişim gibi. Sanki onun bedenine prangalanmış bir gölge değilmişim gibi. *Oysa ben en çok gölgelerin özgür olduğuna inanırım bayım, gölgelere zincir vuramazsınız.*

Şelale hırçın akıntısının aksine durgun bir yağışla muazzam bir manzaraya doğru ilerlerken onları görüş alanımdan çıkmayacak şekilde ardımda bıraktım. Aşağıdaki sulara atlayabileceğim kadar yaklaşınca, bir soluk, bir nefes cesaret için dünya umurumda değilmiş gibi öncelikle kendimi bırakıp bacaklarımı sarkıtarak oturdum olduğum yere ve küçük çantamdaki not defterini çıkarıp yıllardır biriktirdiğim satırları taradım gözlerimle:

*Yüksek bir yerden suya atla.

Kısaca hesap etmek için bakışlarım aşağıya kaydığında yeterince yüksek gözükmüştü sular, hatta korkutucu derecede yüksekti sanki. Dudaklarımı birbirine bastırarak bunu nasıl yapmam gerektiğini tartmaya çalıştım. Güneş sırtıma doğru bir açıyla vururken ellerimi arkaya verip biraz daha bu anın tadını çıkarmaya karar verdim. Etrafımdaki kuş cıvıltılarının meydana getirdiği tatlı gürültünün keyfine varırken yeşillerin donatmış olduğu manzaraya doğru göz kırptım ve rengârenk çiçeklerin bir kır bahçesini oluşturduğu vadinin etrafta dolaşan renkli kelebeklerini izledim. Tırtılken de bu kadar güzel miydiniz siz ya da kozanızda hâlâ beklerken? Yoksa bu kadar güzel olmak için önce bütün çirkinliklerin içinde büyümek mi gerekti?

"Baran, bir sigara yolla," dediğini duydum o sırada kalın bir erkek sesinin. Açmıştı demek gözlerini. Omzumun üzerinden bakma dürtümü bastırıp, hissettiğim tarifsiz heyecanın kemerlerini bağladım. Bu öyle derin ve kuvvetli bir ihtiyaçtı ki bir an önce karşısına çıkmak ve ona duyduğum bu müthiş ve geri dönüşü olmaz sevgiden bahsetmek istiyordum. Ona uzun uzun sorular sormak ama hepsinin cevabını kendim vermek istiyordum. *Çünkü ben sizi tanıyorum bayım, kendimden tanıyorum, siz o kadar çok bensiniz ki aslında hiç konuşmamıza bile lüzum yok, sadece birbirimize bakarak hatta yan yana durarak bile anlaşabiliriz. Bana öyle geliyor ki yalnızca birbirimizi düşündüğümüz o kısa zaman diliminde bile duyabiliriz seslerimizi.*

Derin bir nefesle birlikte ayağa kalkıp bir süre daha aşağıdaki sulara baktım, derinliği ne kadardır acaba diye

düşünürken geriye doğru birkaç adım attım. Hızlı bir şekilde koşarsam bir anda atlayabilirdim ama içten içe deli gibi korkuyordum. Ve bu korku derin bir heyecan duymama neden oluyordu. Yeniden yaklaşıp dudağımı dişleyerek aşağıya baktım. Yükseklik ne kadardı acaba, yedi metre var mıydı? Kaç metreden sonra beton etkisi yaratıyordu sahi sular? Balıklama mı atlamalı yoksa ayaklarımın üzerinde mi? Ne kadar da uzattım aslında hiç düşünmemem gereken bir şeyi.

"Her zaman bu kadar çok mu düşünürsün?" Sesini duyduğumda sıcak bir el omzuma dokunmuş gibi uzun zamandır görmediğim biriyle karşılaşmışım gibi tebessüm etmiştim.

Siz gelene kadar öyle çok üşüyordum ki bayım.

Dudaklarımdaki gülümsemeye rağmen ona dönmedim. Hâlâ aşağıdaki suya bakar vaziyette ona olan ihtiyacımı gizlemeye çalışıyordum. Onu korkutmayı, bu tarifi zor inancın bir budalalık olduğunu sanmasını istemiyordum.

"Genelde," diye cevapladım onunki kadar kayıtsız bir tonla konuşmaya dikkat ederek. Oysa zaten elimde değildi, sözcükler dudaklarımdan çıkarken aldığım soğuk nefesin altından duyuluyordu.

"Başkanın kızının intihara meyilli olduğunu tahmin etmek çok da zor değil." Sesinde alaycı bir ton mu vardı yoksa artık kafamın içinde uydurmaya mı başlıyordum? Hangisinin doğru olduğunun önemi yoktu, duyduğum o sesin ruhuma çarpan yansıması ilahi gibi dinlendiriciydi.

"İntihar etmeyeceğim."

"Amacın ne o zaman, heyecan mı arıyorsun?" Bana bu kadar soru sorması pek Baran'lık bir durum değildi, demek ki bir noktada dikkatini çekmeyi başarmıştım, o noktayı okyanusun dibinden çıkarıp boynuma asarak dirildim.

"Bir bakıma." Burun kıvırdım. Aslında listemi hazırlarken aklımda heyecan verici olmasıyla ilgili bir durum yoktu sadece yapmak istediklerimi karalamıştım satır aralarına.

"Yoksa yine beni mi takip ediyordun?" dediği zaman sesinde kesinlikle bir mizah kırıntısı yakaladığıma emindim. Bunu söyleyeceğini tahmin ettiğim için kendi kendime güldüm. Sesimin ona kadar ulaştığını bildiğimden dişlerimi sıktım.

"Sadece listenin bir yerinden başlamak istiyorum," dedim.

Yanıma yaklaştığını ardıma bakmadan hissetmiştim. Bu böyle müthiş bir sevgiydi, ıstırap dolu veyahut insanı tüketen cinsten değil, ona duyduğum bu çaresiz aşk beni hiç olmadığım kadar güçlü, hiç yapamayacağım her şeyi yapabilecek kadar cesur kılıyordu. Ve gökyüzü kadar açık bir mavi olan gözleriyle dikkatlice, uzun sayılabilecek bir süre izledikten sonra elini uzattı, kalbim çoktan bir göçmen kuşun artık gidiyor olduğu coşkusu gibi çarpmaya başladığında, uzun parmaklarının arasına küçük elimi yerleştirdim. Benim sıcak ellerime karşılık sert elleri bir porselen gibi pürüzsüz ve soğuktu. Yine de yerine oturmuş parçalar gibi öyle kuvvetli kenetlenmişti ki parmaklarımız birbirine, ben gülümserken o bu bağ karşısında kaşlarını çatmadan duramadı. Onun dikenleri benim avuçlarımı kanatırken gülümsüyordum.

Çünkü bayım, bakın ufka; siz de göreceksiniz elbet, nasıl ki o güneş gökyüzüne asılı kalmışsa, o kayıklar o suyun üzerinde ilerlerken tıpkı bir bütün gibi duruyor ve o suya muhtaç oluyorsa, ben de aynı şiddetle muhtacım size. Bakmayın öyle suratıma aklımı kaçırmışım gibi, siz de bir o kadar muhtaçsınız bana; isimsizliğime, kimsesizliğime, yalnızlığıma ve muhtaçlığıma.

Birkaç adım gerileyip sigarasını yere fırlattı söylediklerimi duymuş gibi. Ona anlamak istercesine kaşlarımı çatarken çoktan koşmaya başlamış, beni de gökyüzünde kaybolmuş bir uçurtma gibi peşinden sürüklüyordu. Yalnızca birkaç saniye sürdü ayaklarımın yerden kesilmesi ve hayatım boyunca yaşayamayacağım kadar müthiş bir korku ama heyecanlı bir his çehremde peyda oldu. En önemlisi, hiç olmadığım ve muhtemelen olmayacağım kadar özgür hissettirdi o kısacık zaman dilimi.

Bedenim sert bir açıyla soğuk sulara karışmış, aynı anda birbirimizden kopan ellerimiz basınçla dalgalanmıştı. Şelalenin müthiş derecede can yakan berraklığı olanların her saniyesini bir Cosmos belgeseli gibi zihnimin ötesinde resmederken, suyun dibine kadar kendimizi bırakıp beraber sürüklenmemizin paha biçilmezliğinde kaybolmuştum.

Olduğum yerde hiç çırpınmadan bekledim, artık sakinleşen suyun kaldırma kuvvetinin kendini göstermesiyle gözlerimi açıp berrak suyun altından gökyüzünün eşsiz görüntüsünün, güneşin parıltılarının tadını çıkardım. Manzaranın güzelliğinde hüzün yatar derler ama hiçbir manzara bu denli keyif vermemişti bana. Hiç bu kadar özgür hissetmemiş ve en önemlisi hiç bu kadar coşkuyla çıkmamıştım gün yüzüne. Mevsimlerden yaz, benden özgürlüktü bugün!

"Bu harikaydı!" diyebildim sonunda karşımda ıslak saçları alnını kapatmış, beyaz tişörtü tüm bedenine olduğu gibi yapışmış ve gök mavisi gözlerinin üzerinde çatık kaşlarla beni izleyen Baran'a. Yüzünden bir gülümseme parıltısı geçer gibi oldu ama cevap vermeden anın tadını çıkarmamı bekledi. Kendimi akıntıya bırakırken defalarca daha suyun içine girip çıktım. Eşsiz görüntüsü, temizliği ve saflığıyla sanki mutluluk kıyılarına atılmışım gibi iyi hissettiren soğuk su bedenimi ele geçirirken güneşe göz kırptım.

"Hadi," dedi Baran çoktan sudan çıkmış, bana da gelmem için işaret ederken. "Sıradaki göreve geçelim Başkanın Kızı." Bu defa gülümsediğine emindim. Şaşkınlıkla açılmış ağzımı görünce başını yere eğip gülümsemesini bütün yüzüne yaydı. Ben birazcık olsun anın tadını çıkarmak isterken, "Hadi," diye tekrar etti.

Bu defa ikiletmeden kıyıya kadar yüzüp sudan çıktım. Şortum ve beyaz tişörtüm üzerime yapışmış, bir ağırlık yapmıştı. Onun yaptığı gibi tişörtümü sıyırıp suyunu sıktıktan sonra bikiniyle kaldım.

"Ee," dedi hâlâ beni izlerken. "Sırada ne var?" Sorusunu bir süre düşündükten sonra ne yapmak istediğime karar vermem uzun sürmemişti. Kendimi tuhaf hissediyordum. Hayatım birdenbire yörüngesinden tamamen uzaklaşmıştı. Bu, Külkedisi'nin ayakkabıyı denediği ve prensle evlendiği bölüm kadar beklenmedik bir durumdu. İhtimalin imkânsızlığı okuyanlar için değil, Külkedisi içindi tabii ki. Anlatılan çoğu hikâyede ve masalda herkes sonun mutlu olacağına eminken, kitap karakterleri bilirdi ki bir yerde bir son varsa, orada mutlu bir şey olmazdı.

Ancak siz ve ben bir kitap karakteri değildik bayım, mutlu olmamak için hiçbir sebebimiz yoktu.

"Sarhoş olmak." Bütün dişlerimi gösterecek şekilde gülümsedim. Sanki varlığı beni yeterince baştan çıkarmıyormuş, aklımı kaçırmış gibi hissetmeme neden olmuyormuş gibi. Biraz sonra şuradaki kayalıkların üzerine çıkıp haykırmama engel olabilirmiş gibi.

"Başka?" diye sorunca bunun için havanın kararmasını beklemeyi tercih ettiğini düşündüm çünkü ben de öylesini istiyordum.

"Saçlarımı renkli bir şekilde boyatmak."

Omuz silktim ve her ne yapmak istiyorsa onu yapması için gözlerinin içine baktım.

"Yürü o zaman," dedi ve ıslak tişörtünü havlu gibi boynuna atıp ilerlemeye başladı. Yeniden tepeye çıkıp benim çantamı, onun sigara paketini aldıktan sonra merkeze indik. Yol boyunca üç tane sigara içince "Çok içiyorsun, çok!" diye kaşlarımı çatıp mırıldandım, oysaki ölmek için fazla yakışıklısın ve gözlerin fazla mavi.

"Yürü," dedi sadece. Baran Tandemir için çoktu bile, hiç cevap vermeyebilirdi de.

Beni o civarda bulunabilecek en lüks kuaföre götürdüğünde orada çalışan bir kızla konuşup yeniden bana döndü.

"Ortalama üç saat süreceğini söylüyorlar, burada seni bekleyecek değilim. Seni almaya gelirim, şu saçmalık ne kadar çabuk biterse senden de o kadar çabuk kurtulurum." Onun için fazla uzun ve romantik cümleleri birbiri ardına sıralayıp, cevabımı beklemeden kuaförden çıktı. Ona kızdım mı? Hayır. Kırıldım mı? Hayır. Çünkü onun böyle bir

insan olduğunu bilecek kadar tanıyordum onu. İstemeseydi zaten yanımda olmazdı, bir şekilde dikkatini çekmiştim işte ve bunun mutluluğu bana yetiyordu. *Oldukça kabarık listemi de göz önünde bulundurursak birlikte daha çok vakit geçireceğiz, bayım ve bilin diye söylüyorum, sırf siz iki asır daha yanımda kalın diye ben listeye son bir madde daha eklerim: Bütün bunları bitirdiğinde en başından tekrar yap...*

"Evet, ne renk istiyorsunuz? Aklınızda bir şeyler var mı?" diye soran otuzlu yaşlardaki sarışın kadına dönüp kocaman gülümsedim.

"Gri, tümünü griye boyatmak istiyorum ama bir tutamı da mavi olsun!" Sözlerimdeki kararlılık ve gözlerimdeki o çocuksu yolunu kaybetmişlik onu tedirgin etse de bir süre beni inceledikten sonra deli olmadığıma karar verdi sanırım. Bakışlarında akıl almaz bir ifade, belki de tüm diğer insanlardaki o çaresizlik gizliydi. İnsanlar nasıl bu kadar cansız varlıklar olabiliyorlardı, nasıl bu kadar hayattan ve yaşamaktan uzak durabiliyorlardı? Bir an için kadını tutup omuzlarından sarsmak istedim.

Kendinize gelin artık! İzlenecek onlarca film var, en güzel kitapları henüz okumadık çünkü henüz yazılmadı bile. O şarkıyı birileri senin dinlemen için besteledi, o şehri görmeden ölmek bütün bu dünyaya haksızlık olmaz mı? Eğer istediğin gibi yaşamazsan, eğer gerçekten yaşamazsan tüm bu yarattıklarını inkâr ederek Tanrı'yı gocundurmuş olmaz mısın? Boşver Tanrı'yı. Evet, inancını al eline. Koy ortaya cebinden çıkardıklarını, senin de bir Tanrı'n var, içinde bir yerlerde, öyle ki hâlâ nefes alıyorsun. Bu yaptığın şey; nefes almak, yaşamak diyorum, en çok da Tanrı'ya meydan okumak değil mi? Onun da istediği bu değil mi? Hepimiz aynı satranç tahtasının üzerinde

birbirimizden başka kimi deviriyorduk? Oysa bu Tanrı'nın savaşı değil miydi veyahut bizler onun birer savaşçısı veyahut bizler onun birer düşmanları mıyız, yoksa bu bizim kendi kendimizle savaşımız mıydı?

Kadınlar, bir kuaför salonunda saçlarını yaptırırken bunca şey düşünür müydü? Düşünürdü bayım, saçlarını düşünmediği zamanlarda kadınlar öyle çok şey düşünürdü ki aklınız şaşardı. Bakmayın öyle; çoğu zaman kendi düşündüklerimize bizim de aklımız şaştığı için bu denli zayıf gözüküyoruz. Evet, zayıf dedim, kabul ediyorum bunu ancak bu öyle bir zayıflık değil, lütfen kesmeyin sözümü. Bu tamamen ruhsal bir zayıflık, her şeyi düşünmenin, sorgulamanın, en ince ayrıntıları bile hatta en küçük fısıltıları diyorum, onları bile duymanın zayıflığı.

Siz bir orman görüyorsunuz baktığınızda bayım, ben o ormanın içine düşmüş hâlâ yanan ve biraz sonra tüm dünyayı ateşe verecek kıvılcımı görüyorum. Siz kocaman, iri gövdeli yeşil ağaçlar görüyorsunuz, ben kaybolmuş bir çocuk görüyorum anne diye ağlayan ama annesine bir türlü sesini duyuramayan. Söyleyin şimdi bana, siz de o çocuk değil misiniz, siz de ağlamıyor musunuz belki baba diye, siz de benim gibi sesini bir türlü duyuramayanlardan mısınız? Boş versenize bayım, siz de biliyorsunuz babalar her zaman haklı değildir, anneler bile her zaman haklı değildir. Ama Tanrı, o her zaman haklıdır.

Bakmayın bana öyle, Tanrı'nın bir barbar olduğunu düşündüğünüzü biliyorum, her birimizin birer kukla olduğunu. Bu dünyayı istediği gibi yönettiğini sanıyorsunuz, çoğu zaman inkâr ediyorsunuz varlığını ama aslında inancınız size bunu bu kadar inkâr ettiren, öyle değil mi? Aksi halde varlığına dahi inanmadığınız bir şeyi neden inkâr etme ihtiyacı duyasınız? Mesela hemen yanınızda kahverengi bir koltuk var ama orada kırmızı

bir koltuk olduğunu iddia etmiyorsunuz, öyle değil mi? Bunu kanıtlamaya uğraşmıyor veya bu uğurda uzun uzun cümleler kurma gereği duymuyorsunuz, çünkü yok. Ancak ben size orada kırmızı bir koltuk olduğunu bile kanıtlayabilirim, çünkü inanç budur, inanç kahverenginin içinde kırmızı olduğunu bilmektir. Bakmayın öyle, Tanrı kızmaz onun için böyle söylediğinize, içten içe sizin onu sevdiğiniz gibi o da seviyor her birimizi. Tıpkı bayım, sizin ve benim babalarımızı sevdiğimiz gibi.

Aynadaki yeni yansımama baktım. Buğday rengi tenim güneşin verdiği bronzlukla birleşince kahverengiye çalan bir ten rengi ortaya çıkmıştı, kocaman kahverengi gözlerim gri rengin altında parlarken *evet* dedim içimden, kesinlikle bu görüntüyü sevmiştim. Ücreti ödeyip, teşekkür ettikten sonra caddeye çıkarak Baran'ı beklemeye koyuldum. İsteseydim onu arayabilirdim de ama zihnimdeki o küçük kaçamaktan anlamıştım. Bunun bir delilik olduğunu düşünenler olacaktır ama değildi, biliyordum, o da beni düşündüğü için bu kadar konuşabilmiştik. Geldiği zaman ona sorsam artık Tanrı hakkındaki düşüncelerimi bildiğine emindim. Biraz sonra sokağın başında onu gördüğümde yüzümde ruhuma köprü kuran bir gülümseme oluştu. *Görüyorsunuz ya bayım, Tanrı değildim belki ama ben de haklıydım. Buna sebep olan da yine Tanrı. İçimdeki varlığı. İnanç işte tam olarak budur bayım, yolun sonunda sizin bana doğru geliyor olduğunuzu bilmektir.*

Bu sıcağa rağmen üzerinde bir deri ceket ve elinde sigarasıyla köşedeydi işte. Ona doğru yürümeye başladığımda bakışları beni buldu. Yaklaştıkça kısılan gözlerinde muzipçe bir parlama oldu ama yanına gittiğimde hemen silindi. Yerini yine o kayıtsız donuk bakışlar aldı.

"Listende başka neler var?" Sert ifadesine oranla daha yumuşak olan sesine karşılık dudaklarımı büzdüm. Herhangi bir yorumda bulunmasını istememin bir anlamı yoktu. Aramızda şiirsel bir sükûnet hâkimdi. İnsanlar böyle ağır meseleleri bir de hiç ses çıkarmadan konuşunca ister istemez dudaklar mühürleniyordu. Bir önemi var mıydı? Yan yana olduğumuz sürece hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Sarhoş olmak, kız kavgası, bir erkeği tavlamak, kumsalda sabahlamak. Aklıma ilk gelenler bunlar." Kafasını bana çevirip baştan aşağı süzerken sigarasından bir nefes çekti, yüzüme doğru üfleyince hafifçe öksürüp elimle dumanı dağıttım, tabii ki özür dilemedi. Muhtemelen bunlarla bir başkasının karşısına çıksam içten içe beni küçümseyecek ya da ne kadar basit bir insan olduğumu düşünecekti. Oysa yaşamak için çok az zamanım kalmıştı ve hayatım boyunca obsesif bir aileyle birlikte evde eğitim görmüştüm. Herkesin küçümsediği bu sıradanlıklara muhtaç ne kadar çok insan olduğunu bilseler akılları şaşardı belki. Tüm olanlara rağmen şanslı olduğumu biliyordum. Birilerinin, bir yerlerde benden çok daha kötü şartlarda okula bile gidemediğini, arkadaşlık nedir bilmediğini, hiç kimseyi sevemediğini, özgürce sokaklarda hiç koşamadığını biliyordum. Biraz da onlar için yolun sonunu görmeliydim, onlar için yaşamalıydım.

"Pekâlâ," diye geveledi ağzının içinde. Hava hâlâ öğlen sonrası parlaklığını koruyordu. Aklıma başka bir seçenek, onun deyimiyle görev geldi. "Barınak var mıdır burada?"

"Ne yapacaksın?" diye sorduğunda, oradan hayvan sever gibi gözükmüyor muyum, diyecektim ama kendimi topladım.

"Bir canlıyı özgür bırakmak." Omuz silktim.

Kaşlarını çatıp bir süre düşündü, ani bir hareketle kolumdan tuttu, bu dokunuşu saniyeler içinde o kadar fazla şey ifade etti ki içimde tuhaf bir katman yavaş yavaş soyuluyormuş, inandığım her şeyi aslında benden alıyormuş gibi hissettim. Ama o gün aslında Baran Tandemir'in gelecekte benden Tanrı'mı alacağını hesap edememiştim.

Beni yeniden sahile yönlendirdi. Soru sormadan onu takip ederken dudağımı dişledim, onun yanında sürekli üzerimde aynı hafiflik cereyan ediyordu. Ona öyle çok şey anlatmak bütün dünyayı göstermek istiyordum ki bunu onu deli olduğuma ikna etmeden nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"Neden bana yardım ediyorsun?" diye sorma gafletinde bulundum ansızın. Belki de cevap vermeden önce sorular sormalıydım. Belki de ikimiz arasında doğru bir cevap yoktu, o halde neden önce doğru soruyu bulmuyorduk? Hem de sessizlik fazlasıyla rahatsız ediciyken ve onun yanında bu kadar heyecanlıyken.

"Bir kere söylemiş bulundum," diye yalan söyledi. İstemese beni Kerem Ağabey'den kurtarmazdı, bunu biliyordum. Belki kendisi de sandığımdan çok fazla şey biliyordu. Belki de benim düşündüklerimi düşünüyordu, hatta o kadar çok düşünüyordu ki o da deli olduğunu düşünmeyeyim diye sessiz kalıyor, beni ne kadar çok sevdiğini itiraf edemiyordu.

"Biliyorsun, kendim de atlatabilirdim onu. Kahramanlık yapmana gerek yoktu."

Cevap vermeden ağzının kenarıyla güldü. Sonunda derin bir nefes alıp onu yok saymaya karar verdim. Zaman diye sabrettim içimden, zamanla olacak.

Beni sahildeki balık tutan insanların arasına getirdiğinde ne yapacağımızı anlamam uzun sürmemişti. Gözlerimle gelişi güzel bir mesafeden insanları izlerken tenha bir kıyıda takılan adamı kaşlarımı kaldırarak işaret ettim.

"Senin onu oyalaman gerekecek."

"Anlamadım?" diye sorgularken ona gerçek anlamda şaşırarak baktım. "Benim balıkları özgür bırakmam için senin tutan kişiyi oyalaman gerekecek."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkarken, "Ben, balık tutarız sonra onları özgür bırakırsın diye düşünmüştüm ama beni gittikçe şaşırtıyorsun Başkanın Kızı," dedi tek solukta. Sesinde ilk defa heyecan verici bir titreşim duyduğumda kalbimin bir an için kanatlandığını sandım.

Ona gülümsedim.

"Bu daha hiçbir şey." Sonra gözlerimi devirerek onun kötü bir taklidini yaptım "Albayın Oğlu." Söylediğime gülümsedi. Ev-vet, Baran Tandemir'i gülümsetmeye başlamıştım.

Balık tutan insanların yanında dolaşırken kovası en çok dolmuş olan adamı hedef aldığıma memnundum. Baran'a gözümle işaret ettiğimde başıyla bir kez onayladı. Beyefendi eğlenmeye başlamıştı anlaşılan. Sigarasını yere atarak alışık hareketlerle parmak ucuyla söndürdü. Paketini eline alıp başka bir sigara çıkarırken adama yaklaştı, sanırım ateş isteyecekti. Adam oltasına takılmış bir şeyle uğraşırken Baran'a dönünce vakit kaybetmeden beyaz kovaya

atıldım. İçinde onlarca balık olan kovayı hızla denize boşaltıp balıkları özgürlüklerine uğurlarken, göz ucuyla hâlâ konuşan Baran'a baktım. Bir an göz göze geldiğimizde ben çoktan kovayı yerine bırakmıştım.

Özgürlüğe uçun tatlı balıklar ya da yüzün işte, her neyse...

Adamın etrafında dolanarak Baran'a doğru yürüdüm. Sigarasını yakıp adama teşekkür edince hızla ters tarafa doğru ilerlemeye başladık. Omzumun üzerinden arkama baktığımda adamın boş kovasının başında balıklarına ne olduğunu sorduğunu gördüm. Balıkları denize attığımı gören diğer adam eliyle bizi işaret ettiğinde öteki arkamızdan, "Hey, durun!" diye bağırmaya başladı. Hiç düşünmeden Baran'ın elini tutup "Koş!" diye gülerek bağırdım.

Önce anlamadı, kaşlarını çatıp bana baktı. Sonra kafasını hafifçe arkaya çevirdiğinde bize doğru koşan adamı görünce o da gülümseyerek koşmaya başladı. Burada öylece Baran'ın avuçlarına parmaklarım karışmış halde koşarken bir rüyada gibi hissettim. Bu benim kendi hayal bahçem gibiydi. O kadar özeldi ki sürekli gülümsemek istiyordum, bu bahçeyi mutluluk gözyaşlarıyla sulamak. Ciğerlerim koşmaktan şişmiş, bacaklarım sızlamaya başlamıştı ama içimde tarifi imkânsız bir mutluluk yeşeriyordu.

Nihayet ara bir sokakta durduğumuzda elini bırakan ben oldum, dizlerimden destek alıp nefesimi düzenlemeye çalışırken o kendini yere bırakmış, kahkaha atıyordu.

"Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu," dedi kesik kesik konuşurken. Sırtımı duvara verip yere oturdum. "Neyden bahsediyorsun?"

"Koşmayalı," dedi. "Kaçmayalı." Cevap vermeden bir süre öylece onu izledim: Beyaz alnına düşen kumral saçlarının arasındaki altın sarısı parıltıları. Güneşin aydınlattığı gökyüzü rengi gözlerini... O inatla gökyüzünü izlerken bense hâlâ onu izliyordum. Ona nasıl sahip olacağımı bilmiyordum. İçimden şimdi dizlerimin üzerine çöküp her şeyi söylemek geldi. *Seni yeniden ilk gördüğüm günden beri aklımdan çıkmıyorsun, o günden beri benim gökyüzüm senin gözlerinden ibaret,* demek geldi ama sustum. Bir süre daha bu anın tadını çıkardığımda hava kararmaya yüz tutmuştu.

"Hadi," dedi ayağa kalkarken. "Gidelim artık." Başımla onaylayıp yeniden peşine düştüm. Yavaş adımlarla yürüyüp, sigarasını dudaklarının arasına koymasını bekledim.

Caddeden ara sokaklara yürürken birkaç kedinin başını okşamayı ve birkaç kızla bakışmayı ihmal etmedi. Onun yanında yürümeye devam edeceksem kız kavgası çok zor olmayacaktı anlaşılan. Hayatım boyunca birinin saçını bile çekmemiş olan ben, kavga mı edecektim? Bu düşünceye gülümserken girdiği kapıdan ben de durmaksızın içeri geçtim.

Loş ışıkların hâkim olduğu mekânda gece yarısı canlı müzik olacağını işittim. Birlikte bar taburelerine oturduğumuzda onunla tekrar karşılaştığımız gün geldi aklıma vakitsizce. Gözlerimi kapatıp çalan yüksek sesli müziğe eşlik ederken yaşadığım anın inanılmazlığına hayret ettim. Bütün bunlar benim hayal ettiklerim gibiydi. Bütün bunlar benim hayallerimden bile fazlasıydı.

"Başla," dediğini duymamla birlikte gözlerimi araladım. Önümüzdeki tekila shotlarını gördüğümde kısa bir

süre istem dışı gerilmiştim. En az on tane vardı ve bu bir nebze daha gerilmeme neden oldu.

"Sen de bana eşlik edecek misin?" O kendi önündeki vişneli votkayı yudumluyordu.

"Kaç taneyle sarhoş olursun?"

Önümdeki shotlara bakıp dudaklarımı ısırdım. "Daha önce hiç içmedim."

Başını bana çevirdiğinde kaşları yine hayretle havaya kalkmıştı. "Bira bile mi?"

Yüzümü asarak önüme baktım. "Bira bile."

Ne sanıyordu ki, başkanın kızı olmak kolay bir şey miydi? Sürekli etrafında seni izleyen insanların olduğu bir hayat yaşamak kolay mı sanıyordu? Her şeyden öte, herkes içki içmek zorundaymış gibi; hah, peh, ahmak.

"Tuzu dudaklarında gezdir, kafana dikince de limonu ye, daha iyi hissettirir," diye mırıldandı isteksizce. İlk shota uzandığımda barın ardındaki saatin 21.18'i gösterdiğini gördüm. Zaman çabuk geçiyordu, güzel. Yüzümü ekşitmemeye dikkat edip ikinci shotı ve hemen ardından üçüncüyü de kafama diktim. Genzimi yakan berbat tat bu zamana kadar hiçbir şey kaçırmadığımın kanıtıydı. Dördüncü shotı devirdiğimde bir an duraksayıp ağzımın tada alışmasını bekledim. Boğazımı yakan yoğun tat damaklarımda dağılıp dudaklarımın üzerindeki tuzla birlikte yok oldu. Limonu ısırıp acının yerini ekşinin kapatmasını beklerken iki shot daha devirip tatların dengesini korumuştum.

"Belki de yavaş gitmelisin," dedi Baran. Ona başımı çevirip kararsız mavi gözlerine baktım. Beni içine hapseden

gök mavisi gözleri başımla onaylayıp kendimi kontrol ettim. Hayır kendimdeydim, midem bulanmıyor ve henüz başım dönmüyordu.

"İyi misin, nasıl hissediyorsun? Başımı illa bir belaya sokacaksın, değil mi?" Benimle dalga geçerken gülümseyerek başımı olumsuz anlamda iki yana salladım.

"Harika, şimdi de konuşmuyor musun?" Öylece eğlenir gibi bir ifadeyle beni seyrederken ne kadar muazzam göründüğünden tamamen bihaberdi. Kendisini asla benim gördüğüm gibi görmeyeceğini bilsem de tam şu anda uzun uzun ona bendeki onu anlatmaya başlamak istiyordum. Başlayacaktım da. Yanına esmer, uzun boylu, kıvırcık saçlı bir kız yanaşmamış olsaydı eğer. Baran kıza doğru istekli bir şekilde gülümsedi. Belli ki birbirlerini tanıyorlardı. Fazlasıyla davetkâr olan kız, ellerini Baran'ın omzuna koyup gülümserken kulağına bir şeyler söyledi. Kaşlarımı çattım, boynuna fazla yakındı! Ve benim yüzüm gitgide kızarıyordu.

Baran ona gülümseyerek bir şeyler söylediğinde gözlerine baktım, ilk gördüğüm günden beri gülümsemesini beklediğim mavi gözler bu aptal kız için parlıyordu. Çok güzel. İki tane daha shot atıp limonu dudaklarıma yedirdikten sonra tereddüt etmeden omzuna dokundum. Gerçek anlamda kızdığımı hissediyordum. Fark etmeyince bir kez daha ama daha sert bir şekilde omzunu dürttüm. Anlamayarak bana döndüğünde limon tadını koruyan dudaklarımı yalayıp sağ elimle çenesini kavradım.

"Bunu yapamazsın!" dedim gözlerinin içine bakıp sesimi duyması için direnirken. Yüzü hâlâ avucumdayken

sorgularcasına kaşlarını çattı. Bana gelince hep kaşlarını çat zaten, ne harika!

"Seni gördüğüm ilk günden beri gülmesini beklediğim gözlerle böyle, öylesine birine gülemezsin, tamam mı? Benim yanımda bunu yapamazsın." Söylediğim sözler kafamın içinde kendini tekrar ederken ne yaptığımın farkına varıp elimi hemen geri çektim. Yüzünden bir şaşkınlık emaresi geçtiğinde ayağa kalktım. Nasıl olur da benim yanımda bir başkasına gülümseyebilirdi? Ben ondan başkasını göremiyorken böylesine.

"Ne haliniz varsa görün."

Sırtımdaki delici bakışlar eşliğinde etrafa kısaca göz gezdirip kafamı dağıtacak bir şeyler aradım. Buradan böylece çekip gitmek istememiştim. İlerideki sahnenin yanında bir masada canlı müzik ekibini görünce düşünmeden, biraz da içkinin etkisiyle yanlarına doğru yanaştım. Arkamdan gelip beni durduracağını filan sanıyor olsam da yanılıyordum. Beni gram umursamayıp kıza dönmüş ve sarhoş olduğuma dair bir şeyler gevelemişti. Şimdi muhtemelen gülüşüyorlardı.

Siyah çerçeveli gözlük takan çocuğun yanına gidip biraz sohbet etmeye çalıştım. Listemde birini tavlamak maddesi de ekliydi nasıl olsa. Hem bu ekibe yanaşmak için sağlam bir bahanem de vardı.

Adının Arda olduğunu öğrendiğim çocuk ilgilendiğini belli eden bir ifadeyle, "Demek ölmeden önce yapacakların için buradasın?" diye sordu. Ona masum olduğunu umduğum bir şekilde gülümseyip "Bateri çalmak da bunlardan biri," diye flört eden bir sesle konuştum. İstediği zaman bütün kızlar dünya tatlısı olabilirdi, değil mi?

"Bizim için sorun olmaz, çalabilirsin." Onu başımla onaylayıp biraz daha kendime gelmek için kenara çekildim. Şanslıydım çünkü amatör bir gruptu ve bu mekânda herkesin kafası güzeldi, muhtemelen herkes yeni her şeye açıktı ve ben görebilecekleri en yeni Taş Devri kızıydım. Her şeyden bihaber başkanın kızı. Ancak içtiğim her şey etkisi göstermeye başlamış ve kendimi berbat hissetmeme neden olmuştu. Olabildiğince kendimdeymiş gibi davranıp, Arda'ya lavaboya gideceğimi söyleyerek sahneden uzaklaştım. Başım dönmeye başlamıştı ve bu hiç de hayra alamet değildi.

Karanlıkta duvarlardan tutunarak barın temizlikten yoksun tuvaletine girdiğimde kimsenin olmamasına şükrettim. Birkaç defa yüzüme su çarpsam da faydası olmuyordu. Midemdeki yakıcı his rahatsız edici düzeyde artmaya başlamıştı. Gözlerim ışığın da etkisiyle iyice şaşı gördüğünden, neredeyse aynadaki yansımamı seçemiyordum. Kimsenin olmayışını fırsat bilip parmağımı boğazıma soktum ve içtiğim her şeyi tek seferde kustum. Mide yanması eşliğinde boğazıma kadar çıkan ekşime yüzümün daha da buruşmasına sebep olurken, suratıma çarptığım avuç avuç soğuk su biraz olsun iyi hissetmemi sağladı. Birkaç defa ağzımı çalkaladıktan sonra o mayhoş ifadeden de kurtulmuştum, *güzel*. Şimdi kendime gelmeye başladığıma göre Baran'ın yüzüne bir daha nasıl bakacaktım?

Yeterince iyi hissettiğime emin olup ayakta dik durabilme denemeleri yaptım. Birkaç adımın sonunda aynı fayans kareleri üzerinde gidebildim. Kesinlikle daha iyiydim. Kapıdan çıkmamla birlikte Arda'yla karşılaşmam bir oldu. O da çaprazda bulunan erkek tuvaletinden çıkıyordu.

"Sahne zamanı geldi, hadi sana eşlik edeyim." Kibarca gülümsemesine karşılık verdim. Grup sahneye çıkarken bar henüz yeterince dolu değildi. Etrafta birkaç masayı çevreleyen dinleyicilerden başka kimse yoktu. Ne kadar az insan benim için o kadar az heyecan deyip onları takip ederek sahneye çıktım. Bateristin adı Engin'di. Engin bana birkaç şey göstermiş, en azından denemişti. Benim afallayan surat ifademe sırıtıp, "Boş verip müziğe kulak ver, ritme gör vur dur," diyerek kahkaha attı. Muhtemelen her şeyi batıracaktım ama Engin zaten yanımda oturuyordu, en kötü ona bırakıp sahneden koşarak kaçardım. Bu düşünce bugün yaşadıklarımızı hatırlatınca gülümsedim. Gözlerim Baran'ı aradığında hâlâ aynı yerde ama bu sefer yalnız oturduğunu ve deli mavi gözleriyle beni izlediğini fark ettim. Evet, tedirginlik diz boyuydu bende. Arda yavaş bir tempoyla, *İki Yabancı* isimli şarkıyı söylemeye başladığında elektrogitar da devreye girdi ve müzik yükselmeye başladı. Gözlerimi kapatıp önümdeki bateriye rastgele vurmaya başladığımda göz ucuyla Engin'e baktım, esas kontrol ondaydı ben elimdeki bagetlerle sadece ritmik bir şekilde ses çıkarıyordum. Başıyla gülümseyerek onaylayınca devam ettim.

"Birlikte ama yalnız, iki yabancı..."

Şarkıya bir anlam yüklememek için içimdeki bütün şiddeti baterinin üzerinden müziğe yönlendirdim. Şarkı nihayet bittiğinde artık tamamen dolu olan bardan ıslıklar ve çığlıklar yükselmeye başlamıştı. Bu benim şahit olmak istemediğim bir andı. Her ne kadar alkışlara, spot ışığına ve sahneye bayılsam da aklım tamamen uzaktaydı. Engin'e ve Arda'ya teşekkür ettikten sonra sahneden inip

doğruca çıkışa yöneldim. Baran'la göz göze gelmemeye dikkat edip bar çıkışına doğru gittim. Temiz hava ciğerlerime ulaştığında kendimi çok daha iyi hissediyordum. Midemdeki yakıcı hissi saymazsam... Yavaş adımlarla yürürken sokağın başına ulaşmıştım. Gözlerimin karanlıkta seçemediği bir bedene çarpınca başımı kaldırdım, bardaki kıvırcık saçlı kızdı bu.

"Senin yüzünden Baran beni neden def etti, anlatmak ister misin ufaklık?" Söylediklerinin şaşkınlığını sindirmeye çalışırken kafamı topladım. Aynı boyda olduğum kıza gülümsedim.

"Bunu neden ona sormadın?"

Arkasında duran bir kız ve iki çocuk daha vardı, ıslıkları ve tezahüratları yükselince kıvırcık saçlı kız alaycı sesini bana yöneltti.

"Çek patilerini onun üstünden." Söylediğine tamamen istem dışı bir kahkaha attım. Bunların sadece Amerikan filmlerinde olduğunu sanırdım. Fazla komik değil miydi? Belli ki kız da yapay kıvırcık saçlarıyla zaten bir Amerikan özentisiydi. Aldırış etmeden yoluma devam etmek istedim ama kız kolumdan tutup "Korktun mu, küçük?" deyince daha fazla dayanamadım. Düşünmeyi tamamen bırakarak o kıvırcık saçlarını elime doladım, başını aşağı kadar çektim.

"Ne dedin sen?"

Diğerleri gülmeye başladığında kız ciddi anlamda uzun tırnaklarını boynuma geçirip derin çizikler atınca hafif bir inlemeyle diğer elimi de saçına doladım. Bu hareket genelde erkeklere yapılırdı ama benim bildiğim başka

bir hareket yoktu, bu yüzden dizimi kızın bacak arasına geçirip bütün gücümle saç diplerinden çekiştirdim. Canının yandığını belli eden sesler çıkarmaya başladığında gülen arkadaşları üzerime doğru gelmiş, diğer kız saçlarımdan tutmuş ve çekiştirmeye başlamıştı bile. Gerçekten canım yanarken *al bakalım*, dedim, *istediğin de oldu, listeden iki maddenin daha üstünü çizebiliriz*. Ama yere düşerek tekmelerin hedefi haline gelmişken bu durumdan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum.

Şu anda Baran'ın kahramanca gelip beni kurtarması ve herkesin kıçına tekmeyi basıp göndermesi gerekirdi. Ama öyle olmadı, bu romantik bir hikâye değildi. Baran geldi gelmesine fakat beni kızın elinden almaya çalışırken diğer iki çocuk onun üzerine çullandı ve bizim mavi gözü fena halde benzettiler. Ağzımdan kan geldiğini hissettiğimde ben kahkaha attıkça onlar daha da sinirlenip daha fazla vuruyorlardı. Sonunda uzaktan sokağa kadar ulaşan polis sirenlerinden korkup toz oldular ama bizi de toz etmişlerdi, şimdi haklarını yemeyelim.

"Başıma bela açacağını biliyordum," dedi Baran kendini toparlayıp sırtını duvara verdiğinde. Ben de karşısına oturduğumda gülümsedim.

"Sana kimse sürekli beni kurtarmanı söylemiyor. Aniden kahramanım olmaya mı karar verdin?"

Elinin tersiyle burnundaki kanı silerken o da gülümsedi. "Bebeğim," dedi benim kalbimi durduracak bir tonda. "Bu halde olmanın sebebi ben değilmişim gibi mi davranacağız?"

Başımı yere eğip gülümserken "Aynen öyle yapacağız," dedim. Sonuçta kızın bana onun yüzünden saldırdığının

farkındaydı. "Listeden iki tane daha eksilmiş oldu," diye devam ettim konudan uzaklaşmak adına.

"Gerçekten çok tuhafsın," derken ayağa kalktı. "Burada bekle." Onu dinleyip olduğum yerde hasar kontrol yaptım. Ağzımda hâlâ kan tadı vardı. Birkaç kez daha tükürdüm, sanırım damağım kanamıştı. Kaşımın patladığını elimin tersiyle silerken fark ettim, adrenalinden olsa gerek veya alkolün etkisinden hiç acı hissetmiyordum. Babamın bu halimi görme düşüncesine içten içe kahkaha atarken Baran geldi, elinde siyah bir poşet vardı. İçinde çıkardığı biranın kapağını açıp bana uzattı. "Bir tanesini daha silelim," dedi.

Soğuk birayı kafam dikip kurumuş boğazımı rahatlattım. Tadı boğazımı tekila kadar yakmamıştı, çok soğuk olduğu için ve ağzımdaki kan tadını bastırdığı için hoşuma bile gitmişti. İkinci şişeye uzandığımda "O çocukla flört mü ettin?" diye sordu muzipçe. Artık sık sık gülen bir Baran'a alışmam gerekecekti sanırım.

"Numaramı istedi, flört sayılıyor mu?" diye yanıtladım şişeyi kafama dikerken. Yüzüne bakmamaya özen gösteriyordum.

Kaşlarını çatıp ona bakmamı bekledi, başımı çevirdiğimde dikkatlice sordu. Sanki çok önemli bir soruymuş gibi. "Peki, sen numaranı verdin mi?" Baran Tandemir beni kıskanmış olabilir miydi? O kadar da değil. Ve de tam olarak o kadar.

"Hayır," dedim düz bir ifadeyle. *Not: Senden başkası ilgimi çekmiyor.*

Bir süre başka bir şey konuşmadan belki de saatlerce içtik. Benim elimdeki üçüncü bira şişesi biterken o beni ikiye katlamış gidiyordu. Artık döndüğünü hissettiğim başımın etkisiyle "Çişim var," diye söylendim. Beynimin hâlâ kendinde olan bir kısmı yarın kimsenin bu olanları hatırlamamasını diliyordu. Söylediğime kıkırdadığını gördüm. Zoraki ayağa kalkıp yürümeye başladığımızda bir taksi çevirmeyi akıl eden o olmuştu.

Pansiyona vardığımızda biraz daha kendine gelmiş gibi görünüyordu. Ona kıyasla benim başım delicesine dönüyordu. "Hadi çabuk ol, seni kumsalda bekliyorum," dedi. Varlığı yeterince başımı döndürmüyormuş gibi bir de içkinin verdiği sarhoşlukla ne dediğini anlamamıştım.

"Kumsalda sabahlamak," diye başka bir maddeyi açıkladı. "Hee," dedim gülerek "Anladım." Kelimeyi oldukça uzatarak ve sebepsizce 'ı' harfine vurgu yaparak söylemiştim. Sarhoşluğun etkisi geçtiğinde deli gibi utanacağımı bildiğimden kendimi oyalanmadan banyoya attım. Tuvalet ihtiyacımı giderdikten sonra birkaç kez daha yüzümü yıkayıp dengemi sağlayabildiğimde dışarıya çıktım.

Söylediği gibi beni bekliyordu, elinde başka bir bira şişesi daha vardı. Bana doğru uzattığı şişeyi başımı iki yana sallayarak reddettim.

"Bana bu kadar yeter," dedim yutkunarak. "Yeterince sarhoş hissediyorum."

Söylediğime güldü. "Daha önce hiç sarhoş olmadıysan nasıl sarhoş hissedebilirsin ki?" Cümlesini kafamda toparlamaya çalışırken kaşlarımı çatıp pes ettim.

"Anlamadım."

Dalgaların sesiyle birleşen müzik tınısı gibi bir kahkaha attı. "Tamam," dedi beyaz dişlerinin arasından. "Sen olmuşsun." Bir anda onu öyle gülerken izlediğimde derin bir nefes aldım. Gözlerimi kapatıp dalgaların siyaha bürünmüş sahile vuruşunu dinlemeye koyuldum.

"Babandan gerçekten nefret ediyor musun?" diye sordum bir süre sonra. Nedenini bilmiyordum. Belki ben bu soruyu hiç cevaplayamadığım için ondan medet umuyordum. Belki de hâlâ ikimizin doğru sorusunu arıyordum.

"Hayır," dedi ciddiyetle. "Sadece beni anlamasını istiyorum."

Herkes gibi. Benim kadar.

"Peki ya annen?" Benimkini kaybedeli uzun zaman olmuştu. Baran Tandemir'de benim sorularımın cevapları gizliydi, onu gözümde mükemmel kılan şey belki de buydu.

Yüzünden buruk bir gülümseme geçti. "Annem," dedi fısıltıyla... " Bir yerlerde hâlâ yuva kurmak isteyişimin en büyük nedeni." Cevabını düşünürken gözlerimi kapattım. Baran'ın bir ailesi olduğu hayali yüzümü gülümsetiyordu. Onun gibi kıvırcık saçları, mavi gözleri olan çocuklar...

"Senden iyi bir baba olurdu, Albayın Oğlu," diyebildim derin bir nefes verip yaz gecesi esintisine kollarımı açarken.

"Ben o şansı kaybettim." Kelimeler ağzından çıktıktan sonra derin bir nefes verdi. Ben öylece durdum, bir süre alkolün tamamen zihnimden uzaklaşmasını bekledim. Anlamadığımı düşündüğüm bir dilin lehçesine takılı kalmışım gibi. Ne demekti şimdi bu?

Elindeki şişeyi bir kenara bırakıp yenisini açtı, bir sigara yakarken "Kız arkadaşım," dedi, "Hamileydi."

Ben o temmuz sabahında, o taburede otururken ve gördüğüm mavi gözlerdeki hüznün sebebini kurcalarken kafamın içinde onlarca senaryo döndürmüştüm. Sebebi olabilecek onlarca şey...

Babasından nefret ediyor olabilirdi. Deli divane âşık olabilirdi. Terk edilmiş bile olabilirdi. Arkadaşını kaybetmiş olabilirdi. Kanadı kırılmış olabilirdi. Bir sürü aptalca şey olabilirdi ama bir bebeği kaybetmek, hayır, bu seçeneklerime dâhil değildi.

Ben koca bir şaşkınlıkla tamamen kendime gelirken o gökyüzündeki bulutlar kadar sakin ama nereye sürüklendiğini bilmeyen dalgalar kadar sarhoştu.

"Ne oldu?" diye sorma gafletinde bulundum. *Ne oldu da senin gözlerinin mavisine gölgeler düşürdü o kız?* Gözleri buğulanmış, ruhu sıkışmış gibi bakıyordu. "Bebeği aldırdı."

"Bunu neden yaptı, istemedeniz mi?"

Sigarasını dışarı üflerken acıyla gülümsedi.

"Bana sormadı ki!" Baran'ın gözlerine buğular karıştıran kıza o kadar öfkelendim ki, ondan o kadar nefret ettim ki! Elimde değildi. Ne yapmam gerektiğini, ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Bu o an için bana fazla gelmişti.

"Ona bebeği istemediğini mi söyledin?" Sesim artık bir fısıltı gibi çıkıyordu. Cevabını beklerken doğruldum.

"Hayır," dedi "Ama istiyorum da demedim."

Sonunda, belki de tamamen o hüzünlü gözlerin sırrını çözebilmiştim ama yardım edemeyecek olmanın burukluğu

bedenimi ele geçirirken oradan uzaklaşmak istedim, dahası ben devam etmesini bile istemedim ama o etti. Bütün gece bana uzun sarı saçları olan o kızı bitmek tükenmek bilmeyen bir aşkla sevdiğini anlatırken, gök mavisi gözleri tıpkı onları yeniden ilk kez gördüğüm o gündeki gibi doldu. Bakmadığım zamanlarda elinin tersiyle yüzünü sildiğini bildiğimden sık sık çevirdim başımı.

Bütün dünyam başıma yıkılmış gibi hissetmiştim. İşte o an içinde varlığına tutunduğum o ilahi gücü kaybetmiştim. Bir erkek bir kadını ne kadar sevebilirse o kadar sevmişti o kızı Baran, sonra anlamsızca terk edilmişti. Hâlâ acısını çektiği sarı saçlı kızı merak ettim, sanki yeterince duymamışım gibi tekrar tekrar sordum.

"Çok mu sevmiştin onu?" Bu benim en büyük kâbusumdu. Kayıp bir aşkla savaşabilirdim, babasıyla veya dünyayla. Ama masumiyeti harcanmış bir bebeğin karşısına çıkmaya cüret edemezdim.

Gülümsedi, bu o kadar anlamlı bir gülümsemeydi ki... Dudaklarının kenarından güneş doğuyordu kalbime. "Çok sevdim ama o Eray'la gitti. Yine de sevdim. Bitmek tükenmek bilmeyen bir acıyla."

"Eray kimdi peki?" Baran'ın gözleri gardını düşürmüş bir şekilde kapanırken uzun zamandır bu kadar sarhoş olmadığını da anladım.

"Eray..." dedi hafif bir tebessümle. "Çok orijinal bir adamdır. Klinikte tanışmıştık. Sana ondan bahsetmemi ister misin? Gerçekten muazzam bir hikâyesi var."

"Eğer istiyorsan..." dedim omuz silkerek, belli ki istiyordu. Belli ki gittiği her şehre aynı hüzünleri taşısa da anlatmayla dinmiyordu acısı.

"Eray benim iç sesim gibi biri. Eray benim sevdiğim kadını elimden alan biri."

Benim gibi anti romantik birinin karşısına çıkan anti kahraman biri olarak geldi geçti Baran Tandemir hayatımdan. Büyük fırtınalarla değil, ufak esintilerle. Ama hep buruk hayallerle, kalp sızılarıyla. Ertesi gün neler olacağını ben bilmiyordum, bilen birileri var mıydı onu da bilmiyordum ya. Dahası hatırlayacak mıydık bu olanları yoksa hiç olmamış gibi devam mı edecektik oynamaya?

Gözlerimi açıp, bu karanlık yaz gecesinde hâlâ gökyüzünde bir hevesle parlayan yıldızlara doğru kaldırdım elimi. Ben, yıldızları takip edip kurduğum bütün hayallerin üzerini karalar gibi bir şeyler çizerken, mırıldandı.

"Ne yapıyorsun öyle, sahi adın ne senin renkli saçlı kız?"

Gülümsedim, ilk defa adımı soruyordu. "Bir ağacın dallarına oturmuş ayaklarımı sallıyorum, yetiştirdiğim hayal meyvelerine uzanıyorum, onları melek kanatlarına konduruyorum, onlar uçarken kimsesiz çocuklara, arkalarından parmaklarım ağrıyana kadar el sallıyorum."

"Adını söylemedin."

"Bugün adımı sen koy."

Çok fazla düşünmedi.

"Okyanus olsun bugün," dedi.

"Gözlerin gibi," dedim.

"Saçların gibi," dedi.

Ben bilmezdim ya, o gün öğrendim birini sevebilmenin insan hayatında nelere mâl olacağını. Ben hiç düşünmezdim ya, ruhunun canı acıyan bu adamın, deli mavi gözlerinde bir bebek hasretiyle aslında günden güne yanacağını.

İnsan neden kendini içkiye verir anlamazdım ya ben, şimdi anlıyorum bazen tüm düşüncelerin uyuşması gerektiğini.

Ciğerlerini yaka yaka neden içerlerdi şu sigarayı onu da bilmezdim ya, acıya tutunurmuş bu insanlar birkaç nefes daha alabilmek için yaşamlarının kıyısında. Ve artık uçurumun eşiğine kadar koşarak ama atlamamak için o uçurumdan, kendi bacaklarına sıkacak kadar acıya hem de.

Ruhunun canına kıyamadığım, gülüşünün kıyısında güneşi doğuran imkânsızlığım, sana nasıl sahip olacağımı daha da bilmiyorum artık.

Yaşadığın acının da tesellisi yok. Bak bu defa zaman bile dindirmez bu sızıyı. Daha ilk anda gözlerindeki acıya tutulduğum, bilinmezliğin zindanlarına ruhumu kilitlediğim, aç göz pınarlarını. Bak bu sondu, bunu da ağladıktan sonra bitecek. Bir daha söz veriyorum, bu kadar yanmayacak canın ki zaten bir daha yanmaz bu kadar. Gözyaşlarını öpmek istediğim, gözlerinde gökyüzü saklı bayım. Dalgalar kıyıya vururken ruhunu çöllere satmış, içi kan ağlarken dudaklarında güneşi doğuran, gözleri parçalı bulutlu sevgilim. Asla sahip olmayacağım en büyük hayalim...

Hüngür hüngür ağlamak istedim. O kadar çok ağlamak istedim ki ne kadar ağlamak istediysem o kadar sustum. Ne kadar kaçıp gitmek istesem o kadar kımıldamadım, kaldım.

Ne kadar kapatmak istesem gözlerimi o kadar sonsuzluğa araladım.

Ve ne kadar bitsin istediysem bir o kadar daha sevdim.

Baran'ın kolu şezlongdan sarkmış uyuklarken, parmakları arasındaki bira kum tanelerini içine hapsederek benim tenime değdi. Ben sevmem kumsalla arama şezlong gibi mesafeler koymayı. Sıkı sıkıya kavradığım, dudaklarının iziyle kaplı bira şişesini dibinde kalan birkaç damladan medet umarcasına dudaklarıma götürdüm.

"Senin dudaklarınla, dudaklarım günahtan arındı",* diye fısıldadım içimden.

Çünkü siz bayım, bana inanılmaz şeyler hissettiren sanki Romeo'nun ruhunu giymiş bir siluettiniz. Ben de aşkı uğruna ölmek isteyen bir Juliet. Peki söylesene sevgilim, sen böylesine Rosaline'e âşıkken, gittiğimiz bir partide gözlerin benimkileri bulacak ve sonsuz bir aşka aralanacak mıydı?

İçimden asla, dedim... O kadar asla ki Baran Tandemir asla seni öyle bir sevgiyle sevmeyecek, asla öyle büyük bir aşkla bakmayacak sana. Bu hiçbir zaman romantik bir hikâye veya bir peri masalı olmayacak.

Sabahına uyanmak istemediğin bir gecede yapman gereken tek şey hiç uyumamaktır diye geçirdim içimden. İnsan seçemiyordu çünkü ne kendini ne de kendisini seçeni. Ama kaçmak lazımdı bazen, karşındaki bir ateş gibi seni yakarken kaçmak. Daha kaç gecenin koynunda saklanıp hangi Ay'ın gölgesinde soluklanacaktım.

Güneş yine doğudan doğarken *bu sabah*, dedim içimden *diğerlerinden tamamen başka bir sabah*. Bu sabah da

* Romeo and Juliet, William Shakespeare.

güneş yine aynı yerden doğdu ama ne ben dünkü bendim ne de Baran.

Kumsal, bir kum saatinin içine hapsedilmiş gibi gözlerimin önünde ansızın akıp giderken güneşin gökyüzüne olan kazası ufkuma bir gökkuşağı gibi hüzünle kuruldu. Biliyordum, tıpkı gökkuşağının güneşin ortasında yağmaya başlayan yağmurla peyda olması gibi, yağmurdan sonra toprak kokusu gibi, yağmurun ıslattığı çimlerin üzerinde çıplak ayaklarla yürüyüp özgür hissetmek gibi, bütün bu manzaranın güzelliği de içimi yakan bir hüzünle kaplıydı.

Bazen ayılmak için yüzünüze defalarca kez soğuk su çarpmanıza gerek kalmaz, içtiğiniz her şeyi kusmanıza veya sert bir kahve içmenize. Bazen gerçeklerin soğuk duvarına tosladığınızda buz gibi bir suyun etki yapamayacağı kadar çok ayılırsınız. Gerçeklerin sertliği bir kahveden daha etkili olabilir çoğu zaman. Ama asıl önemli olan içinizde ağırlık yapan, kusmanız gereken anlardır.

Ben orada öylece, Baran Tandemir tam karşımda uyuklarken olduğum yerde doğrulmuştum. Sırtımı şezlonga verip, kollarımı bacaklarıma sararak serin havadan korumuştum kendimi. Öyle sarhoştu ki... Gözleri yarım yamalak açık ama zihni tamamen kapalı. Tıpkı bir daha kimsenin zincirini kıramayacağı o güzel kalbi gibi.

"O kızdan öyle çok nefret ediyorum ki..." diye bağırdım bir anda. Alkolün etkisiyle mi yoksa yaşadığım bu buhranın dehşet verici sızısı ile mi ilgiliydi bilmiyordum. Kıskandığım için değildi, bunu biliyordum. İnkâr etmiyordum, deli gibi kıskanmıştım uzun sarı saçları olan o

kızı. Sonsuz bir imkânsızlıkla kıskanmıştım ama nefretimin sebebi bu değildi.

"Seni bir daha sevemeyecek hale getirdiği için nefret ediyorum." Sesim şiddetini yükselen hızı kadar aniden kaybetmişti. Göğsümde kor ateşlerde dövülmüş bir mahşer ateşinin sızısını hissettim.

"Benden tutunduğum tek hayalimi çaldığı için nefret ediyorum!" diye bağırdım bir kez daha bomboş gökyüzüne. Bomboş bakan gökyüzü gözlü birine. Baran'ın bakışları bana doğru kaydı ama aldırmadı. Ne bir ses verdi ne de başka bir tepki. O kadar kendinde değildi ki...

"Senin beni sevmen lazımdı, gökyüzü gözlü çocuk."

Ellerimi teslim olur gibi şakaklarıma bastırdım.

"Senin en çok beni sevmen lazımdı..."

Hayatımın ilk acı tecrübesini tam da bulunduğum şu can yakıcı noktada tadıyordum. Bu, balı acı yerinden tatmak gibiydi. Beklentilerimin, hayal ettiklerimin o kadar altındaydı ki sarsılarak yere yığılmış gibi hissetmiştim. Aşk denilen şey de zaten bu değil miydi? Esasında acının kendisi. Ama acıyı dahi sevmek bile bile. Göz göre göre hem de. Rüzgârı arkana almak değil de karşına almak değil miydi? Bilmediğin sulara atlamak ama her defasında farklı kıyılara çıkmak. Eline kına yakmak belki, sarmak ama sabah uyandığında nasıl bir şekil alacağını bilmemek gibi.

"Canınmışım gibi sevecektin sen beni. Görür görmez tanıyacaktın. *Bu o işte,* diye atlayacaktın boynuma. Ben nasıl gördüğüm yerde vurulduysam sana, senin de öyle vurulman gerekiyordu bana. Bu şekilde değildi, tamam

mı?" Ayağa kalkıp olduğum yerde dönmeye başladım. Belki de ben duruyordum ve dünya hiçbir şey olmamış gibi dönmeye devam ediyordu, o an bilmiyordum. Sadece, bu gece dünya bile durmuş bir ben dönüyormuşum gibi hissediyordum.

Gördüğüm ilk anda başımı döndüren çocuk şimdi yalnızca hiçliğin kıyısına vuruyordu. Öylece boş kumsalda dönerken, "Bu şekilde hayal etmemiştim!" diye bağırdım yeniden, hiç kimseye. Zihnimin kör kuyularına saldığım ip iskelesi inceldiği ve düğüm düğüm ettiğim tüm o yamalı yerlerden kopmaya başlamıştı yeniden.

"Senin beni anlaman lazımdı. Ben senin bilmediğin tarafınım. Ben senin eksik yanınım. Seni tamamlayan parçayım ben! Kahretsin." Ve sonunda yine kumların arasına, dizlerimin üzerine doğru yığıldım. Ellerim bıkkınlıkla kucağıma düşmüş, rengârenk boyanmış saçlarım hafif esen rüzgârla birlikte savruluyordu. Vadi hiç olmadığı kadar boş gözükmüştü gözüme. Sessiz ve kesinlikle hiç kimsenin ulaşamayacağı kayıp bir gökyüzü kadar mesafeliydi. Buranın düşler ülkesi kadar kusursuz olması gerekiyordu, siyaha boyanmış bir harikalar diyarı değil. Kimi kandırıyorduk ki? Alice bile mutlu kalmamıştı harikalar diyarında. Aptal masalın en başından beri oradan çıkmaya çalışmamış mıydı?

Baran bir süre aralık duran gözlerle ve hiçbir şey anlamadan beni izlerken yavaşça uyuyakaldı. Kapalı göz kapaklarının ardında hiç olmadığı kadar masum ve hiç izin vermeyeceğim kadar yalnız gözüküyordu. Ellerini birleştirip yanağının hemen altına koymuş, alnına düşen kıvırcık buklelerden güneş yansıyordu. Manzara o kadar

güzel ama o kadar hüzünlüydü ki o an için ne olursa olsun, onun yanından asla ayrılamazdım ve yanımdan ayrılmasına asla müsaade edemezdim. Onun ruhu benim kapıma bırakılmış kundaktaki kimsesiz bir çocuktu ve benim o ruhu bir kez daha terk etmeye niyetim yoktu.

Kaşlarımı çatarak yüzüme muzip bir gülümseme yerleştirdim. Ne de olsa bu benim sarhoş olmam için düzenlenmiş bir geceydi. Güneş neredeyse tamamen doğmuştu ve Baran tepeden tırnağa sarhoştu.

Kendime not: Asla onun yanında sarhoş olma ama her zaman sarhoşmuş gibi davran.

Uzandığı şezlongun yanına kadar ilişip hâlâ kumların üzerinde otururken başımı omzuna gelecek şekilde yasladım. Gözlerimi kapatıp kollarımı göğsümde birleştirdim usulca. Alkol ve sigaranın harmanlandığı kokusunu bu mesafeden hissediyordum. Koku kesinlikle berbattı ama ona bu kadar yakın olma düşüncesine bayılmıştım. İnip kalkan göğsünü saçlarımın hemen altında hissedebiliyordum. Sırtım ne kadar rahatsız olsa da tuhaf bir mutlulukla gözlerimi kapadım, ikimiz birlikte uyanana kadar.

3. BÖLÜM

KIRIK RENK PALETİ

Ne Jüpiter, Gökyüzüm Siyah Olsa Da

Gözlerimi yeniden açtığımda ilk hareketim huysuzca kaşlarımı çatmak olmuştu. Yüzüme doğru akan su damlaları ve üzerime doğru uçuşan kum tanelerinden nefret etmiştim. Ve sandığımın aksine Baran Tandemir'le birlikte değil, hiç tanımadığım bir çift gözle birlikte uyanmıştım.

Başımın altındaki rahatsızlıktan anladığım kadarıyla hâlâ kumsaldaydım ve kumların üzerinde uyukluyordum. Tam karşımda üzerime doğru eğilmiş cankurtaran, dudaklarının arasındaki düdükle birlikte boş boş bana bakıyordu. Kısık gözleriyle beni incelemeye devam ederken, "Ne oluyor be?" diye kükredim. Adam tepkimle birlikte geriye doğru çekildi. Ben de nihayet yattığım yerden doğrulup fena halde tutulmuş olan boynum, deli gibi sızlayan sırtım ve kumların karıştığı birbirine dolanmış saçlarımla ayağa kalkmaya çalıştım.

"Bunu siz söylemek istersiniz diye düşündüm, küçük hanım. Kumsalda kamp kurmak yasak." Beyaz şapkasını eliyle düzeltip düdüğünü cebine koydu.

"Çattık ya," diye söylenip etrafıma göz gezdirmek için ellerimle gözlerimi ovuşturdum. Kumsalın dün geceki sakin halinden eser yoktu. Onlarca kişi ya güneşleniyor ya denize giriyordu. Ancak benim aradığım tek kişi, Baran Tandemir, ortalıklarda yoktu. Ne yani, uyanmış ve beni burada, böylece bırakıp gitmiş miydi?

"Uyuyakalmışım." Etraftaki şişeleri ve bize ait çöpleri yalpalayarak kucağıma toplamaya çalışıp burnumu kırıştırdım. Bir daha içki içmeyi aklımın ucundan bile geçirmeyecektim. İnsanların bunlarda ne bulduğunu hâlâ anlamıyordum. Tadı berbattı ve kokusuna değinmek bile istemiyordum. Bir de uyandığımdan beri peşimi bırakmayan şu lanet baş ağrısı vardı ki ciddi anlamda kendimi rezalet hissediyordum. Saçlarımda tüm pisliklerle birlikte iğrenç bir sigara kokusu da vardı. Bir an önce duş alıp kendimi şampuanın kokusuna bırakmak için deliriyordum.

"Bir daha olmasın." Cankurtaran hâlâ arkamdan söylenirken ona ters ters bakmakla yetindim. Elimdeki çöpleri kovalardan birine atıp, havluyu omzuma aldım. Umarım bu baş ağrısının tek sebebi boş midemdir diye düşünerek pansiyondaki odama doğru yola koyuldum. İnsanlar bugün çok mu fazla gürültü yapıyordu yoksa benim kafamın içinde bir düğün alayı mı çalıyordu bilemiyorum. En ufak bir ses bile milyonlara katlanıp kulaklarımın çınlamasına neden olmuştu.

Pansiyon sahiplerinin oğlu girişte çiçekleri sularken bana doğru, "Günaydın," diye seslendi. Ama sesi yankı yapıp üzerime doğru geldi ve beni kocaman bir ses dalgasının içine hapsetti.

"Günaydın, Serkan." Gözlerimi iri iri açarak onu geride bıraktım. Her adımla birlikte üzerimdeki kum taneleri ayaklarıma doğru dökülüyordu. Merdiven basamaklarını hızlıca çıkıp kendimi doğrudan odaya attım. Kemiklerim birbirine girmişçesine rahatsızdım. Çok ama çok yorgun hissediyordum. Bir an önce bir duş, meyve suyu ve ağrı kesicilere ihtiyacım vardı. Bir de Baran'ın nerede olduğunu bilmeye.

Tişörtü sızlayan sırtımı yok sayarak çıkarıp yere attım. Söylenerek düğmesini çözüp şortumun ayaklarıma doğru kaymasına izin verdim. Banyonun her yeri üzerimden dökülen kumlarla kirlenmişti ama pek umurumda değildi doğrusu. Kendimi hevesle soğuk suyun altına bırakarak, saçlarım arasındaki kum tanelerinin şampuanla birlikte kayıp gitmesini bekledim. Soğuk su bir nebze daha kendime gelmemi sağlayıp kaslarımı rahatlatmıştı.

Saçlarımdan kumların temizlendiğine emin olduğumda suyu kapatıp duştan çıktım. Kapının arkasında asılı olan beyaz bornozu üzerime geçirip, saçlarımı küçük bir havluyla sardım. Çıkmak üzereyken ağzımdaki kötü tat bir kez daha dilimin ucuna gelip midemin bulanmasına neden oldu. Lavaboya dönüp dişlerimi fırçalamaya başladığımda aynadaki yansımama istem dışı gülümsemiştim. Mavi saç tutamları havlunun sıkıştırdığı kısımdan çıkmış alnıma doğru kıvrılıyordu. *Okyanus. Saçların gibi.*

Ağzımın köpükler içinde olmasına aldırmadan derin bir nefes aldığımda boğazıma diş macunu kaçtı ve bu daha da iğrenç hissetmeme neden oldu. Genzime kaçan su boğuluyormuşçasına dengemi sarstığında ise ağzımdaki her şeyi lavaboya çıkarmak zorunda kaldım. Allah'ım, ne rezil

bir sabah ama! Kaşımın üzerindeki sıyrığa mavi, üzerinde oyuncak desenleri olan komik bir yara bandı yapıştırdım, dudağım için yapabileceğim pek bir şey yoktu ya da tırmalanmış boynum... Sonunda etrafı toparlayıp banyodan çıkabilmiştim. Bir an önce dışarıya çıkıp Baran'ı bulmak için can atıyordum. Henüz yerleştiremediğim kıyafetlerimi almak için bavulu açıp, yatağın üzerine doğru dağıttım. Birkaç saniye işaret parmağımı çeneme bastırarak ne giymem gerektiğini düşündüm. Ne yapacağımızı veya nereye gideceğimizi bilmiyordum.

Siyah bir bikini giyip onun üzerine de limon sarısı, kalın askıları olan, dar, mini bir plaj elbisesi giydim. Ayağıma koyu kahverengi bir sandalet geçirerek ıslak saçlarımı ellerimle dağıttım. Kurutmak için zaman harcamaya niyetim yoktu. Bir an önce kendimi dışarıya atmak istiyordum. Bu benim hayata karşı kazandığım ilk özgürlüğümdü ve ağzım burnum kanlar içinde de kalsa hayatla olan bu mücadelemde gerekirse sürünecek ama ringde kalmaya devam edecektim.

Krem renkteki kumaş çantama ihtiyacım olan eşyaları doldurup nihayet kendimi dışarıya atabilmiştim. Pansiyondan çıktığımda yeniden Serkan ile karşılaşınca birkaç saniye duraksadım.

"Nasılsın, Serkan?" Ondan birkaç şey öğrenme ihtimalim vardı. Serkan, uzun ince, deyim yerindeyse kalem gibi bir çocuktu. Baran dışında ilgimi çeken biri olduğu söylenemezdi ama Serkan her koşulda çelimsiz gözüküyordu.

"İyiyim, sen nasılsın? Saçların güzel olmuş." Sözleriyle birlikte elim ıslak saçlarıma gitti. Bir tutamını omzumun üzerinden alıp parmaklarımla oynarken, "Burada

kahvaltı yapabileceğim bir yer var mı?" diye sordum. Bir an önce bir şeyler yiyip ağrı kesici almalıydım aksi halde bütün günüm mahvolacak ve Baran'ı görme şansımı kaybedecektim.

"Pansiyonun arka tarafında bir yer var. Onun dışında kumsalda da birkaç büfe olması lazım." Elindeki anahtarları pansiyona geri götürmek için hareketlenince, "Tamam çok teşekkürler," deyip kumsala doğru yöneldim. Orada Baran'ı görme şansım vardı.

Yeniden ve temiz bir şekilde plaja gidiyor olmak bir şekilde keyifliydi. Kendimi babamdan uzak, Baran'a yakın, güneşin altında, sıcacık kumsalda, buz gibi suların hemen kıyısında kesinlikle özgür hissediyordum. En önemlisi buydu. Olan ve öğrendiğim onca şeye rağmen uzun zamandır hissetmediğim kadar özgür hissediyordum.

Kumsala doğru belirli aralıklarla yerleştirilmiş olan çardakların etrafı sarılmış, üzerine yapraklardan ve dallardan gölgelikler yapılmıştı. Bazılarında içki, bazılarında fast food yiyecekler vardı. Kokteyl yapılan bir çardağı gözüme kestirerek önündeki dağınık şekilde sıralanmış sepet taburelerden birine oturdum.

"Bir nar ve portakal suyu karışımı alabilir miyim?" Çantamdan telefonumu çıkarıp çağrılara ve bildirimlere bakmaya koyuldum. Babamdan gelen birkaç arama vardı. Ona geri dönüş yapmam gerektiğini biliyordum, yine de bunu sonraya bıraktım. Gelen birkaç farklı mesajı cevaplayıp sosyal medya hesaplarımda gezindim. Başımdaki şiddetli ağrı o kadar baskındı ki telefonun ekranına bakmak bile gözlerimin kaymasına neden oluyordu. Garson çocuklardan biri meyve suyumu bıraktığında teşekkür

edip büyük bir yudum içtim. Bir an için boğazım ekşise de midemde iyi anlamda bir kıpırtı olmuştu. Henüz bir şeyler yiyebileceğimi düşünmüyordum o yüzden meyve suyuna ağırlık verdim. İkinci bardağı söylediğimde çantamdan bir ağrı kesici çıkarıp içmiştim bile.

"Başkanın Kızı." Baran'ın sesini duyduğumda kaşlarımı çatarak ona doğru döndüm. Ellerimi göğsümde birleştirip bilmiş bir ifadeyle, "Beni öylece kumsalda bırakıp giden Albayın Oğlu?" diye kinaye yaptım.

Dudaklarını birbirine bastırarak sırıttı. Elini olumsuz anlamda sallayıp, "Olayı dramatikleştirme," dedi. Başka şartlarda olsa ona gülebilirdim ancak şu anda etrafındaki kalabalık grubu süzüyordum. Baran'ın üzerinde mavi bir amblemin olduğu beyaz bir tişört vardı. Bir çeşit iş yerine ait gibi gözüküyordu. Etrafında hemen hemen aynı yaş aralığında ergen sürüsü vardı ve kızların hepsi pişkin pişkin sırıtarak Baran'ın yamacında dolaşıyordu.

"Onlar da kim?" Sürünün bir kısmında da sivilceli ergen çocuklar vardı. Tamam, belki de abartıyordum, çocukların bazıları oldukça tatlı gözüküyordu. Çocuklar...

"Kamp grubu," diye omuz silkti Baran. "Rehberlik ediyorum."

"Beni şaşırtıyorsunuz bayım," dedim gülümseyerek, çalıştığını düşünmemiştim. Bana cevap vermeden kendisine soru soran birileriyle ilgilendi. Ben de önümdeki meyve suyumu içip onları izlemeye koyuldum.

Kızların oluşturduğu çoğunluk yiyeceklerini sipariş ederken sürekli Baran'a bir şeyler sorup duruyordu. Baran büyük bir memnuniyetsizlikle soruları cevaplıyor ve

asık bir suratla zaman geçiriyordu. Bu halini izlemek bir bakıma eğlenceliydi. Onu orada öylece, istemediği bir şeyler yaparken görmek...

Herkes yemeğini bitirdikten sonra toparlanmaya başlamıştı. Bu benim de onların peşine takılacağım anlamına geliyordu. Çantamdan apar topar çıkardığım bir miktar parayı bardağın altına sıkıştırarak, "Bekleyin," diye Baran'ın peşine takıldım. Bir saniye için omzunun üzerinden dönüp baktı ama asla beklemedi. Ona gözlerimi devirirken kumların üzerinde koşturmaya başlamıştım.

"Kayalıklara gidebilir miyiz? Gün batımını izlemek istiyoruz." Baran ellerini siyah keten pantolonunun cebine koyup başını salladı. "Olur." Hareketiyle birlikte benim dudaklarıma bir gülümseme yerleşmişti. *Bu pervasız hallerinize nasıl bayılıyorum bayım, bir bilseniz!*

Topluluğun arkasında kalarak grupla birlikte ilerlerken şelaleye giden bir yola çıktık. Buradan daha önce geçmiştim, Baran'la birlikte kuaföre giderken. Tamamen kurumuş saçlarımı omzumun arkasına atıp Baran'ın yanına doğru ilerlemeye çalıştım. Yine de yol boyunca sürekli çevresindeki kızların arkasında kalmıştım ve bu büyük oranda canımı sıkmıştı.

Etrafı yemyeşil çimlerin süslediği bir çayıra geldiğimizde buranın aslında kayalıklarla çevrilmiş bir tepe olduğunu anlamam uzun sürmedi. Vadinin büyük bir kısmına manzarası olan epey yüksek bir tepeydi. Bazı çiçekler açmış ama çoğu susuzluktan kurumuştu. Kelebekler belki de en çok vadinin bu tarafında kanat çırpıyordu.

"Yani yirmi iki yaşındasın," dedi boyalı saçlı kızın biri Baran'a doğru yayık bir şekilde. Baran sadece başını

salladı. Gerçekten fena halde sıkılmış gözüküyordu. Ben de onu kurtarmak adına yanlarına gidip yere, Baran'ın hemen arkasına bacaklarımı uzatarak oturdum. Sırtımı kayalıklara verip bir ayağımı diğer bileğimin üzerine attım.

"Peki, söylesene, hayatında yaptığın en büyük çılgınlık neydi?" Kızlar heyecanlı bir şey söylemesini beklerken Baran'a doğru eğildi. Onlara gözlerimi devirip Baran'ın cevabını bekledim. Derin bir nefes çekip sağ eliyle alnını kaşımaya başladı. Bu muhtemelen sıkıldığı zamanlarda yaptığı bir hareketti.

"On sekiz yaşına gelmeden önce yapılacak şeyler nelerdir?" Baran oturduğu yerde iyice gerilirken söze karışma ihtiyacı duydum. Bu veletler neden onu rahat bırakmıyordu ki?

"Siz şu anda ne yapıyorsunuz?" diye bir soru yönelttim sesimin yüksek çıkmasına dikkat ederek. Dikkatleri çabuk dağılan ve çoğunlukla bıkmış çocuklar olduklarını bildiğim için attığım oltanın ucuna yem takmaya gerek bile duymamıştım. Gelen cevaplar çoğunlukla koca bir serzenişti.

"Hangi üniversiteye gideceğimizi düşünüyoruz."

"Sınavlara çalışıyoruz."

"İyi bir puan yapabilmek için uğraşıyoruz."

Cevapların hepsi birbirinin benzeriydi. İnsanların çoğunluğunun yaptığı gibi. Ailelerinin onlardan istedikleri kişi olma yolunda, ne istediklerini bilmeden ve en güzel yaşlarını kaçırarak sürüyü takip ediyorlardı. Sürü psikolojisi belki de en derinlerde kafamıza kazınan ve kocaman bir soru işaret olan durumdu. Gerçekliği tartışılmaz

bu durum karşısında çoğu zaman o sürünün içinde yem olacağımızı bile bile ilerliyorduk. Kurtlar kuzuları yalnızken avlasa bile, avlamak için pusuya düşürdükleri kuzuları hep kocaman bir hedef gibi birlikte ilerleyen sürülerden bulmuyor muydu?

"Sen ne yapıyorsun burada?" diye sordu erkek olanlardan biri. "Sevgilisi misin onun?" Diğer sorusuna bıyık altından gülerken ilk sorusunu yanıtladım. Dikkatim hemen dağılmıştı.

"Ölmeden önce yapmak istediğim her şeyi yapmak için buradayım. Burası sadece rotalarımdan biri."

"Ölmeden önce yapacakların mı, buna nasıl karar verdin ki?" Kızlardan biri alayla sorunca içten bir şekilde gülümsedim.

"Buna ihtiyacım olduğuna tam senin yaşındayken karar verdim." O zamanları anımsamak buruk bir hatırayı hatırlamama sebep oluyordu. Yalnız, sevgisiz, küçük bir kız. Hayatını anlaşılmaya ve birilerini anlamaya adamış. Her akşam yemek masasında babasının gelip kendisiyle ilgilenmesini bekleyen, başkanın kızı.

"Bizi aydınlat." Erkek olanlardan biri ilgili gözükerek benim tarafıma doğru geldi. Hemen yanıma aynı şekilde oturup anlatmam için gözlerini bana dikti. Eh, madem çok istiyorlardı ve madem Baran'ın bir işine yarayacaktım benim için sorun yoktu.

"Çıkarın beni buradan, tek düşündüğüm buydu." Gözlerimi kısarak boşluğa daldım.

"O aralar öyle çok şeyden sıkılıp, öyle çok kişiden kaçmıştım ki. Pek bir salmıştım kendimi, kilo almıştım. On

yedi yaşımda ne büyük sorumluluklar yüklemişim omuzlarıma, anlamamıştım bile. Ama hayır, dünyayı ben kurtaramazdım. Hiç kimsenin tek başına yapamayacağı gibi.

Kaçtığım sorunlar mıydı, sıkıntılar mıydı bilmiyordum. Uzun süredir zorunlu olduğum yerlere gitmek dışında pek dışarı çıkmamıştım. Peki ya beni öyle rahatsız eden neydi? Belki kendimi dinlemeyi özlemiş belki insanları dinlemekten sıkılmıştım. Bir mucize olsa da birilerine benim hayalimi sorsalar, beni yeterince tanıyan herkes 'İngiltere'ye gitmek,' der. Çok özel bir sebebi yoktu aslında. Sadece hayatın tüm klişeliğini, sorumlulukları, arkadaşları, aşkları, düşünceleri, okulu bir kutuya kilitleyip o semti, o şehri, bu ülkeyi bırakıp uzaklaşmak istiyordum. Yalnız.

Gitmek istemiştim işte, tüm o şehrin kalabalığını tatmak. Sokaklarında özgür ve aylak bir şekilde dolaşmak. Kimsenin beni tanımadığı bir dünyada yeniden doğmak belki de. İstanbul'u aldatmak istedim. Kimseler olmasın, karışmasın, ağlamasın istedim. Dünyanın güzel bir yer olduğuna inanmak istedim. Yeniden doğabileceğime, hâlâ umudun olabileceğine... Nefes almanın yaşamak için değil yaşatmak için olduğunu hissetmek istedim. Bir gün oraya gitmeyi ve sadece ikiyüzlü İstanbul'u özlemeyi istemiştim.

Sanki çok yaşlanmışım gibi hüzünlüydüm o sabah. *Yine gidiyor on yedinci yaş hayalim ellerimden*, demiştim. Oysaki yaşamalıydım tüm o çılgınlığı. On yedimde sırtıma çantanı takarak cebimde her gün simit almaya yetecek kadar parayla, siyah bir trene atlayıp dolu dolu gezmeliydim. Oturup hayalperest bir avare olmalıydım. Gerçekleşen hayalimin yerine yenilerini koymalıydım.

Hatta hayallerimi abartmalıydım bu defa; İstanbul'dan atlasaydım ben o trene. Trenin içinde köşe bucak biletçilerden kaçsaydım. Tuvalette saklansaydım ve arkama yaslanıp kahkahalar atsaydım aklını kaçırmış bir deha gibi. Yolda karşılaştığım herkesle arkadaş olsaydım fakat her istasyonu farklı biriyle dolaşsaydım. Bin bir gecede bin bir çeşit insan tanıyıp onların hikâyelerini dinleseydim, çizseydim anılarının yontulduğu ağaçları. Onları izleyip, zihinlerinin en saklı sırlarını kurcalasaydım. Gezseydim doya doya her bir şehri. Ama muhakkak siyah bir trenle!

Ve tabii ki yolumun sonu İngiltere olsaydı. Oraya da trenle gitseydim. Çuf çuf diye ağlar gibi sesler çıkaran kara bir trenle. Hatta ben son dakikada yetişseydim o trene. Tam kalkmak üzereyken; birileri sevdiklerine, ailesine, eşine, dostuna el sallayıp salya sümük ağlarken ben ardıma bakmadan, kahkahalarla atlasaydım gitmekte olan o trene ve son kez ardıma bakıp el sallasaydım hiç kimseye.

Yolda gördüğüm yaşlı biriyle ya da küçük bir çocukla muhabbet etseydim. Adımı farklı söyleseydim. Koltukta karşıma bir ressam otursaydı ve ben orada onunla günlerce sohbet etseydim. Hiç bıkmadan, hep hevesle... Hiç yaşamadığım gibi anlatsaydım ve olmayı istediğim gibi konuşsaydım onunla. Cep telefonumu hareket halindeki trenin camından atsaydım, kimse bulamasın beni diye. Telefon yok, yalan yok.

Yedi yaşımdaki gibi saklambaç oynasaydım kendi kendimle. Mızıkçılık yapsaydım hiç yapamadığım gibi. Dağlara tırmanıp o korkuyu tatsaydım, heyecanı yaşasaydım. Zirveye ulaştığımda titreyen bedenim ve hâlâ o titrek çenemle, 'Yaptım!' diye gülseydim mesela. Çıktığım o dağın

tepesinde gidecek yolum olmasaydı ve ben orada karşılaştığım biri erkek biri kız iki arkadaş edinseydim. Birlikte o dağdan şu denize atlasaydık. Buz gibi suya şortlarımızla ve bedenimizin zor taşıdığı ama hevesle taşıdığı çantalarımızla dalsaydık.

Ve ben hayalime kavuşsaydım yolun sonunda. Tüm o şehrin kalabalığını tatsaydım. Birine bilmediğim o dilde fotoğrafımı çekmesini söyleseydim, zıplarken ve dilimi kocaman çıkarırken. Sokaklarda aylak aylak özgürce dolaşsaydım. Gün ışığının tadını çıkarsaydım. Gerçi oralar yağmurlu oluyormuş; olsun yağmurun sesini sonuna kadar açsaydım ve kendi şarkımın hiç bitmeyen ama hiçbir zaman da tamamlanmayan sözlerini yazsaydım.

Kimsenin beni tanımadığı bir dünyada yeniden doğsaydım. İstanbul'u aldatsaydım. Boğaz'ı olduğu gibi bırakıp, güneşi umursamayıp ihanet etseydim. Kimsenin karışmadığı, ağlamadığı, yakarmadığı bir hayata başlasaydım.

Dünyanın güzel bir yer olduğuna karar verebilirdim o zaman. Birileri için, ücra sokaklarda rengi morarmış çocuklar için umut olduğuna inanırdım o zaman. Nefes almanın umut olduğunu hissedip ardı ardına nefesler alırdım.

Kısa kısa, kıza kıza aşkla yaşasaydım deli dolu. Yalnız ve huzurla ama çok heyecanla gezseydim o yabancı sokakları. Sonra orada karşılaştığım bir gezgine âşık olsaydım ve ben tüm bunları yaşarken arka planda onun nefesine karaladığım resmin sözleri çalsaydı... Olsaydı böyle şeyler. Her gezgin gibi benim de son durağım aşk olsaydı. Ben o trene binseydim ve el sallasaydım hiç kimseye. Ben o trene koşarken altında kalmasaydım."

Buruk bir şekilde gülümsedim.

"Sanıyordum ki o ışıltılı kalabalıkla yeniden doğacağım ben. Her şeye yeniden başlayacağım. Bazı geceler uykum yokken ve ertesi gün istediğim saatte kalkma şansım varken önce bir kahveyle keyiflendiriyorum kendimi. Arada yanına çikolata ekleyerek biraz daha şımartıyorum... Öyle tatlı bir mutluluk yaşıyorum o an için. Bazen ise resim yapıyorum. Ama mutlaka gözlerimi kapatıyorum sonunda. Ya diyorum; gitsem mesela, görsem oraları... Giderken ne hissederdim? Oraya adım attığımda nereye giderim? Eşyalarımı hazırlarken, bilmediğim bir iklime beşinci mevsime dalarken kışlık mı, yazlık mı seçmeliydim mesela? Al götür beni rüzgâr! Yok, hayır, biraz daha kalacağım. Ya da kalmak zorundayım. Bu kafesin anahtarını bulana kadar kıramam zincirleri."

Derin bir nefes verip içimden mırıldandım.

"Çıkarın beni buradan."

Uzun uzun, hızlı hızlı ama bir solukta konuşurken Baran dâhil herkes kıpırdamadan beni dinliyordu. Sanki hayatlarını aydınlatacak bir konuşma yapıyor veya vaaz veriyormuşum gibi dikkatliydiler. Su şişesinin kapağını açarken gülümsedim. Fazlasıyla kurumuş boğazımdan birkaç yudum su geçince devam ettim.

"Siz on yedi yaşınızı nasıl geçiriyorsunuz ya da geçirdiniz? Nasıl geçireceksiniz? Ne yaparsanız yapın ama sakın benim gibi hayal kurarak geçirmeyin. Hayata tutunacak hayaller kurun ve o hayallerin gerçek olmasını sağlayın. Her gün hayalinize bir adım daha yaklaşın. Üşenmeyin, kaldırın o kıçınızı. Çıkın dışarı ve ağaçlara tırmanın. Güneşlenin, birbirinize kar topu atın. Çıkın dışarı ve yaşayın hayatınızı. En önemlisi, her zaman kendiniz olun.

Derinlerdeki özünüzü sakın kaybetmeyin. Yapmacık olmayın. İnsanları etkilemeye çalışmayın. Kendinizi sevin! Zayıfsanız da sevin, şişmansanız da. Uzunsanız, kısaysanız, dişleriniz yamuksa, burnunuz kocamansa, sivilceleriniz varsa, saçlarınız uslanmazsa... Sevin, çünkü siz busunuz ve siz böyle çok güzelsiniz. Kendinizi sevmeden başka hiçbir şeye sevgi duyamazsınız, bir ihtiyaç olur o, oysa sevmek bir ihtiyaç, gereksinim değil, lükstür. Bu yüzden bu kadar mutsuz insanlar. Hiçbir köpeğin başını okşamadıkları, yolda gördükleri kedilere merhaba demedikleri için. Birbiriyle tanışmaya bile korktukları için. Oysa özgür olun, çıplak olun, yabani olun, bu toplumun sizi evcilleştirmesine ve aptal kurallarla zincirlemesine izin vermeyin. Doğanın tadını çıkarın, Tarzan gibi ve avaz avaz bağırın sevdiklerinizin ismini. Yalın ayak dolaşın sonbaharda ormanlarda." Bu defa bakışlarım çok uzaklara, bulutların ötesine kaymıştı. Buraya otururken bunları anlatmak gibi bir planım yoktu ama bazen sadece başlamanız gerekiyordu. Neye olduğunu bilmeden başladığınız bu döngü sizi, size bile uzak bir sona götürüyordu.

"Neden on yedi?" diye sordu Baran, gerçek bir merakla. Bir kez daha onun dikkatini çekebildiğim için memnundum. Meraklı mavilerine doğru cevap verdim.

"Neden on yedi... Çünkü artık büyüyordum. Ve büyümek hiç de sanıldığı gibi güzel değildi, daha çok karışıklık, daha çok yalnızlık, daha çok sorumluluk. Gitgide daha boş yaşıyordu insanlar... Amaçsız, böyle bilinçsiz bir gençlik boşa yaşayan, kendini tekrar eden bir kısır döngü gibi. Sonunun olduğunu sanmıyordum ama nedense. Bir ömür... İnsanlardan uzaklaşmak an meselesi olacak, sonra

bir ömür daha, arkasından gelen bir ömür daha bu potansiyelde gidecekti. Her geçen gün kötüye giden bir nesil yetişmeye devam ediyordu ve ben tüm benliğimle çocukluğuma sarılmıştım. O zamanlardaki gibi masum ve saf kalmayı diliyordum. Diğer bir deyişle değişmemeyi.

Atlayın trene, geride bırakın tüm sorunları, tüm aşkları ve arkadaşlıkları... Ben de bir gün pervasız ve umursamaz bir aptal olup bu hayalimi gerçekleştirecektim işte. Şimdi buradayım." Onu dudağının kıyısında bir gülümseme, kısılan gözlerinde bir ışıkla izlerken bir kez daha güneş doğmuştu benim için. *Ah bayım, bir dinleseniz, size anlatacak öyle hayallerim var ki...*

4. BÖLÜM

BURUK KOMEDYA

Konuya Fransız, Ölü Bir İnsana Kimi Sevdiği Sorulmaz

Gözlerindeki pastel mavisi parlamayı gördüğümde tesadüf diye bir şey olmadığını artık biliyordum. Baran Tandemir benim göz kapaklarıma takılmış kuyruğunu koparmış bir uçurtmaydı. Bir insan özgürlüğü uğruna neleri feda edebilirdi, onu tanıyana kadar bilmiyordum. Kendini feda edebilirmiş. Artık bilmediğim ise, kendi feda ettiğin bir dönemecin ne kadar özgürlük olduğuydu.

İpine sıkı sıkı tutunduğum ve peşinden nice yerler gezmek, gerekirse bir ayak bağı gibi kovalamak istediğim bu adam tarafından bahar mevsiminin yapraklarıyla donatılmıştım. Onu görmek hatta onu göreceğimi bilmek dahi ağır geçen bir kara kışın ardından yeşeren ilk filiz gibi anlamlıydı.

Gözlerindeki o buruk sonbahar hüznüne rağmen, hissettirdiklerinin tenimdeki dokunuşu ılık bir rüzgâr, hatta bazen sımsıcak bir yaz mevsimiydi.

Onu seviyordum.

Bütün kalbimle onu öyle çok seviyordum ki içimde çoktan bir yuva kurmuş kötü huylu hücreleri bile kafama takmıyordum. Hastalığımın adı Baran'dı. Eğer bir tümörüm olsa ben de onun adını verirdim.

"Gece sahilde kamp ateşi yakacağız. Siz de gelmelisiniz." Adının Selin olduğunu öğrendiğim sarı saçlı kıza bakarken Baran, "Olabilir," diye üstünkörü cevapladı. Benim gözlerim hâlâ kızın tek omuzunda toplayıp elleriyle taradığı uzun sarı saçlarına takılı kalmıştı.

O geceden sonra bütün uzun sarı saçlar bana Baran'ın o kızı ne kadar çok sevdiğini ve bir daha hiç kimseyi o kadar çok sevemeyeceğini anlatıyordu. Huzursuzca yanağımın içini dişlerken bunun böyle olmayacağına kendimi ikna etmeye çalıştım.

Siz bayım, hiç kimsenin adını bilmiyorken beni sevmiştiniz, bir daha sevebilirsiniz.

Cebimdeki telefon birkaç kez daha titredi. Avucumun içinde terleyen ekranını başparmağımın fazla sert bir hareketiyle dağıttım. Açılan pencerede hasta bakıcım olan Pınar Hanım'ın gönderdiği mesaj belirdi.

"Her şeyi yap ama tedavini aksatma."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Tedavi edilecek bir şeyim yoktu, tedavi edilecek bir şey kalmamıştı. Onlar da er ya da geç bunu kabullenecekti, belki çok geç olacaktı ama eninde sonunda ya ben haklı çıkacaktım ya da artık nefes alamayacaktım.

"Dalmaya bu kadar meraklıysan bak oralar hep deniz ama bütün gün burada seni bekleyemem, Başkanın Kızı." Sesindeki alayla kendime gelip gözlerimi birkaç

kez kırpıştırdım. Selin, grubuyla birlikte tepeden uzaklaşırken Baran'a doğru döndüm.

"Kız sanırım senden hoşlandı." Tepkisini beklerken avuçlarımın karıncalandığını hissediyordum. Ondan utanmam için bir neden yoktu. Ya sevecekti beni ya sevmeyecekti. Üçüncü şanslara inanmazdım. Veya üçüncü ihtimallere. Ki ben grileri de hiç sevmezdim. Ya siyah olacaktı ya beyaz. Dünyanın en güzel şeyi suyun altından gökyüzünü seyretmek olsa da net olacaktı bütün her şey. Ya sevecektik birbirimizi ya da sevecek.

"Ve sanırım sen kızdan hoşlanmadın," dedi başını hafifçe yana yatırarak. Gözlerinin mavisi güneş ışınlarıyla harmanlandığında neredeyse doyumsuz bir turkuaz rengini almıştı.

Ah bayım, derinlerinde kaybolmak ve hatta boğulmak istediğim tek denizin sizin gözleriniz olduğunu bilseydiniz, bu kadar sakin konuşabilir miydiniz? Yoksa o bile umurunuzda olmaz mıydı?

"Yo," dedim gülümseyerek. "Tatlı kızmış. Saçları çok güzeldi." Baran dün geceye dair hiçbir şey hatırlamıyordu. En azından bana anlattığı sonsuz çıkmazıyla ilgili. Kalbini küllere çeviren, bitmek tükenmek bilmeyen bir acıyla sevdiği o kızdan bahsettiğinden habersizdi. Benim de bunu ortaya çıkarmaya niyetim yoktu.

Omuz silkti pervasızca. "Gidelim, hadi."

Cevap vermeden yürümeye koyulmuş Baran Tandemir'in peşinden gittim. Sanki başka çarem varmış gibi. Çimenleri ezen sandaletlerimi gelişi güzel bir hareketle çıkarıp ayaklarımın özgürlüğünü ilan ettim. Olduğum yerde birkaç

saniye için durup hiçbir şey yapmadan parlak gökyüzünü ve tenimi kavuran sıcacık güneşi hissettim. Tepede olmanın verdiği duyguya, ılık ılık esen rüzgârın yanaklarımı yalayıp geçmesine bayılmıştım.

Öylece, kollarımı iki yana açıp kendimi rüzgârın hafif şiddetine bırakırken yüzümde oluşan gülümsemeden bihaberdim. Elimi uzatsam, dokunma mesafesinde olduğunu bildiğim gökyüzü gözlü çocuk, içimdeki coşkuyu engellenemez bir fırtınaya çevirirken ondan başka çarem olmadığını biliyordum. Beni sevebilecek onlarca kişi bulabilirdim ama beni anlayacak başka kimse yoktu dünya üzerinde. Renginde mavinin bütün tonlarını barındıran gözleri içimi kıpır kıpır ederken; boyalarla kaplı ellerim, parmaklarım ona karşı hissettiğim her şeyi bir tuvalin üzerine nakşetmek için çıldırıyordu.

Derin bir nefes alıp içimden *evet*, dedim; bugün kesinlikle güneş batarken resim yapmak istiyordum. Yavaşça gözlerimi aralayıp bir tabloyu inceler ve hatta anlamak ister gibi beni izleyen Baran Tandemir'e gülümsedim. Sen de beni seveceksin çocuk, söz veriyorum, çok seveceksin!

Dudağının kenarına sıkıştırdığı sigarasına kaşlarımı çattım yine. "Çok içiyorsun, çok!" diye söylendim istem dışı. *Sigaranın dahi size karışmasını istemiyorum ben bayım. Benden başkasının mavilerinize ortak olmasına katlanamıyorken, size zarar verdiği düşüncesi aklımı kaçırmama neden oluyor.*

"Söylesene, kimsin sen?" diye sordu tekrar. Baran'ın ilgisini çekiyordum, beni merak ediyordu ve bu düşünce benim kendi içimdeki tüm ölü kelebeklerin kozalarından yeniden doğmasına neden oluyordu. Bir an için merak etmiştim: Eski hatırası mı kazıyordu o bin bir rengin figan

ettiği zihnini yoksa sadece ne yaptığından bihaber olduğu bu kız mı? Önemi yoktu, zihnini meşgul eden ben olduğum sürece, hangi ben olduğumun hiçbir önemi yoktu.

"Bugün de adımı sen koy." Dişlerimi göstererek gülümsedim. Bu gitgide daha eğlenceli bir hâl alıyordu. Onunla vakit geçirmek şimdiden kendimi gerçek anlamda özgür hissetmeme neden oluyordu. *Bundan sonra ne olacağını veya nasıl olacağını bilmiyordum. Bildiğim tek şey artık sizden uzak duramayacağımdı bayım.*

Sandaletlerimi iki elimle kavrayarak yeniden yola koyuldum. Baran'ın arkamdan geleceğini biliyordum ve hatta şu anda güldüğünü dahi... Onunla ilgili öyle çok şey biliyordum ki onun beni keşfetmesine izin vermek her saniye daha da anlamlı oluyordu.

"Rüzgâr olsun," dedi arkamdan seslenerek. Olduğum yerde duraksayarak bekledim. Neredeyse toprak yola varmıştık. Ayaklarıma batan birkaç taş parçasını umursamadan ona doğru döndüm. Cevabını bile bile sordum muzırca.

"Neden Rüzgâr?"

Dudağının kenarıyla gülümsedi ama cevap vermeden önüme geçip yola devam etti. Anlaşılan bugün birbirimizi cevapsız bırakma günümüzdü. *Ama üzgünüm bayım, ben zaten sizin bütün cevaplarınızı ezberleyecek kadar uzun süredir seviyorum sizi.*

"Bütün sıkıntılarımı üzüntülerimle birlikte alıp götürsün diye mi? Öyleyse senin de adın Deniz olsun bugün, yüksek sesle söyleyemediğin her şey bir dalganın içine karışıp kıyıya vursun artık diye." Bu defa konuşurken gülümsemedim, ne cevap vereceğini bekledim usulca.

Rüzgâr, tenimi hoyrat bir ateş bastığını anlamış gibi şiddetini arttırdı. Oysa burada, bulunduğumuz yerde rüzgâr bendim; estim, bütün kurumuş yaprakları götürdüm en yüksek tepelere, acıları bir fırtınanın içine saklayıp tıpkı bir felaket çıkarır gibi aklımın odalarına hapsettim.

Burada, bulunduğumuz yerde ve geri kalan her yerde deniz Baran'dı. Beni bir kere içine aldığında müptela edecek kadar büyülü, tutsak edecek kadar hırçındı dalgaları. Yüreğimi ellerine bırakıp kaçacak kadar hoyrattı o dalgalar. Ve soluğumu kesecek kadar uçsuz bucaksızdı derinliği.

Dudağının kenarına mühürlenmiş sigarasını ağır hareketlerle yere atıp ayak ucuyla ezdi sakince. Sakinliği fırtına öncesi sessizlik gibiydi. Kaşlarının ortasındaki kırışıklık canımı yakmıştı. Onun sınırlarını aştığımın farkındaydım ama düşüncelerim kendime saklayamayacağım kadar birikmiş, ona olan açlığım sabırsızlığımı sınamıştı.

Aramızda belli bir mesafe bırakacak kadar yaklaştı. Hareketleri ilk defa bu kadar temkinli ama ilk defa bu kadar can yakıcıydı. Bile isteye benden uzak duruşu gözlerimin dolması için yeterliydi. *Bunu yapmayın bayım, zaten aramızda aşılması zor bir hayat varken bir de siz engeller yaratmayın. Ben sizi tüm engellere rağmen sevdim, her defasından daha fazla engel çıkacağını bilerek sevdim.*

"Ben o çocuk değilim, Başkanın Kızı. Aklının ötesinde bir hayal kurma. Ne ben senin demir attığın denizim, ne de sen benim sığınabileceğim bir limansın." Gözleri ilk defa bu kadar dikkatli bakıyordu bana, mavileri ilk defa benim için bir tona bürünmüştü. Güneşin rengini çektiği gözleri ağır ağır solarken içimdeki dalgalar şaha kalkmış kıyıya vuruyordu. Denizin bu denli şiddetlisini istemiyordum.

Benimle arasına ördüğü duvarları istemiyordum. Gözlerindeki yeni keşfettiğim mavinin buruk tonu, bir tuvalin üzerinde ya da bir fırçanın kıvrımlarında güzeldi ama hayır, onun gözlerinde istemiyordum.

"Ama sen bana âşık olacaksın," dedim tek nefeste düşünmeden. Düşünseydim eğer daha fazlasını da söylerdim. Eğer bir saniye olsun düşünseydim içimde fırtınalar koparan tüm o hisleri onun sebep olduğu gözlerine baka baka söylerdim.

"Bu da ne demek?" İlk önce duyduklarıyla afalladı. Sonra fark ettiği şeye daha da öfkelendi. Biliyordum işte, o kız onun sonu olmuştu. O kadar sonu olmuştu ki bir başkasını sevebilme düşüncesine bile katlanamıyordu Sayın Tandemir.

"Bu düşünceye nasıl kapıldın?" diye sordu. Gerçekten afallamış ve öfkelenmiş gözüküyordu. Neden bu kadar kızıyordu ki? O an ona verecek bir cevabım olmadığını anlayıp yaramaz bir çocuk gibi omuz silktim. Ama Baran Tandemir, sırf babama huysuzluk yaparak ilgisini üzerime çekmek için dirttiğim bir oyuncak değildi.

"Bu bir saçmalıktan daha fazlası değil ve bu saçmalığı bugün bitiriyorum. Evine dönüyorsun." Ses tonu kararlı olduğu kadar hiddetli çıkıyordu. Kalbim sıkışıyor gibi hissettim bir an için, nefesim kesiliyormuş gibi. Bu çok fazla olmuştu. Bir anda beni bu kadar uzağa itmesi çok fazla olmuştu. Onu bırakıp gideceğimi sanıyorsa, yanılıyordu. Kesinlikle yanılıyordu.

Derin bir nefes alıp gözlerine bakarak kaşlarımı kaldırdım. Bütün bunları tahmin ettiğimi hatırlattım kendime. Şimdiden onun sınırlarını zorladığımı hatırlattım. Yine

de burada, yanımdaydı işte. Gözlerime zoraki bir parıltı yerleştirip her şey yolundaymış gibi gülmeye başladım. Öte yandan bulunduğum durum zaten fazlasıyla komikti.

"Cidden inandın!" dedim elimi mideme bastırarak iki büklüm olmuş halde gülmeye devam edip. Baran sarsılmış bir şekilde beni izlerken, "Yüzünün halini görmen lazım Albayın Oğlu," dedim. Ses dudaklarımdan benden bağımsız bir melodiyle çıkarken kısılan gözlerini görmüştüm.

"Kes şunu," dediğini duyduğumda yaptığım şeye inandığını anlamıştım. Sahte gülme krizimi yavaşça bitirmeye çalışırken şu anda yüzünün aldığı hale gerçekten gülmek istemiştim.

"Egonu zedelemek istemem ama aşk gibi gereksiz duygulara ihtiyacım yok benim. Hissetmek istediğim tek şey özgürlük. Babam yakınımda sen olunca sorun çıkarmayacaksa, yanımda kalmanı isterim. Aksi takdirde beni bulacakları ana kadar kaçacağım, yakaladıkları zaman tekrar kaçacağım ama mutlaka bu listeyi tamamlayacağım." Sesim kendimden emin çıkıyordu.

"Hem büyütme bu kadar. Sen de tüm yazı özgürce gezerek geçirmek istemez misin? İkimiz de biliyoruz ki benim yanımda olduğun sürece senin baban da sana sesini çıkarmayacak. Tabii koca mevsimi askeriyede geçirmek istiyorsan, o başka." Bu defa durumu onun için iyi bir noktaya çevirirken kendimle gurur duymuştum. Nasıl olacağının veya ne düşündüğünün önemi yoktu, Baran Tandemir yanımda kalmalıydı.

"Bütün yaz senin saçmalıklarının peşinde koşamam," dedi ama bu bariz bir, 'ikna edilmek istiyorum'du. Ben de memnuniyetle konuştum.

"Saçmalıklarımın eğlenceli olduğunu biliyoruz ayrıca istediğin zaman istediğin yere gidebilirsin. Sadece, diğer herkes bizi birlikte sansın yeter." Bu defa ben önemli değilmiş gibi omuz silktim. "İstersen kıta bile değiştir. Sadece, bunu onlara söyleme, kafalar rahat olsun." Rahat bir tavır sergilemek adına gözlerimi vadiye yansıyan ışıltılı güneşe doğru çevirdim. *Bir şekilde ama mutlaka, sadece yanımda kal.*

"Hım..." dedi yeniden başını yana eğerek, "Makul görünüyor." Ona bilmiş bilmiş gülümsedim. Zafer bir kez daha bana kollarını açarken, "Her şey serbest ama tek bir kural var," dedi. Kurallara aykırı birinden duymayı beklediğim son şey bile değildi bu. Merak boylu boyunca kol göstermişti ama yanımda kalmayı kabul ettiği sürece bir kural koymasında sakınca yoktu. Ben derin bir nefes alıp ne diyeceğini beklerken o ise dişlerini göstererek güldü.

"Âşık olmak yok."

Ona gözlerimi devirme isteğimi bastırdım. *Ben çok uzun zamandır size aşığım bayım, yani bu epey geç kalınmış bir kural.*

Yine de ona sırıtırken, "Kendini gözünde çok büyütme, Albayın Oğlu," dedim ve bir kez daha onu geride bırakırken toprak yoldan vadiye doğru ilerledim. İçimde büyük bir ferahlama, Baran'ın yanımda kalacağını bilmenin rahatlığı vardı. Yalnızca artık daha dikkatli olmalıydım. Ona düşündüklerimi veya hissettiklerimi aklıma estiği gibi söyleyemezdim. Baran bu düşünceyi sevmemişti. Bana âşık olmanın nesi o kadar kötüydü ki? Buruk bir biçimde nefesimi verirken kendimi sabırlı olmaya ikna ettim. Ne olursa olsun; sen, gökyüzü gözlü çocuk, maviliğinin her zerresine kadar bana aitsin.

❖ ❖ ❖

Kumsala oturmuş önümdeki şöhleri, içimdeki fırtınayı akıtmak ister gibi boyarken, her bir fırça darbesi yüreğimden kopup kâğıda akıyordu buram buram. Köpük köpük kıyıya vuran, mavinin en koyu tonuna bürünmüş gece mavisi denizin üzerinde tahtına yerleşmiş gibi asaletle bekleyen dolunay, ilk defa rengini kaybetmişti. Renklerle oynamayı seviyordum. Tıpkı grinin üzerine sıçrattığım gece mavisinin, dolunaya bu denli yakışması gibi. Paletteki kirlenmiş beyazdan biraz daha alıp kıyıya vuran kumları boyadım. Daha sonra dizlerimin üzerine çıkarak büyük bir keyifle resmin kuş bakışı görünüşünü izledim.

"Nazmi Ziya Güran mı, Bedia Güleryüz mü?" Baran kollarını göğsünde birleştirmiş, dudaklarının arasındaki sigara ve gecenin karanlığında kısılmış büyüleyici mavi gözleriyle resmimi incelerken sırıttım. Yeteneklerine hayran kaldığım Türk ressamlardan bahsederken isimler dudaklarından bariz bir saygıyla çıkmıştı.

"Aliye Berger."

"Yine şaşırttın," dedi tek kaşını kaldırarak. Resmi kuş bakışı biraz daha inceledikten sonra gördüğü bir şey nedeniyle dizlerinin üzerine eğildi ve kendini benim gibi kumlara bıraktı. Üzerime doğru yöneldiğinde, güzel parfümünü bastıran kötü sigara kokusunun saçlarıma sinmesine neden oldu. Yakınlığı yanaklarımın karıncalanmasına sebep olurken, elimdeki fırçayı kabaca alıp palete döndü.

Siyahla kahverengiyi paletin üzerinde parmaklarıyla karıştırdı. Kaşlarımı çatmama neden olan bu rengi, denizle kumların birleştiği yere orta parmağını hafifçe titreterek yedirdi. İşaret parmağına aldığı beyaz boyayı oval hareketlerle yansımanın üzerine bulaştırıp harika bir yakamoz

elde etti. Resim yaparken birinin konuşmasına dahi tahammül edemezken, Baran Tandemir'in yaptığım resme boyalı elleriyle müdahale edişini büyük bir dehşet ama tarifsiz bir heyecanla izliyordum.

Alnına düşen kıvırcık sarı saçlarını elinin tersiyle sürekli arkaya itiyor, bir yandan da izmaritine dahi boya bulaşmış sigarasını içine çekiyordu. Bazen dumanı içine hapsediyor bazen şöhlerin üzerine doğru üflüyordu. Renkleri kirletmesi umurumda değildi de kendini tüketiyordu. *İşte bu canımı yakıyor bayım, oysa sizin yaşamanız ve hayatına dokunmanız gereken nice insanlar var. Hayatını kurtarmanız gereken nice insanlar.*

"Hadi gidip yemek yiyelim, saatlerdir buradasın." Dizlerinin üzerinde doğrulup karşıma geçti. Büyük bir dikkatle onu izlerken sonunda onu nereden yakalayacağımı anlamıştım. Frida Kahlo'nun benzetmesi gibi: O, rengi gören adamdı ben rengi giyen kadın. Hep ve daima. Bunu sevmiştim.

"Peki ya sen?" diye sordum usulca.

"Ben acıktım. Geliyor musun?"

Elbette gidecektim.

"Bana patates kızartması ısmarlayacak mısın?" Olduğu yerde durdu. Sıcacık esen yaz rüzgârının altında bile giydiği ceketinin yakasını düzeltti. Niye o kadar üşüyordu acaba?

"Olur," dedi gülerek. Baran Tandemir'i bir kez daha gülümsetiyor olmanın coşkusuyla yine peşine takıldım.

Beni benden alıyorsunuz bayım, beni benden alıp gözlerinizin mavisine katıyorsunuz.

Üzerimdeki gömlek şortun içinden çıkmış, sıcak rüzgâra eşlik ederek hafif bir ahenkle bacaklarıma değerken, elimde tuttuğum şöhlerle birlikte Baran'ın hemen yanında yürüyordum. Nefes aldığı süre boyunca bu kadar sessiz miydi bilmiyordum ancak yürürken konuşmayı sevmediği belliydi. Kim bilir konuşmadığı zaman neler düşünüyordu? Siyah kot pantolonuna bulaşan boyaya gülüp, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Yürürken sessiz olmayı ben sevmiyordum. Sessizliğin ürkütücü bir ağırlığı vardı.

"Ne fark eder?" Baran Tandemir'e yakışan bir cevap aldıktan sonra kumların arasında bata çıka yürümeye devam ettim. Haklıydı, bir şey fark etmezdi ya, soru olsun işte. Ses olsun. Bir çift laf olsun ama şu kimsesizlik hissi olmasındı.

Uzun bir yürüyüşün sonunda küçük, fıstık yeşili bir köfte arabasının önünde durduk. Gelen yoğun soğan kokusuna burun kırıştırdığımı görünce, Baran bıyık altından güldü. Bana bir şey söylemeden minibüsün hemen önündeki sıralanmış iskemlelerden bir tanesine oturdu. Cep telefonunu ve sigara paketini ufak masanın üzerine bırakıp ceketini de çıkardı.

"Başka bir yere gidemez miyiz?" diye sordum karşısına dikilip. Bakışlarını masanın üzerinden ayırmadan kaşlarını *hayır* manasında kaldırdı.

"Baran, gerçekten burada bir şey yiyemem." İstemeye istemeye de olsa itiraz ederken mavi gözleri bana döndü. Birkaç kısa saniye ama onun için fazlasıyla uzun bir süre bakmayı sürdürdü. Baran susardı, onun yerine gözleri konuşurdu daima. Mavilerinin anlatamadığı bir şey yoktu ya, bir de anlatmaya hiç utanmazdı. Biraz olsun gizlemezdi

düşündüklerini. Maviliklerinde avaz avaz bağıran o tiksinen ifadeye öfkeyle baktım. O kadar da değildi ama.

"Bir an için pahalı kıyafetlerinin arasından çıkacağını sanmıştım. Ne büyük yanılgısın, Başkanın Kızı," dedi çekinmeden ve ne denli incittiğini umursamadan. "Git istediğin yerde ye."

"Öyle değil," diye söze başladım ama çoktan vazgeçmiş, başını masaya eğmişti bile. Ellerimi şakaklarıma bastırıp sakinleşmeyi diledim ve hızlıca bir yol aradım. Kokuyu bastırabilirsem sorun kalmazdı. Çok fazla yememeye çalışırdım. Yavaş nefes alırsam bir süre idare edebilirdim, en azından yemek bitene kadar dumana katlanabilirdim. Derin bir nefes alarak karşısındaki iskemleye oturdum. Elimdeki resmi boş olan iskemleye bırakıp sakinleşmeyi bekledim. Dirseklerini masanın üzerine yaslamış, bir elini yumruk yapmış diğer elini onun içine almıştı. Çenesini yaptığı yumruğa yaslayıp kısık gözlerle beni izliyordu.

"Recep Ağabey, bize iki köfte, bir de patates kızartması." Derin bir nefes verirken beni izlemeye devam etti. Bakıyordu ama göremediği bir şeyler vardı. Onun düşüncelerinde benimle ilgili boşluklar vardı. Baran, tam da şu anda o boşlukları doldurmanın gerekli olup olmadığını tartıyordu. Biraz sonra ağzını açacak gibi oldu ama vazgeçti. Bu iyi değildi. Bu kesinlikle kötüydü. Boşlukların doldurulmaya değmeyeceğine karar vermişti. Bozuntuya vermeden kendi kendime sakinleşmeye çalıştım. Olabildiğince az nefes alıp ciğerlerimin kirli havayla dolmasına engel olmaya çalışıyordum. Koku fazla keskindi ve bu büyük oranda göğsümün sıkışmasına neden olacaktı.

"Recep Ağabey," dedim tatlı tatlı. Bunda bir sakınca görmemiştim. Baran'ın gözleri yeniden bana takıldı. Ne yaptığımı tartmaya çalışırken açık kalmış ağzımı kıpırdattım.

"Bir su alabilir miyiz? Lütfen."

"Kalk kendin al," diye bir öneride bulundu Baran. Gözlerimi kısarak etrafta dolaştırdım. Dudaklarımı yalayıp başımla onayladım. Recep abi diye bahsettiği adam çok da büyük değildi. Otuzlu yaşlarının sonunda gözüküyordu. Sarı, gür saçları, göçmenleri anımsatan küçük yeşil gözleri, sevimli bir yüzü vardı. Kaşları ve kirpikleri de neredeyse turuncuya çalıyordu. Yanına geldiğimi görünce aynı sevimlilikte gülümsemeye devam etti. Burası muhtemelen havanın iki katı sıcaklığındaydı. Mangala doğru biraz eğildiğimde cehennem sıcağı gözümü korkutmuştu.

"Su orada kızım, küçük buzdolabında." Bir uzatma kablosundan güç alan, minibüsün kenarındaki mini buzdolabını işaret ettiğinde yalnızca gülümsedim. Mangala yakındım ve burada gerçekten çok fazla duman vardı. Hayır, hayır bu kadar duman iyi değildi. Recep Ağabey de sıcaklığın farkında olarak kolunun tersiyle alnını sildi. Ekmek parasının ne kadar zor kazanıldığını bilenlerden değildim ben. Askeriyenin içinde büyümüş ve durmak bilmez çabaları sayesinde Genelkurmay Başkanı olmuş bir adamın kızıydım. Hayatımın etrafında disiplinle çevrilmiş teller vardı. Tüm dünyanın tehlikesini ezberlemiş bir adamın evde eğitim gören, hayat hakkında tamamen tecrübesiz, büyümeye çalışan küçük kızıydım. Bu yolculuğu her şeye rağmen, tam da bu yüzden istiyordum. Hayat sokaktaydı ve kimin ne kadar zamanı kaldığını

bilmiyorduk. Bir yerden başlamak zorundaydım. Her şeye rağmen. *Özür dilerim baba.*

Buzdolabından pratik bir hareketle çıkardığım küçük su şişesini elime aldım. El ele gelen bir çift, Recep Ağabey'i selamlayıp çaprazımızda kalacak bir masaya oturdular. Otururken bile kızın elini bırakmamıştı çocuk. Elinde kırmızı güllerden oluşan bir gül demeti vardı ve oldukça keyifli görünüyorlardı. Yine bir sigara yakmış olan Baran'a ters ters baktım.

Baran oturduğu yerde arkasına yaslanıyormuş gibi geri çekildi. Sigarasını yere attığını gördüm ama üstüne basmamıştı. Onun yerine bir dizini kendine çekip iki elini dizini kavrayacak şekilde birbirine kenetledi. Gözlerim hâlâ gecenin içinde bir ateş böceği gibi parlayan, yere atılmış sigaradaydı. Tamam, ben takıntılı bir manyak değildim ama yine de orada hâlâ yanan bir sigara vardı. Gözlerimi devirerek ayağa kalktım, sigaranın üstüne ayakkabımın ucuyla basarken beni izlemeyi sürdürdü.

Recep Ağabey'in çırağı olduğu belli 10-12 yaşlarında esmer bir oğlan çocuğu elinde iki tabakla gelip köfteleri önümüze bıraktı. Baran'a garip bir sırıtışla bakıyordu ama Baran çok üstünde durmadı. Hemen arkasından ortaya bir patates kızartması getirdi. Baran ortaya denk gelen patates tabağını benim önüme doğru itti. Ona gözlerimi devirmemek için kocaman bir nefes yuttum. Tabağı yeniden ortaya doğru bıraktığımda oralı olmadı.

"Teşekkür ederim," dedim kibarca peçete bırakan çocuğa.

"Afiyet olsun yenge." Çocuk, kararmış teninin aksine parlayan bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Elime

aldığım köfte neredeyse düşecekken kendime geldim. Kendime geldim ve Baran'a baktım. Çocuğu duymamış gibi elindeki köfte ekmeğe gömülmüş durumdaydı. O sessiz kalınca ben de bir şey söylemedim. Benim için bir sakıncası yoktu. Söz konusu kişi Baran Tandemir olunca herkesin yengesi olabilirdim. Kendi kendime gülerken küçük çocuk önümüze iki de ayran bıraktı.

"Hiç ayran adamı gibi durmuyorsun," diye takıldım ağzımdaki köfteyi yutmaya çalışırken. Baran pervasızca omuz silkti.

"Ayran kraldır."

"Bence de," diye onayladım ve onu yemeğiyle baş başa bıraktım. Sessiz kalmam, daha doğrusu ağzımı açmamam gereken bir yer için çok fazla konuşmuştum. Köfte epey lezzetliydi ama her ağzımı açtığımda ciğerlerime dolan duman rahatsız ediciydi. *Hadi bakalım,* dedim kendi kendime. *Bunun üstesinden gelebilirsin, sadece sakin kal. Göğsünün seni sıkıştırmasına izin verme. Aptal bir dumanla baş edebilirsin. Edebilirsin tabii ama ilaçları almayı unuttun aptal kız.*

Baran henüz birkaç lokma ısırdığım ekmeğime kıyasla kendi köftesini adeta yutmuştu. Uzun, biçimli parmakları masanın üzerindeki sigara paketini bulduğunda yine ve yine gözlerimi devirmek istedim. Dudaklarımı öfkeyle birbirine bastırmıştım. Kendini öldürmek mi istiyordu? Sigara berbat bir şeydi. Tamam, hiç denememiştim ama kesinlikle berbat olmalıydı. Yani, açık konuşalım; bir ateş yakıp dumanını içine çekmekten ne farkı vardı?

Birkaç kere denediği çakmak sigarasını ateşlemeyince çatık kaşları daha da çatıldı.

Neden hiç gülmüyorsunuz, bayım? Oysa gözleriniz gülümsemek için yaratılmış.

Büyük olasılıkla gazı biten çakmağı masanın üzerine bıraktı. Ve muhtemelen sigarasını yakabileceği bir ateş bulmak için masadan kalktı. Derin bir nefes verdiğimde kendimi daha fazla zorlamamam gerektiğini biliyordum. Mangalın ateşi harlandıkça duman dayanılmaz bir hal alıyordu. Onu öylece bırakma fikrini sevmemiştim ama aklıma gelen muziplikle sırıttım.

Başımı kaldırıp etrafı kolaçan ettim. Baran minibüse yaslanmış, Recep Ağabey'le bir şeyler konuşuyordu. Çok fazla zamanım olmadığını biliyordum. Masada bıraktığı sigara paketinin içindeki tüm sigaraları hızlıca çıkarıp çantama attım. Çoğu tabakta duran patates kızartmalarını hızlıca sigara paketine yerleştirip kapağını kapattım. Çantamdan çıkardığım yapışkanlı not kâğıdına elime gelen mor renk bir kalemle, "Çok içiyorsun, çok!" diye bir not yazıp, sigaranın üzerine yapıştırdım. Çantamı koluma takıp minibüsün arkasında kendi kendime kahkaha atarak uzaklaştım. Kesinlikle deliye dönecekti. *Bu hiç sorun değil çünkü ben size çok uzun süredir deli oluyorum bayım.*

5. BÖLÜM

YILDIZ TOZU MÜREKKEBİ

Papyon, Gözyaşlarım Anlatır

Mürekkep karası geceye asılı kalmış yıldızlar büyük bir ihtişamın yansıması gibi denizin derinliklerine doğru parlıyordu. İçimdeki tarif edilmez mutluluk parıltısı da gülümsememin kıyısından kopmuş, yıldızların arasındaki nihai yolculuğuna başlamıştı.

Pansiyona doğru giderken daralan nefesimi önemsememeye karar verip sahile yöneldim. Bu saatte kumsalda çok fazla kişi olmuyordu. Vadinin cezbedici manzarası karşısında yanan hafif bir ateş ve kumsalın daimi bir parçası gibi ateş etrafına dizilmiş bir grup gördüğümde sırıttım. Biraz sonra *Akdeniz Akşamları*'nı da söylerlerse tam olacaktı.

Bu mevsimde vadiye yalnızca arka sokakların kafayı yemiş çocukları gelirdi.

Baran'dan biliyordum.

Kendimden biliyordum.

Akıl sağlığı normal insanların burada işi yoktu. Harika ve bana göre hayal gibi bir yer olmasına rağmen kesinlikle ailenizle piknik yapabileceğiniz o yer değildi. Ailesi

tarafından yalnız bırakılmış ve bu yalnızlık karşısında vahşileşmiş olan yabani çocukların zincirlerini koparıp nereye olduğunu önemsemeden koştukları yerdi burası.

Derin bir nefes çekerken canımın sıkılmasına izin vermedim. Belki o da hayatta ilk defa küçük kızının yaşamasını istiyordu. Çatık kaşlı, sert bir ifadeye sahip zavallı babamı özlediğimi fark ettim. Telefonumu çıkarıp arama isteğimi bastırırken kıyıya yakın bir yere oturmuştum. Ateşin etrafında hafif müzik eşliğinde şarkı söyleyen gruptan çok uzaklaşmamaya dikkat ettim. Vadi, özellikle geceleri tekin bir yer değildi. Daha sigaraya yüzümü asarken ot çeken veya uyuşturucu kullanan birilerini görmenin bünyeme fazla geleceğinden şüphem yoktu. Psikoloji okuyan biri olarak bunu anlıyor ama asla onaylamıyordum. Hiç kimse sorunlarından onları yok sayarak kaçmamalıydı. Hadi ama, cidden mi? Sen burada ne yapıyorsun?

"Hey, ateşin var mı?" Kumun üzerinde sessiz adımlarla bana doğru yaklaşan sesin sahibine kaşlarımı çattım. Omzumun üzerinden neler olduğuna dönüp bakınca kırmızı saçları kısacık kesilmiş, ufak tefek bir kızı dudakları arasında sigarayla buldum. Üzerinde göbeğini açıkta bırakan, neredeyse sütyen gibi bir bez parçası duruyordu. Dövmeli kollarına hayranlıkla bakarken içimden *kesinlikle ben de bir tane istiyorum,* diye geçirdim.

Piercingli kaşını alayla kaldırıp "Lezbiyen misin?" diye sordu. Belki şaşırmam gerekiyordu ama aynı şekilde alayla bakarak cevap verdim.

"Öyle bile olsaydım, tipim olmazdın," dedim. Gerçekten kötü bir zevki vardı. Pileli kot etek mi? Cidden ama... Tepkime şaşırarak dudaklarını aralayıp sigarasını ağzından

iki parmağının arasına aldı. İyice yanıma yaklaştığında yüzünü daha iyi seçebilmiştim. Beyaz tenliydi ve hokka gibi bir buruna sahipti. Gözleri bir oyuncak bebeğin gözleri gibi yeşil ve kocaman bakıyorlardı. Yüzü fazla küçük duruyordu. Kaç yaşında olduğunu merak ettim. Kumlara oturmadan, bana göre bir sokak serserisini aratmayacak şekilde çömeldi. Hem de o etekle! Benim aksime denizi arkasına almış yüzünü bana dönmüştü.

"Tipin nasıl olurdu?" diye sordu yayvan bir şekilde kollarını da dizlerinin üzerinden sarkıtarak.

Omuz silktim. "Bilirsin, sarışın ve belki mavi gözler..." Kızın kendinin aksine tatlı bir sesi vardı. Tatlı bir kahkaha koyuverdi karanlık geceye doğru. Oldukça tasasız görünüyordu. Kim bilir ben nasıl görünüyordum onun baktığı yerden?

"Şu gelen gibi mi mesela?" Kaşlarını oynatarak arkamda bir yeri gösterdi. Dudaklarımı bir kez yalayıp yeniden omzumun üzerinden baktım. Bela Tandemir bana doğru çatık kaşlarıyla yaklaşıyordu. İstem dışı sırıttım.

"Eğlence başlıyor," dedim adını bile bilmediğim kıza doğru.

"Ben de tam öyle düşünmüştüm," diye yanıtlarken benden önce ayağa kalktı.

Baran önce bana, sonra yanımda duran kırmızı saçlı kıza baktı. Gözleri bana takılırken derin bir sessizlikle kısılmıştı. Kırmızı saçlı yeni arkadaşım -evet onu çoktan arkadaşım ilan etmiştim- edepsizce kıkırdayarak eliyle Baran'ın ensesini kavradı ve dudaklarına beni bozguna uğratan bir öpücük kondurdu. Allah'ım! Hani arkadaştık

ama? Biraz ileride yanan ateşten mi yoksa beni basan ateşten mi bilmiyorum ama öfkeliydim. Biraz da kırılmış. Baran'ın onu itmesi gerekmiyor muydu? Hadi ama, ben hâlâ buradayım... Uzun zamandır, bayım. Baran elini kırmızı saçlı kızın çıplak ve incecik gözüken beline yerleştirip kibarca kendini çekti.

"Nasılsın, Cemre?" diye soludu. Kızı tanıyordu. Arkadaşımın adı Cemre'ydi. Bak Baran, şimdiden bir tane ortak arkadaşımız var!

"Süperim deli oğlan, sen nasılsın? Şu arkamdaki öfkeden köpüren kız çok eğlenceli." Bana bakmadan başparmağıyla beni işaret etti. Sanırım o da benimle arkadaş olmak istiyordu ama gösterme şeklinin doğru bir seçenek olduğuna emin değildim. Kollarımı göğsümde birleştirerek gözlerimi devirdim. Neredeyse Baran'ı omuzlarından tutup kendime doğru çekecek ve "O benim!" diye bağıracaktım. Bunu yapmayı öyle çok isterdim ki... Ama öylece tek ayağımı ritmik bir biçimde yere vurmaya devam ettim.

"Sorma," dedi Baran, mavilerini sonunda hatırlamış gibi üzerime dikip. "Enteresan bir eğlence anlayışı var. Bu gece çok eğlendin mi, Başkanın Kızı?" Ah, sigaralar... Tatlı tatlı gülümseyerek omuzlarımı bir kez kaldırıp indirdim. Gözlerini daha fazla kıstı.

"Bir daha sigaralarıma dokunacak olursan seni eve postalarım!" Sesi soğuk ama gözleri alaycıydı. Alaycı maviliklerine doğru kıvrandım. Alaycı maviliği sevmiştim. Yine de beni tehdit etmek mi? Ellerimi belime yerleştirip, "Dene bakalım," diye kafa tuttum. *Beni şu saatten sonra, siz bile sizden ayıramazsınız bayım.*

Cemre olduğu yerde kıkırdadı. Baran'a fazla yakın duruyordu ve bu bir şekilde canımı sıkıyordu. Biraz sonra ayağımı kumlara vura vura gidecek ve geçerken de ona omuz atacaktım. Bence harika bir fikirdi. Öyleyse neden duruyordum.

"Ben ciddiyim," dedi. Omuz silktim ve dil çıkarma isteğimle savaştım. Sonra savaşı kaybettim ve ona doğru dilimi çıkardım.

"Bir daha babamın yanına göndermekle tehdit edersen, herkese senin beni taciz ettiğini söylerim." Olabildiğince masum gözlerle ona sırıttım. Baran bir o kadar ciddi duruşuyla "Rüzgâr," diye uyardı. Kelimeyi söyleyişiyle birlikte hem ben hem öfkem beraberce eridik ve kumlara karışıp denize savrulduk. Tebessüm ederek ona bakarken, "Rüzgâr mı senin adın?" diye yine bakışmamızın arasına girdi kırmızı saçlı pis dudak yapışkanı. Niye dudağına yapışmıştı ki? Sevgilisi bile değildi. Olsa bilirdim. Mutlaka bilirdim. Düşüncelerime karşılık gözlerimi devirdim. Belki de her şeyi sosyal medyaya yansıtmıyordu. Hem bu kızı hiç görmemiştim.

"Bugün öyle," diye omuz silktim.

Cemre, "Bu kızı gerçekten sevdim," derken Baran'a otuz iki dişini göstererek sırıtıp iki elini de onun ellerine kenetledi. "Biliyorsun, senin sevdiklerini genelde sevmem." Baran iğrenir gibi yüzünü astı ve benim ona kafa atma isteğimi ortaya çıkardı. *Güzel yüzünüzü dağıtmak istemiyorum ama başka kızlara karşı böyle davranmamalısınız. Ayıp.*

"Benim sevdiğim falan değil olsa olsa baş belası, ayak bağı, sırtımda yük gibi bir şey olur o," diye açıklama yaparken inanılmaz sevimli gözüküyordu.

"Hadi hadi," dedim yine tatlı tatlı. "Beni sevdiğini itiraf edemiyorsun." Baran, sözlerimle kasılırken mavi gözleri irileşti. Cemre'nin neşeli bir kahkaha koyuverdiğini duyunca ben de kıkırdadım. Baran yine bana karşı bembeyaz bir suratla bakarken "Aş artık bunu," diye gözlerimi devirdim. "Şaka yapıyorum." *Ama söz veriyorum, bir gün seveceksin.*

Cemre beklemediğim bir şekilde yanıma gelip iki elimi birden tuttu. Ben daha ne olduğunu dahi anlamadan dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Gözlerim şiddetle aralanırken dudaklarının ıslaklığını hissediyordum. Baran'ın sırıttığını görür gibi oldum. Cemre hemen kendini geri çekti. Ben henüz ne olduğunu anlamadan ışıl ışıl gözlerle yüzüme bakıp, "Kesinlikle sevdim bu kızı. Hadi, bizim oraya geliyorsunuz," dedi ve arkasını dönüp yanan ateşe doğru yürümeye koyuldu. Elimin tersiyle dudaklarımı silip kaşlarımı çattım. Kız gerçekten manyak bir dudak öpücüydü.

Bıyık altından gülerken, "Şaşırma," dedi Baran. "Cemre, böyledir. Öptüğü insanların ruhunu okuduğunu söyler. Bu onun birini tanıma şekli."

"Erkekler onunla tanışmak için sıraya giriyor olmalı." Baran söylediğim sözle bir kez daha güldü.

"Cemre, tanışacağı insanları kendi seçer." Kaşlarımı hayretle kaldırdım. Daha neler görecektim bakalım.

"Ee, sen inanıyor musun peki buna?" Gözlerimi onun mavilerine sabitleyip cevap vermesini bekledim. Omuz silkti fütursuzca.

"Belki," dedi. "Sen?"

Bu, sormasını istediğim bir soruydu. İçten bir şekilde gülümsedim.

"Ben insanların gözlerinden okurum ruhunu. Beni hiç yarı yolda bırakmazlar." Uzun uzun, imalı imalı baktım yüzüne. Sesini çıkarmadı bu sefer. O da keşfedermiş gibi izledi benim gözlerimi.

Biraz sonra Cemre'nin yoğun isteğiyle, kumsalda ateşin etrafını çevrelemiş gruba katılmıştık. Cemre hem benim hem Baran'ın elini tutuyordu. Baran sonunda onun elini bırakarak bizim karşımızda kalacak bir yere yürüdü, diğerlerine göre şişman olan uzun boylu çocukla selamlaşıp yanına oturdu.

"Bakma öyle saf saf, lezbiyenim ben," dedi Cemre. Şaşırmış halde ona bakarken gözlerini kısıp bir şey hatırlamış gibi ekledi. "Hem olmasam bile tipim o deli oğlan olmazdı."

"Olmasın da zaten. O benim," diye mırıldandım nereden geldiğini bilmediğim bir güvenle. *Ama aferin kızım, işte böyle. O senin. Onu sen hak ediyorsun. İlk gördüğün günden beri o gözler senin.* Cemre kıkırdadı.

"Onun bundan haberi var mı?"

Rahatça omuz silktim, "Öğrenecek." Elbette öğrenecekti. Neden kimse bizim birbirimiz için yaratıldığımızı görmüyordu.

"Millet, bu kız, Rüzgâr." Cemre sesini yükselterek dikkatleri üzerimize çekti. Çekimser bir gülümsemeyle ortaya doğru el salladım.

"Güzel isim." Elinde gitar olan saçları rastalı bir çocuk bana göz kırptı sanırım. Ateşten çok seçememiştim.

"Gerçek adı Rüzgâr değilmiş. Aslında sadece bugünlük Rüzgâr'mış." Cemre omzunu bana vura vura konuşurken ne çabuk kaynaştığımıza şaşırmadım. Onlar tam olarak benim tanışmayı istediğim insanlardı. Prenses sonunda ejderhayı yenip kuleden kaçmayı başarmıştı. Diğer aptal prensesler gibi bir beyaz atlı aptalın gelip beni kurtarmasını bekleyecek değildim. Ben çoktan mavi gözlü anti kahramanımı bulmuş ve ona tepeden tırnağa tutulmuştum.

"Kendi adını sevmiyor musun?" Başka bir kız bana doğru sevecen bir şekilde sorarken sarı saçlarını parmağıyla kıvırdı. Ah, al işte bir tane daha uzun sarı saç. Bak, Baran, onlardan bir sürü var. Ama benden bir tane. Bir tane renkli saçlı kız var. Senin için bir tane. Derin bir nefes aldım.

"Etiketleri sevmiyorum. Özellikle kendim seçmediğim zaman. İsimlere takılıp kalmamalıyız diye düşünüyorum. Bu şekilde öldüğüm zaman kimse benim için üzülmez. Düşünsene, kim için üzülecekler? Okyanus için mi, Rüzgâr için mi, yarın alacağım başka bir isim için mi? İnsanlar sürekli bir şeylere fazla anlam yükleyip onlara bağlanıyor. Bu gece burada Rüzgâr'ım ve bu gece burada sizinle tanıştım. Yarın sizin için yok olacağım, yarın beni tanımıyor olacaksınız. Bu şekilde hiç kimse olabiliyorum. Nerede doğduğumun, kim olarak doğduğumun önemi yok. Dilimin, dinimin, ırkımın bir anlamı yok. Benim işte, herkes kadar etten ve kemikten. Herkes ve hiç kimseyim."

Bakışlarımı gitgide daha da harlanan alevlere çevirdim. Birinin hayranlıkla çaldığı ıslık kulaklarıma geldiğinde kıkırdadım. Cemre, dirseğiyle kaburgalarımı dürtmüştü.

"Bayan çok havalı, isminizi bilmek ve sizin için birkaç söz yazmak isterdim," diye mırıldandı gitarist olan. Baran da öyle düşünüyor muydu acaba?

"İsimler kelimelerden ibarettir beyefendi, lütfen beni zihninizde canlandırın." Rahat bir şekilde ortama ayak uydurmaya çalışırken çok ileri gitmediğimi düşündüm. Ateşin etrafında bizimle birlikte dokuz kişi vardı. Gitarist oğlanın adının Berk olduğunu öğrendim. Berk, rastalı saçlarını geriye itip tek eliyle sakalını kaşıdı. Çenesini sarmalayan bir keçi sakalı vardı.

"Zihnimde canlandırmamı istemezsin," deyince gözlerim şaşkınlıktan rotasını kaybetmiş gibi oldu. Tamam, geri adım at kızım. Dudaklarımı ıslatarak gözlerimi mavilerle buluşturdum. Bana hiç de hoş olmayan bir bakışla bakarken elindeki biranın nereden geldiğini merak ettim. Diğer elinde ise sönmek üzere olan bir sigara vardı. "Çok içiyorsun, çok!" diye dudaklarımı kımıldattım ama hiç oralı olmadı. Hatta babası rahat pozisyonunda başını çevirip denizi izlemeye koyuldu. Ah, o kızı mı düşünüyordu yine? Bu düşünce bütün keyfimin kaçmasına neden olmuştu.

Berk, gitarıyla çok da hoş olmayan bir şarkı söylerken sesini sevmediğimi fark ettim. Kendi kendime kaderime bir kez daha gülümsedim sonra. Elbette o romantik filmlerdeki ya da hayallerdeki gibi bir kumsala gidip, ateş başında şarkı söyleyen ve benimle ilgilenen gitarist oğlana değil, sessizliği yüreğine mühürlenmiş mavi gözlere tutulacaktım. Başka ne olabilirdi ki? *Birlikte ama yalnız bayım, birlikte ama yalnız, iki yabancıyız... Ve ben size sırılsıklam aşığım.*

"Psikoloji okuyan bir ressam; muazzam bir yeteneğe benziyorsun. Ama etiketlenmekten hoşlanmıyorsan neden resim yapıyorsun? Sen de yaptığın resimlerle bir şeyleri etiketlendirmiyor musun?" Adının Sarp olduğunu öğrendiğim esmer çocuktu bu defa beni kurcalayan. Uzun zamandır insanlar bana soru sormuyordu. Sarp'a, yaptığım resimleri bitirdiğim zaman yaktığımdan bahsetmeyecektim. Bu benim için kendi sınırlarımı aşmak olurdu ve buna hazır değildim.

"Hepimizin hayatında vazgeçemediği, o olmayınca kendini eksik hissettiği birileri ya da bir şeyler vardır." Bakışlarım doğrudan Baran'ın mavilerini hedef almıştı. Hedefim şaşmadı. Baran'ın gözleri buğulandı ve kelimelerin gücüyle ezildi.

"Benimki de resim yapmak işte," dedim sıradan bir şeymiş gibi. "Müptelasıyım. Sizleri çoğu zaman anlayabiliyorum ama siz beni hiçbir zaman anlayamıyorsunuz. Çünkü siz, genelde iki ve daha kalabalık kişilersiniz. Bense genelde hep yek. Bence sizinle aramızdaki en büyük sorun da bu çocuklar, kafa uyuşmazlığı." Tatlı tatlı gülümsedim. Ateş başındaki herkes pür dikkat beni dinlerken bu durum hoşuma gitti. Son günlerde ne çok kişi söylediklerimi böylesine dikkatli dinliyordu. Bu zamana kadar ne kadar çok yitirmiştim kendimi. Bir boşluğa ne kadar çok bağırıp beni anlamasını beklemiştim.

"Baktım olmadı, sanırım bıraktım ben de kendim gibi birini aramaya çalışmayı. Kâğıdı seçtim. Renkleri, boyaları seçtim. Resim yapmak bir çeşit arınmaktır. Yerini tutabilecek ne biri vardır ne de başka bir şey."

Bir anda aklıma Baran'ın ayran hakkında söylediği söz gelince devam ettim.

"Renklerle dans etmek kraldır! Sizler âşık olmayı seversiniz, sevmeyi seversiniz. Ben daha çok arkadaş insanıyımdır. Ama arkadaş olabildiğim biriyle aşk da olur. He bir de sevdiğiniz kadar sevilmeme durumlarınız var ya, o durumlarınıza bitiyorum. Ben hep seven ve sevilen oldum. Hayat boyunca aşk acısı çekmeyen biri olarak kendimi ayakta alkışlatırım. Bence vanilyalı bir dondurma ve iyi kurgu bir korku filminin unutturamayacağı şey yoktur, o yüzden aşk acısını siz de çok takmayın derim." Cemre'nin biraz evvel verdiği Bomonti şişesini Sarp'a doğru havaya kaldırdım.

"Bu kızı bir kez daha sevdim," dedi yanımda rahatça yayılan Cemre. Bir ayağını diğerinin üzerine atmıştı. O da en az Baran kadar içmişti ama şimdilik kimse sarhoş gözükmüyordu. Bense elimdeki şişeden tek bir yudum almadan içmiş gibi yapıyordum. Ne tadını sevmiştim ne de bana yaptıklarını içkinin, ama insanlar bazen size sarhoş olduğunuz zaman daha çok güveniyordu.

"Sana tipim olmadığından bahsettim." Alayla gözlerimi devirdim. Cemre bana sırıttı.

"Evet, evet, kimin tipin olduğunu anladık." Gözlerim irice açıldı. Neyse ki yere uzandığı için sesini yalnızca ben duymuştum. Ona uyarıcı bir bakış attım. Baran bunu duysa beni öldürürdü. Ya da daha kötüsü; beni postalardı. Şimdi olmaz.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Baran bir daha yanıma uğramadı veya bana bakmadı. Hatta grupla bile bağlantısını koparmıştı. Yanında oturduğu şişko oğlana sırtını yaslamış

dolunayı seyrediyordu. *"Güzel bir manzara,"* diye fısıldadım kendi kendime. *"Ama gözleriniz kadar değil, bayım..."*

Cemre ayaklarıyla kumu eşeleyerek telefonda konuşuyordu. Bazıları sızmış birkaç kişi de kalkmaya hazırlanıyordu. O an için onların bile yeterince mutlu olmadığına karar vermiştim. Hiç kimse yeteri kadar mutlu değildi. Bakışlarım yine Baran'a kaydı. Gözlerimin başka çaresi yokmuş gibiydi. Yanında en az beş tane boş bira şişesi vardı. Bu duruma gerçekten bir çare bulmam gerekiyordu. Bu olay artık beni ve benim ona olan sevgimi aşıyordu. Son görev küçük hanım, gitmeden önce son görev. Dudaklarımı birbirine bastırıp listenin başına yeni bir madde ekledim: Baran Tandemir mutlu edilecek.

Çıplak ayaklarım kumlara gömülürken rüzgârın tenimi yalamasına izin verdim. Gece biraz soğuk geçeceğe benziyordu. Yıldızlı gökyüzü aksini söylese de belki yağmur bile yağabilirdi. Yıldızlar muhteşemdi.

"Rüzgâr kız, biz kaçtık. Görüşelim yine, deli oğlana sahip çık." Cemre samimi bir tavırla avucunun içini öpüp bana doğru el salladı. Ona gülümsememek elde değildi.

"Oldu bil," diye seslendim. Şişko çocuk ve gitarist oğlan da ona katılmıştı. Gidişlerini izlerken gözlerim onların üzerindeydi. Bana soru soran ve adının Irmak olduğunu öğrendiğim sarı saçlı kız da sarhoş gibi gözüküyordu. İki tane çocuk önden giderken biri o kızın koluna girmiş destek veriyordu. Ne vardı bu kadar içecek?

"Bir gün adını koymak dileğiyle, hoşça kalın hanımefendi." Berk, elini asker selamı verir gibi alnına götürüp Cemre'nin arkasına takıldı. Sanırım Cemre, ona beni

rahatsız etmemesiyle ilgili bir şeyler söylemişti. Buna memnun oldum.

"Orada yaptığın oldukça dikkat çekti gibi, Başkanın Kızı." Baran'ın sesini duyar duymaz kafamın içinde yaşayan canavarlardan sıyrılıp vadiye döndüm. Kumsalda mavi gözlerle birlikteydim. Bir de sönmekte olan ateşin etrafına sızmış birkaç işe yaramaz. Ona doğru omuz silktim. Sesindeki pelteklik yeterince sarhoş olduğunu gösteriyordu. Dudağından sızan bira damlalarını ona karşı duyduğum derin şefkat hissiyle sildim. Tenine ve doğrudan dudaklarına değen parmaklarımın ucu karıncalanmıştı.

Kendime çekmek üzere hazırladığım elimi havada yakalayıp, "Kimsin sen?" diye fısıldadı. Gözlerinin ışığı sönmüştü. Bu hali içimi eritecek gibi oluyordu.

"Sen sarhoşsun," dedim elimi kurtararak. "Ve ben de hiç kimseyim." Mavi gözlerindeki gülümseme dudaklarındaki kıkırdamayı ezdi geçti. Bir insan gözleriyle bu kadar güzel gülmemeliydi.

"Orada şey gibi konuştun," kelimeleri bir araya getirmekte zorlanırken şişenin dibini gördü. Dudakları arasında onu ölüme bir adım daha yaklaştıran her yudum için nefesim kesildi. Gözlerimi sıkı sıkı birbirine kapatıp kendi kendime söz verdim: Bu çocuğu mutlu etmeden ölmeyecektim.

"Sanki somutluğu hiçe saydın. Senin de tüm kızlar gibi kalplere, çiçeklere ve size onları getirecek ultra kaslı erkeklere bayıldığına eminim. Bir de zor kızı oynamalar..." Kelimeler ağzından küfür gibi çıkıyordu. Bunun bana yönelik bir şey olmadığını anlamam uzun sürmemişti. Acıyla yanağımın içini dişledim. Bana yine o kızı anlatıyordu. En

yakın arkadaşıyla kendisini aldatan o kızı. Neyi tercih etmişti Baran'a? Çiçekleri veya çikolataları mı?

"Bir insan inanılmaz yakışıklı olabilir, harika küçük mavi gözleri olabilir, onda aradığım tüm özellikler olabilir ve ben yine de karşı koyabilirim," dedim tereddüt etmeden. Ben insanları dış görünüşüyle yargılayan biri değildim. Yıllarca herkesi penceresinin arkasından izlemek zorunda bırakılmış ve yolda gördüğü insanlara kılıflar uydurarak kendini eğlendirmeye zorlamış biriydim yalnızca. Dünya üzerinde başkalarının dış görüntüsüne sahiden önem vermeyen birileri varsa buna da saygı duyardım ancak ben ne birinin yalnızca dış görünüşünü önemsiyor ne de tam anlamıyla önemsemiyordum.

"Ama beni anlayan bir insana kayıtsız kalamıyorum, oracıkta olduğum kişiyi, dönen dünyayı, bu sabah güneşin doğduğunu ve zamanı geldiğinde yine batacağını hiçe sayıyorum. Kızlar sadece istemedikleri erkekler karşısında zor kızı oynarlar. Yoksa aşk dediğimiz zorluk değil tam tersi birbirini bulan insanlar için her anlamda kolaylıktır." Parmaklarım bir daha çenesine bulaşan bira kalıntılarında dolaşırken devam ettim.

"Aşk pek ilgimi çekmiyor. Şu sıralar ciddi anlamda birine kafayı taktım. Aşk değil belki bu, sadece ona karşı kayıtsız kalamıyorum. Bence birlikte çok harika şeyler yaşayacağız." Elim çenesindeyken duraksadım ve heyecanla gülümsedim. "İlk defa benim istediğim gibi bir hayatı isteyen birine rastladım mesela ben. Peşini bırakmaya niyetim yok. Şu sıralar yüzümü güldüren tek şey o."

Baran çenesindeki elimi kabaca itti. Cebinden sigara paketini çıkarırken gerildim. "Bir erkekten mi bahsediyorsun

sen?" diye mırıldandı, mavileri anlaşılmazlıkla kıvranıyordu. Sesi pürüzsüz ama alkolün kokusu mide bulandırıcıydı.

"Evet, o bir erkek ama bir kız olsaydı da onun peşini bırakmazdım. Bazı şeyler sadece arkadaşlıkla sınırlı kalabilir. Ama ben onunla çok daha büyük bir şey yaşayacağımıza inanıyorum. Aşktan büyük bir şey. Bulutlar gibi."

İnanamaz gibi bir sesle homurdandı.

"Bulut mu?"

Duymazdan geldim. *Ne de olsa bunların hiçbirini hatırlamayacaksınız bayım.*

"Tabii önce onun da beni tanımasını sağlamalıyım, bunu nasıl yapacağım hakkında pek bir fikrim yok ama ne derler bilirsin; eğer birlikte olamayacaksak, Tanrı neden karşılaşmamızı istedi?"

"Sen çok tuhaf bir kızsın." Sigarasını rüzgârdan korumak için ellerini siper etti. Çakmağı ateşlerken kaşları çatıldı.

"Çok içiyorsunuz bayım, çok..." diye hiçbir işe yaramayacağını bilmeme rağmen mırıldandım.

Yaklaşık kırk dakika boyunca o dolunayı seyretti hiçbir şey söylemeden, ben de onu. Gözlerinin dolunayda parlaması muhteşemdi. Tıpkı birlikte boyadığımız şöhlerdeki gibi, gözlerinin maviliği dolunaydan gelen bir griyle bütünleşmiş enfes bir manzara sunuyordu. Ne kadar mükemmel olduğunu bildiğinden şüpheliydim. Baran'da kendine inanmayan bir taraf vardı. Belki de o kız yüzündendi. Onu öylesine incitmişti ki Baran'da ne var ne yoksa

hepsini alıp kendiyle birlikte götürmüştü. Geriye yıkıntıdan başka bir şey kalmamıştı.

Söz veriyorum bayım, söz veriyorum, sizi iyileştireceğim.

Düşüncelerimi duymuş gibi hafifçe başını bana çevirdi. Dengesiz ve kesinlikle sarhoş bakan gözleri bir şey hesap ederken derin derin soluklandı. Canının yandığını görebiliyordum. Canının yandığını görüyor ama hiçbir şey yapamıyordum. Gözlerim bir aylema* burukluğuyla sızladı aniden.

Elindeki sigaraya uzanıp, "Yeter bu kadar," diye çıkıştım. Hâlâ yanan izmariti ıslak kuma bastırıp söndürdüm.

"Yine ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Ona aldırmadan omzundan yakaladım ve sarhoşluk nedeniyle vücudunda oluşan sarsaklıktan faydalanarak kendime doğru çektim. Kıvırcık saçlı güzel suratı dizlerimin üzerine düştü. Önce şaşırdı, parmaklarım saçlarında dolaşmaya başladığında gözle görülür şekilde irkildi. O an bunu o kızın da yaptığını anlayarak içimden lanet ettim. Şansıma sıçayım ya! Yine de kalkmasına izin vermeyecektim. Onun da kalkmaya niyeti yok gibiydi. Biraz sonra başını bacaklarımın üzerine iyice yerleştirip gözlerini kapattı. Yine ellerini birleştirip yanağının altına aldı. Bukleler alnına dökülürken elmacık kemiklerinde gölgelere neden oldu.

"Seni ilk kez yeniden gördüğüm zamanı hatırlayabilsen keşke. Her şeyi unutup o günü hatırlayabilsen. O bar taburesinde nefesini kirleten votkanın yanına bırakılan bardağını hatırlasan.

* Aylema: Büyük bir acı karşısında ağlamamak, ruh sızlaması, direniş.

Sonra gözlerinle beni ezip geçtiğini, ruhundaki o kocaman yarayı gördüğümü hatırlayabilsen. Sonra ben anlatsam sana. Bir yaz günü peşinden hiç bilmediğim sokaklara girip çıktığımı, karşına oturan insanlara ne söylediğini, ne söyleyip de onları güldürdüğünü merak ettiğimi... Ve sana nasıl karşı konulamaz bir şekilde âşık olduğumdan bahsedebilsem. Ah, bayım, ben sizi tanıdığımdan beri bulutların üzerindeyim."

Biraz sonra ürkek bir titremeyle göz kapaklarını sıkı sıkı birbirine kenetlemesini seyrettim. Gözlerini bir şeyden korkarcasına sıkıyordu. Bu denli görmek istemediği şeyin ne olduğunu merak etsem de dişimi sıktım. Biraz tesellisi olur belki diye parmaklarımı saçlarının arasında dolaştırdım. Saçları yumuşaktı. Çok yumuşak. Bukleler parmaklarımın arasında kıvrılırken ona dokunmanın ne denli harika olduğunu düşünmemeye çalıştım. Bu çocuğu, adamı, ıssız, kaybolmuş, aptal ruhunu seviyordum. Ancak o sevilmeyi hak etmediğine inanıyordu. Biri onu sevilmeyi hak etmediğine inandırmıştı. Ah, gökyüzü gözlü çocuk, ben şimdi seninle ne yapacağım?

Bu olanlar öyle tuhaftı ki... Beklenmedik. Kumların üzerine bıraktığı deri ceketine uzanıp, üzerine örttüm. Üşümüş gözüküyordu ancak ürkek duran bedeninden çok ruhu üşüyormuş gibi. Baran'ın çok canı yanıyordu ve ben bunu sanki ruhu bana bağlıymış gibi hissediyordum. Belki de benim dünyaya geliş amacım onun ruhunu iyileştirmekti. Belki sahiden tesadüf diye bir şey yoktu. Ben o gün o bar taburesine tesadüf eseri oturmamıştım. Baran tesadüfen sızmıyordu orada. Düşünceleri zihnimden uzaklaştırarak gözlerimi kapatmaya çalıştım. Çok rahatsız bir şekilde ama hiç şikâyetçi olmadan oturuyordum.

01:01 Bugün Adımı Sen Koy

Anlaşılan bu gece de sırtımı bir şezlonga yaslayarak uyuyacaktım, ancak bu gece başını ruhuma yaslamaya muhtaç bir çocuk duruyordu kucağımda.

Benim, gökyüzü gözlü küçük bayım.

6. BÖLÜM

GEÇMİŞİN PAFTASINDA SAKLAMBAÇ

Gece, Yanımda Kal

Gün ikimiz için bir kez daha ağarmaya başladığında, dalgaların sesi bir pus gibi etrafımı sarmalamış, bir rüyadan daha uyandırmıştı beni. Kucağımda olmasını beklediğim sarı saçlı çocuk bir kez daha gitmiş, ellerimi bir kez daha bomboş bırakmıştı. Bütün gece bir sürü içip sızdıktan sonra nasıl bu kadar erken uyandığını bilmiyordum. Ben onu kandırıyordum her gece, o beni kandırıyordu her gördüğünde. O içip hatırlamayınca ben anlatmadım sanıyordum ona içimdekileri, o ise sabahın ilk ışıklarıyla uyanınca hiç uyumadığını sanıyordu benimle birlikte.

Dizlerimin üzerindeki hafiflik, kumların oluşturduğu ılık titreşimler dudağımı dişlememe neden olmuştu.

Gece ben onu terk ediyordum, gündüz o beni.

O geceden kalmaydı ben gün ışığının dansçılarından.

Karanlığı sevmiyordum.

Ama yanımda siz olacaksanız, ışıkları kapatmaya da razıydım ben bayım.

Hâlâ dün gece kumlara sızmış birkaç kişi oldukları yerde uyukluyordu. Dediğim gibi, dün Rüzgâr'dı adım ve biliyordum onların kim olduğunu. Bugün bambaşka bir güne doğan bambaşka bir insandım. Ve tanımıyordum artık hiçbirini.

Pansiyona doğru ilerlemeye koyulup bir kez daha geride bıraktım dün olduğum kişiyi. Baran'ın huyuydu, bunu da biliyordum. Her geceyi bir başkasıyla geçirip güneşi doğurmadan kaçıyordu onlardan. O kızdan beri tutunamıyordu kimseye. Şimdi ben, farklı bir suretle daha onun karşısına çıkmak için bir kez daha olduğum kişiyi başka bir günde bırakmıştım. *İşte bu yüzden bizim birbirimize ihtiyacımız var, bayım. Ben artık kendimi anlatmaya çalışmaktan yoruldum diye, sen artık kollarından kaçacak başkalarını arama diye.*

❖ ❖ ❖

"Bugün başıma ne bela açıyorsun?" Baran, sigarasını yere atıp her zaman yaptığı gibi ayakkabısının ucuyla ezmedi, üzerinden atlayıp geçti. Ona doğru hiç de onaylamayan gözlerle bakarken hâlâ yanmakta olan sigara izmaritini sandaletlerimle ezdim. Üzerimde mini, dar kot eteğimi saklayan siyah, salaş bir atlet vardı. Sıcağın etkisiyle gözlüğümü gözlerime indirip elimdeki not defterini işaretlemeye devam ettim.

"Sen seç. Önce bana bir isim, sonra da bugün ne yapacağımızı." Listedeki maddelerin üzerinde dolaşırken kaşlarımı çattım. Hayır, o seçemezdi. Listeyi görmesine izin veremezdim.

"Ama bekle, marketten soğuk bir şeyler alayım," dedim omzumdan çaprazladığım çantamı önüme doğru çekerek. "Sen bir şey istiyor musun?"

Mavi gözlerini kısıp üzerime doğrulttuğunda yine tanımadığım biriyle derin bir sohbetin içindeydi. Karşısında muhtemelen yine yaşamını sokaklarda sürdüren orta yaşlı, kötü giyimli ve oldukça bakımsız bir adam vardı. Ayakları çıplak bir şekilde kaldırım kenarına oturmuş başını ellerinin arasına almıştı.

"Baran, sana diyorum," diye tekrar ettim. Böyle insanlarda kendini mi buluyordu, bilmiyordum. Sadece sokakları sevdiğini biliyordum. Sokakları ve orada yaşayan her şeyi seviyordu. Yürüdüğümüz yollarda hiç konuşmuyordu ama başını okşamadan da göndermiyordu hiçbir köpeği. Bu kendini yollara vurmuş yalnız çocuk kedilere herkesten daha iyi davranıyordu. Kötü bir hayat yaşıyordu belki, yaşadığı o kötü hayatın intikamını daha kötü hayatlardan alıyordu. Babasının özlemini başını okşadığı bir kediyle paylaşıyordu ama konuşmuyordu. O konuşmuyordu ama ben anlıyordum onu. Duyan eller, diye fısıldadı soyut bir renk cümbüşüne bulaşan yanım.

"Camel, kısa," dedi kısaca. "Paran var mı?" Omzunun üzerinden bana dönüp çok kısa bir süre baktı. Başımla onaylarken onu geride bırakmaya kıyamadım. O ise hemen başını diğer tarafa çevirdi. Kıvırcık birkaç bukle alnına dökülürken, uzun parmaklı elleri yine savurdu arkaya doğru buklelerini. Gözlerini tamamen ortaya çıkaran bembeyaz bir teni vardı Baran'ın. İçine düştüğü karamsarlığa rağmen saflığın timsali kadar pürüzsüzdü cildi.

Bakışları hep hüzünlüydü ama. Benim gökyüzü gözlü, kalbi buruk bayım.

Markete girip reyonların arasında dolaşırken hızlı olmaya çalışıyordum. Bir an önce dönmeliydim Baran'ın yanına. İki şişe su ve iki tane de soğuk meyve suyu alıp kasaya doğru ilerledim.

"Hoş geldiniz." Kasiyer kız gülümseyerek elimdekileri alırken arkasındaki dolaba baktım.

"Bir tane de Camel lütfen, kısa olsun," dedim istemeye istemeye. Baran'a kendi ellerimle sigara alacak kadar kafayı yemiş miydim cidden? Kendi kendime gülerken kasanın önünde duran bonibonlardan iki kutu alıp son anda kıza yetiştirdim. Parasını ödedikten sonra hepsini kendi sırt çantama atıp kaldırımda beni bekleyen Baran'ın yanına yürüdüm.

"Rüzgâr?" Evsiz adamın yerini alan kırmızı saçlı kıza kaşlarımı çatarak bakmıştım. Onun ne işi vardı ki burada? Bana tatlı tatlı gülümserken ben de ona tebessüm etmekten kendimi alamadım.

Çantamın fermuarını kapatarak yanlarına doğru ilerledim.

"Rüzgâr mı? Tanımıyorum," dedim oldukça ciddi bir ifadeyle. Baran'ın tavrıma tebessüm ettiğini görür gibi olsam da o yöne doğru bakmadım. Cemre, parmaklarını ağzına doğru bastırıp kıkırdadı. "Bu kızdan epey hoşlandım. Hiç şansım yok mu cidden?" Ah, onun bir lezbiyen olduğu aklımdan çıkmıştı. Buradan bakınca şaka yapıyor gibi gözükmüyordu. Göz ucuyla Baran'a doğru baktım, ifadesiz mavi gözlerle bizi izliyor ve tepkimi merak

ediyordu. Baran'ın ne düşündüğünü anlamak her zaman kolay değildi ama gözlerini yeterince uzun zaman izlediyseniz ona bir adım daha yaklaştınız demekti. *Ve bayım, ben sizin gözlerinizi aynadaki suretimden daha fazla seyrettim.*

"Gereksiz duygulara ihtiyacım yok," dedim dünya umurumda değilmiş gibi. "Aşk gibi," diye de ekledim omzumun üzerinden Baran'a hadi diye işaret ederken. Yola koyulmanın vakti gelmişti de geçiyordu bile. "Küçük hanım da katılıyor mu?"

Cemre'ye hiç de onaylamayan bir ifadeyle bakarken bana göz kırptı.

"İşlerim var benim, akşam görüşelim ama." Kısa saçlarını elleriyle karıştırırken Baran'a kısaca sarılıp dudağının üzerine hafif bir buse kondurdu. Tamam, onunla gerçekten bu konuda konuşmalıydım. Kimin ruhunu okuduğunu veya hangi cinsten hoşlandığı umurumda değildi. Baran'ı öpmeye kesinlikle ve acilen bir son vermesi gerekiyordu aksi halde cidden hayatımın ilk kız kavgasını yapacaktım. *Ya da ikinci ve o da yine sizin yüzünüzden olacaktı bayım!*

"Nereye gidiyoruz?" Cemre yanımızdan ayrılınca ilk soruyu soran kişi Baran oldu. Ben hâlâ sinirimi dağıtmak için elimdeki not defterini incelemeye çalışıyordum. Hadi ama, ben daha kimsenin beni öpmesine izin vermemiştim! Yaşımın kaç olduğu veya artık modern bir çağda yaşadığımız saçmalıklarının bir önemi yoktu. Her şeyden önemlisi benim kendime saygım vardı, yahu! Öylesine, laf olsun diye hiç kimseyi öpemezdim.

"Sana diyorum," diye tekrar etti Baran. Ben de o an için listemde olan ve muhtemelen ruh halime en uygun seçeneği söyledim.

"Fahişelerle sohbet etmek."

Yanımda yürürken bir anda durdu. İlk defa elinde sigara tutmadığı nadir anlardan birindeydik. Kolumu kavrayıp benim de durmama neden oldu. Yine meraklı ya da öfkeli mavilerini üzerime diktiğinde bir an için ürksem de geri çekilmedim.

"Sen benimle alay mı ediyorsun?" Sözlerine karşılık tıpkı onun gibi kaşlarımı çattım ve silkelenerek elinden kurtuldum. Büyük bir adım geriye çıktığımda, "Neden seninle alay edecekmişim?" diye sordum. Tepkisi beni sinirlendirmişti. Bana böyle davranmaya hakkı yoktu; beni hatırlamıyorken, tanımamışken, aldatmışken...

"Fahişelerle sohbet etmek?" diye sözlerimi tekrar etti.

Hızlıca başımı salladım. "Ne var bunda, hiç hayatında bir fahişeyle konuşmadın mı?"

Baran neredeyse gülmek üzereyken ifadesini toparladı ama mavileri çoktan turkuazımsı o neşeli tona bürünmüştü. Ah, sakinleştirici etkisi olan ton.

"Beni şaşırtmaya doymuyorsun Başkanın Kızı ama fahişelerle ne yapıldığını biliyor olmalısın. En azından o kadarını... Yoksa babanın seni ciddi ciddi bir fanusta yaşattığını düşüneceğim." Sözlerindeki muziplik ve alaycı bakışları dengemi sarsıyordu. Beni tamamen yanlış anlasa da sesimi çıkarmadım.

"Baran, sen de beni gitgide hayal kırıklığına uğratıyorsun. Hadi ama onlardan ilham almak istiyorum. Kabul et, inanılmaz hayat tecrübeleri ve sarsıcı hikâyeleri vardır." Birkaç saniyede kendisini toparlayıp gözlerimin içine uzun uzun bakarak düşünceye daldı. Neyi düşündüğü

hakkında kafa yormadım. Baran'ın kafasındakilerle ilgili düşünmeyi bir anlığına bırakıp, onu yaşamayı istemiştim.

"Bir yazar değil de ressam olmak istediğini sanıyordum," dedi gerçekten anlamaya çalışır gibi. Beni anlamaya çalışıyordu. *Beni zaten bu dünya üzerinde anlayabilecek tek insan sizsiniz bayım; o yüzden sakın he, endişelenmeyin.*

"Öyle," dedim en az onun kadar normal bir ifadeyle. "Ancak ben bakıp çizmem, ben hikâyeleri resmederim. Siyah beyaz olanları özellikle, boyamaya bayılırım." Güneşi saçlarının üzerinden taramak ister gibi parmaklarını sarı buklelerin arasında dolaştırdı. Gözleri birkaç saniyeliğine benim gözlerimden ayrılıp, öylece yere odaklandı. Beyaz alnında kırışan kaşları çatık ama keyifli bir tablo sermişti önüme. Baran Tandemir, düşünüyordu; hakkımda...

"Tamam," dedi sonunda başını kaldırıp. "Seni onlarla tanıştıracağım." Başımla hafifçe onayladıktan sonra onun peşinden yürümeye başladım. Yürürken ondan bir adım geride kaldım bu defa. Benden bıkmayacağı kadar uzağında, yalnızlıktan korkmayacağı kadar yakınında durmak istedim o an için.

Baran Tandemir'in üzerinde, başından aşağı buzlu su dökülmüş gibi bir etki yaratmak değildi niyetim. Başını döndürmeyi veya geri dönülmez şekilde bana âşık olmasını istemiyordum. Sadece beni sevmesini istiyordum. Başka birini daha sevebileceğine inanmalıydı. Sevdiğini hatırlamalıydı. İnsanları geride bırakmayı, terk etmeyi, kendini yalnızlaştırmayı ezberlemişti bu gökyüzü gözlü çocuk. Ancak sevilebilecek biri olduğunu ve dünya üzerinde sevebileceği daha yüzlerce insan olduğunu unutmuştu. Belki de harikulade biri olduğunu yazan o satırları

hiç okumamıştı. Alın yazısını tersine çevirmek için bu yola baş koymuşken, gerekirse o cümlelerin üzerini karalayıp yenilerini de ekleyecektim satır aralarına. Baran Tandemir'in kaderinin boşluklarını ben dolduracaktım.

Vadideki meydanda belirli saatlerde kalkan otobüslerden birine binip, arka tarafta kapı boşluğunda beklemeye koyulmuştuk. Hava müthiş derecede sıcakken bir de otobüsün kalabalığı yüzümü buruşturmama neden oluyordu.

"Sakın bana ilk defa otobüse bindiğini söyleme," dedi. Ona ters ters bakarken dudaklarımı yaladım. "Ne sanıyorsun beni? O kadar da muhallebi çocuğu değilim." Elbette okuldan kaçtığım zamanlar sırf meraktan otobüsle yolculuk etmiştim ama itiraf ediyorum hiç bu kadar rahatsız edici bir kalabalığın arasında kalmamıştım. Ter kokusu, aşırı parfüm kokusu, sigara kokusu, akşamdan kalmalığın kokusu herkesin tenine işlemişti. Nefes almak her geçen saniye benim için zorlaşacak gibi görünse de kapının yanında olduğumuza sevindim. Ara ara açılan kapı sayesinde bu yolculuğu bayılmadan bitirebilirdim.

"İlk defa konuşmuyorsun." Geride bıraktığımız dakikalara yenileri eklenmişken nefes almanın gitgide zorlaştığı o saniyelere de girmiş bulunuyorduk. Hadi ama, herkes bugün şu kahrolasıca otobüs nereye gidiyorsa oraya gitmeye mi karar vermişti? İçerisi o kadar kalabalıktı ki muhtemelen arkama yaslanmasam da düşmezdim.

"Ve sen de ilk defa konuşmak mı istiyorsun?" Dişlerimin arasından konuşurken ona bakamadım. Sıcaktı. Çok fazla sıcak. Sıcak, bir bedene bürünmüş, dünyayı kuşatmış ve ordusuyla birlikte üzerime doğru geliyordu. Biraz oksijen... Biraz oksijen gerekiyordu.

"Allah aşkına biri şu camları açmayı deneyebilir mi?" Gereğinden yüksek bir tonla seslenince yolcuların hafife alınmayacak kadar büyük kısmının bakışları bana döndü. Onlarla ilgilenemeyecek derecede bunalmış hissediyordum.

"Hey," dedi Baran hafifçe başımı kaldırarak. "İyi görünmüyorsun."

Yutkunmayı deneyerek sadece nefes almaya odaklandım. Şu anda onun mavileriyle bile uğraşamayacağımı biliyordum. Hayır, babamı haklı çıkarmayacaktım. Bunun olmasına izin vermeyecektim.

"Astımın mı var? O gün ilaç kullanmıştın, yanında mı?" Baran endişelenmiş bir şekilde sorularını sıralarken başımı olumsuz anlamda salladım. İlacı şu anda kullansam da bir işe yaramayacaktı. Temiz havaya çıkana kadar, tüm bu kokuların arasında hiçbir şey işe yaramayacaktı. Elim tutunduğum yerde terlerken parmaklarımı biraz daha sıktım. Vücudumu taşımanın zor geldiği saniyelere girdiysek eğer biraz sonra uyuşma başlayacaktı. Ve bu dinmeyen bir öksürük krizine gireceğim demekti.

"Hemen şimdi inebiliriz," diye bir teklif sunduğunda gülmek istedim. Gerçekten endişelenmişti ve bu beni yanlış bir şekilde heyecanlandırmıştı. Bu durumdan oldum olası nefret etmiştim ancak şu an kendimi o sonsuz maviliği sakladığı, benim kendi gökyüzüme hapsederken o kadar da kötü gelmemişti.

"Dayanabilirim," dedim itiraz ederek. Tutunduğum yerden biraz daha güç alıp dik durmaya çalıştım. Böyle zamanlarda bacaklarım bedenime ihanet ediyordu. Bedenimin ağırlığı bile ruhuma biniyordu sanki. Parmaklarımın üzerine dokunan ellere karşılık başımı kaldıramasam

da gözlerimi ona doğru çevirebilmiştim. Gözlerimin içine bakarak sıkı sıkı kenetlenmiş parmaklarımı çözüp, beni kendine doğru çekti.

"Bana tutun," diye mırıldandı. Beni yaslandığım kapıyla arasına aldığında gözlerim en az onunkiler kadar kısılmış, anın inanılmazlığı ile çalkalanıyordu. Kendimi ona bırakırken nefesimi tutmak istedim ama bu şiddetli bir sarsıntıdan başka bir şey getirmezdi. Boyu benden uzundu, başım ancak kalbine denk gelecek kadar uzun hem de. Onca zaman sonra ilk defa ruhunu göğsüme yaslayan çocuğun, kalbine yaslıyordum başımı. İstemsizce gülümsedim. Gökyüzünün kalbi...

Kollarını koltuk altımdan geçirip ayakta durmama yardımcı oldu. Aramızda hâlâ hissedilebilir bir mesafe vardı. Ama bu mesafeyi ben koymamıştım. Ben oraya ait olduğumu tepeden tırnağa hissettiğim kollara bırakmıştım kendimi amansızca. Baran ise tereddütlüydü, teslim etmedi kendini kaç gecedir olduğu gibi. Hareketlerindeki çekimserlik canımı yakıyordu. Uzaklığının yalnızca bana karşı koyduğu bir tavır olmadığını biliyordum, bu tavrı insanlığın tümüneydi.

Başka bir durağa geldiğimizde otobüsün kapısı sarsılarak açılınca, Baran ani bir hareketle beni ve kendini geriye doğru çekti. Kapı ikimize de çarpmadan geriye çıkmayı başarmıştık. İstem dışı kıkırdarken başımı kaldırıp ona bakmak istedim. O zaten tüm maviliğinin zarafetiyle beni izliyordu. Baran Tandemir'in bakışları hiçbir zaman bir boşluğa veya hiçliğe kaymıyordu. Baran ya düşünmek için izliyordu bir yerleri ya tanımak için.

Bana değil de gözlerimin ötesinde gördüğü birine hasretle seslenir gibi "Kimsin sen?" diye fısıldadı. "Kimsin?" Kapının açılmasıyla içeriye dolan temiz havadan biraz cesaret almıştım. Burnumdan sızan oksijen büyük bir vurgunla ciğerlerime nüfuz ederken gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Bunun imkânı yoktu. Şimdi kısılmış heybetli mavileri ruhumu okumak için çırpınırken var gücümle onun önüne geçmek istedim. Daha değil, henüz değil gökyüzü gözlü çocuk. Beni tanımana henüz ben de hazır değilim, sen de değilsin. Dünya henüz ikimize hazır değil.

Otobüsten inip temiz havanın yeniden özgürce ciğerlerime doluşunu kutlamak istedim. Baran'ın elleri hâlâ dengemi sağlamam için kolumda bekliyordu. Beni sıkı sıkı tutmasına rağmen aramızda kilometrelerce mesafe vardı ama benim o kadar zamanım yoktu. Birkaç kez daha derin nefes alıp ona doğru döndüm. Dengemi hâlâ tam anlamıyla sağlayamamıştım. Olduğum yerde sağa sola baktım. Çok da ayakaltı bir yer değildi. Kolumu ondan kurtarıp üzerine bastığım kaldırım taşına oturdum bir çırpıda.

"Bana birkaç dakika ver," dedim çantamdan su şişesini çıkarırken. Yavaş hareketlerle birkaç yudum su içip başımı göğe kaldırdım. Gökyüzü mavi ve uzun zamandır rastlamadığım kadar parlaktı. Başımı ellerimin arasına alarak bir süre sakinleşmeyi diledim. Orada öylece bekleyip kendime gelmeme izin verdi.

"Kâbus," dedi Baran bir anda. "Bugün adın bu olsun." Ona çevirmediğim yüzümde dudağımı kulaklarıma doğru iten bir gülümseme peyda oldu.

"Çok çıtkırıldım çıktın," diye sızlandım bu kadar çok şikâyet ediyor olmasına bir şekilde sevinerek. Baran o

çocuklardan değildi; artık insanlara güveni ya da inancı olanlardan ve birini sadece ihtiyaç olarak görenlerden yani... Birilerinin tenine muhtaç olan yabani bir adam değildi. Sarhoştu, adını bilmediğim onlarca madde batağındaydı ve hatta serseriydi belki. Dışarıdan baktığınızda kokudan yanına yaklaşılamayacak adamların yakasına yapışmış bir asalak, kendisi için her şeyi feda eden ailesine asilik etmiş bir aylaktı. Dışarıdan baktığınızda gördüğünüz hiçbir şey göründüğü gibi değildi.

Baran hassastı. Duygusaldı. Kırılgandı. Annesine muhtaçtı. Babasına hasretti. Hayvanların dostuydu. Sokak çocuklarının yakışıklı ağabeyiydi o.

İnsanların bütün çıplaklığıyla kendini kollarına bıraktığı güneşe bile güvenmeyip üzerine deri ceketini giyen yalnız adamdı.

"Aklımı bulandırıyorsun Başkanın Kızı, insanın başına geleceğinden korktuğu en büyük kâbus gibisin." Sigarasını yakarken parmaklarını izmaritin etrafına siper edişini izledim. Boşta kalan elinin işaret parmağıyla alnına dokundu. "Burada, arkaya attığım bir şeylerin üzerine çıkmış gibi." Ve sanki çıkmamı istemiyor gibi. Bir an için yutkunma ihtiyacı hissetmiştim. Orada bir yerdeydim ama bir nedenden dolayı zincir vurmuştu benliğime. Onun beni neden unuttuğunu hiçbir zaman anlamamıştım.

"Gidelim mi artık?" Ayağa kalkarken yolu biliyormuş gibi önünden yürümeye başladım. Onun buraları nereden bildiğini sorgulamaya uzakta bir yerdeydim. Canım sıkılmıştı.

Akciğerime interstisyel teşhisi konulduğunda on beş yaşındaydım. Tedavim başlayıp da takip eden iki yıl

sonunda hastalığımın idiopatik akciğer fibrozis derecesine yükseldiğini öğrendiğimde ise on yediydim. Askeri hastanede koridordan gelen yüksek sesler olmuştu beni yatağımdan kaldıran. Aralık kapıya yaslanmış halde gizlice başımı uzatıp bir aile trajedisine şahit olurken kıvırcık saçlı çocuğun dolu dolu olan gözlerini kaşlarımı çatarak izlemiştim.

Kerem Ağabey oradaydı. Hasta olan kız kardeşi için onun kocasıyla ve sorumsuzluğuyla ilgili durmadan bağırıp çağıran oydu. Baran onun yanında duran tek kişiydi. Koridorda başka hiç kimse yoktu. Babam Genelkurmay Başkanı olduğunda, Kerem Ağabey göreve çağırılıp başka bir şehre gittiğinde ve ben çocuk kulübündeki tek arkadaşım olan uzay gözlü o çocuğu son kez gördüğümde sekiz yaşındaydım.

İlk önce bağırış çağırışları tanımıştı kulaklarım. Sonra Kerem Ağabey'i. Sonra gözlerim onun güneş gibi parlayan kıvırcık sarı saçlarını seçmişti.

Onu bırakıp gittiğim o uzun zamandan beri ilk kez yeniden görmek, yakında öleceğimi öğrendiğim güne nasip olmuştu. Daha on yediydim. On yedisi gitmişti hayatımın. Dahasının olmadığını öğrendiğim yaştaydım.

O ağlayan gözlerle dayısının kolunu bırakıp uzaklaşmaya başladığında orada durmak için bir sebebim kalmadığını biliyordum. Usulca, parmaklarımın ucunda dolaştığım koridordan yangın merdivenine ulaşmam sandığımdan kolay olmuştu. Gece sessizdi. Hastanelerin her zaman neden bu kadar sessiz olduğunu asla anlamamıştım. Böyle zamanlarda aklıma hep o küçük kız geliyordu.

Onun turna kuşları aklımı süslüyordu, bazen koridorlarda onun neşeli ayak seslerini duyuyordum.

Baran Tandemir; benim için her şeyin ilki olan uzay gözlü çocuk. Gözlerindeki ifade dışında onda değişen hiçbir şey yoktu. Hâlâ üzerinde bir deri ceket vardı. Hâlâ yürürken önüne değil, yere bakıyordu. Saçları dağınıktı hâlâ. Ve sarıydı güneşe yaslanmış gibi.

Ceketinin iç cebinden bir şişe çıkardığını görünce kaşlarımı çatmıştım. İçtiği şeye yabancıydım belki fakat onun için bile sert olduğunu yüzündeki ifadeden anlayabiliyordum. O gün ayaklarım oldukları yerde kalmamış on yedimin ipini kesmek üzere, ipin üzerine atlamıştı.

Yanındaki banka oturduğumda başını sadece bir kez çevirmişti bana. Bakar bakmaz tanımıştı o gün beni. Birbirini kovalayan uzun dakikalar boyunca sessizce oturmayı sürdürmüştük. O, elindeki küçük şişeyi bana uzatana kadar.

Gözümün ucuyla etrafı kolaçan edip hayalet sessizliğin beni azarlamasına izin vererek almıştım elime şişeyi. Nasıl olsa ölecektim. Nasıl olsa bu onu son *ilk görüşüm* olacaktı. Nasıl olsa o yaşamını sürdürürken benim onunla birlikte hayal edebileceğim bir on sekizinci yaşım bile olmayacaktı.

"Bir an hiç sormayacaksın sandım," dedim çocukluğumdaki gibi. Baran ne zaman gittiğimiz çocuk kulübünden kaçmak istese, herkes kendini aktiviteye kaptırdığı bir anda ona yaklaşıp gözlerine bakardım. O ayakkabılarını giyerken gözümü kırpmadan bakışlarımla onu rahatsız edip beni davet etmesini sağlardım. O küçük alnında

dalgalanan buklelerini iki eliyle başından arkaya iterken uflayarak "Gel," derdi.

"Bir an hiç sormayacaksın sandım," diye fısıldardım. Her defasında korkardım ama yine de peşine takılmayı bırakmazdım. Koridor boyunca yürürken elimi tutar, benim başım belaya girmesin diye hep aktivite saati bitmeden dönmemizi sağlardı. O her ne kadar benden bıktığı için erken döndüğümüzü söylese de ben; daha o yaşta saçlarıma bir öpücük bıraktığında, başımı belaya sokmak istemediğini bilirdim.

Elimdeki şişeden aldığım tek yudum öksürmeme neden olduğunda mecburen püskürtmüştüm. Zaten bunun aksini de beklemiyordum. Kollarımı zayıf ve uyuşmuş bedenime sararken şişeyi kenara bırakmıştım.

"İlk defa mı konyak içiyorsun?" İlk defa olduğunu bile bile kaşlarını çatarak alay etmişti. Ben gözlerimi önümdeki boşluğa odaklayıp omuz silkmiştim yalnızca. Gelecek cümlenin devamını biliyordum. Sırf o cümleyi duymak için bile daha önce içmiş olsam da içmediğimi söylerdim.

"Senin için bir ilk olduğuma sevindim."

"Hâlâ yaramazsın, çocuk." Gülümserken benim de onu tanıdığımı bilmesini istemiştim. İçim ısınmıştı onun yanında. Uzun bir yoldan sonra, sanki bilmediğim topraklardan yuvama ulaşmış gibi bir rahatlama çökmüştü ölü omuzlarıma. Ruhum, bedenimin son görevi için çırpınıyor gibiydi.

"Peki ya sen?" diye sordu başını bana doğru çevirdiğinde. Cebinden bir sigara çıkarmış ve ateşe vermişti. Tek gözünü üzerine doğru gelen dumandan korumak ister gibi

kısmış beni seyrediyordu. Dudaklarındaki zehre baktım. Akciğerlerim ölümün acı şiirini okumuştu bir kez daha aşınmış kulaklarıma.

"Hâlâ uzayı dev çileklerle mi boyuyorsun?"

Boğazlı badimin kollarını avuç içlerime kadar çekerek gülümsedim. Ona bakarken çocukluk aşkımın nasıl devleştiğini bir tiyatro sahnesinin ikinci perdesinin açılışı gibi izlemiştim. Beni büyülüyordu. Bana unutturuyordu. Beni ürkütüyordu.

Yavaşça elimi uzattım. O elimi tuttuğu sürece daima bir umut varmış, savaşırsak hâlâ bir şansımız varmış gibi. Dizlerini banktan aşağıya doğru bırakırken ayağa kalktım. Buz gibi elini benim avucuma bıraktığında ciğerlerimdeki baskı birkaç saniye için kendini unutturmuştu. Yüzümdeki o kasvetli ifade gitmiş, yerine ona bakarken oluştuğunu bildiğim tatlı bir gülümseme gelmişti.

"Nereye gidiyoruz diye sormayacak mısın?" dedim başımı hafifçe ona döndürürken. Altımda sadece pijama bir şort ve parmak arası terliklerle yürümeye devam ettim.

"Sormayacağım dünyalar güzeli."

Elini daha sıkı tuttum. Eline kenetlenen parmaklarım ölümü sahiplenen bir ruh gibi üşümüştü. Bana hissettirdiği onca sıcaklığa rağmen dokunuşu daima soğuktu. *Teni bu yüzden bu kadar beyaz işte,* derdim içimden çocukken onun hep bir hayalet olabileceğini düşünerek. Ama değildi, o hayatın bana sunduğu üstü kapalı en büyük gerçekti.

"Geldik." Dev bir çınar ağacının altında kalan küçük çilek tarlasını görmesi için kendim bir adım geride kalacak şekilde elini bırakmadan onu öne çıkardım. Çilek tarlasını

gördüğünde şaşkınlığını gizleyemedi ve elini dudaklarına götürdü. Ben ise bir yandan çileklere bakıyor, bir yandan Baran'ı seyrediyordum.

"Onları yaşatmışsın," dedi sesli bir şekilde. Beni kendine çevirmesi çok ani oldu. Birdenbire onun kollarının arasında buldum kendimi. Ona fazlaca yakındım.

"Gerçekten sensin," dedi gözlerini irice açıp. "Çok değişmişsin. Çok güzel olmuşsun, dünyalar güzeli."

Gülümsedim. Gözlerime bakarken onun gözlerinde gördüğüm aydınlanma bir gökyüzü gibi gecemin üzerini örtmüştü. Ciğerlerimdeki baskı nefes almamı zorlaştırsa da orada öylece dikilip ses çıkarmadım. Acı, katlanılabilirdi ve Baran Tandemir benim son günlerimi iyi geçirdiğimden emin olmak için Tanrı'nın gönderdiği belki de düşmüş bir melekti. Bir önemi yoktu. *Sizseniz eğer Azrail, ben ölüme çoktan kucak açtım bayım.*

"Seni en son kaç yaşında görmüştüm?" Ağaca yaslanmış bir şekilde saçlarımı tararken o, ben uzattığı çilekllerden bir tanesini daha ağzıma atmış büyük bir iştahla yiyordum. Son günlerde yediğim en lezzetli şey bu çilekler olmuştu. Gerçi pek bir şey yediğim de söylenemezdi.

"Dokuz olmuştum ben," diye cevapladım. "Ve sonra on beş yaşımda bana o kitabı göndermiştin." Küçükken birlikte oluşturduğumuz zaman kapsülüne ikimiz de on beş yaşına geldiğimizde bir şeyler bırakacağımıza dair yemin etmiştik. Ben o yılı hastanede geçirdiğim için on altı yaşımda alabilmiştim bıraktığı kitabı. Onunsa tüm bunlardan hiçbir zaman haberi olmamıştı. Başkanın kızı ve onun bir günah gibi saklanan sır hastalığı...

"Burada olman inanılmaz, hayatımın geri kalanını beni bırakıp gittiğin için sana kızarak geçireceğimi sanıyordum." Sitemine kısık bir kahkaha attım. Ani gülüşümle birlikte bütün yüzüme bulaşan ve neredeyse boğazımda kalan çilek elimden düştü.

"Beni bulabilirdin," dedim omzumun üzerinden ona doğru dönüp. Güneş neredeyse batmıştı. Babamın şimdiye kadar benim için bir ekip göndermediğine inanamıyordum. Ne kadar süredir ortalıkta olmadığımı hesap etmeye çalışsam da bunun şu anda boşa zaman harcamaktan başka bir şey olmadığına karar verdim. Ciğerlerimin baskısı attığım kahkahayla birlikte büyüdü. Sanki kalbimin pompaladığı kan donmuş da biraz sonra bütün organlarım işlevini bırakacakmış gibi bir daralma hissediyordum.

"Sen, iyi misin?" diye sordu Baran. Sesi endişeliydi, gözleri ise anlamaya çalışır gibi kısıktı.

"Sadece uykum geldi." Gülümsemeye çalışırken derin bir yırtılma hissi göğsümün üzerinde peyda olmuştu.

"Geri dönelim." Baran hareketlenmeye başladığında karanlığa şükredip dudaklarımı sıkı sıkı birbirine bastırdım.

"Hayır," diyebildim dişlerimin arasından. Şu anda ayağa kalkabilecek durumda değildim.

Allah'ım, lütfen yardım et. Lütfen bana biraz daha zaman ver. Şimdi değil. Onun yanında değil. Onu bir kez daha terk etmeme izin verme, lütfen.

"Burada uyuyabilirim." Elimi göğsümün altına bastırarak acı içinde daha yatay bir pozisyona geldiğimde başım onun dizlerinin üzerinde kalmıştı. "Sadece biraz üşüyorum." Son kelimeyi söyleyemediğimde dudaklarımın

uyuştuğunu anladım. Baran sessizce sırtındaki ceketi üzerime bıraktığında itiraz etmek istedim ama gücüm yoktu. Ağrı şiddetlenmişti ve ben ağlamamak için, göğsümün altındaki yırtılan o yere baskı yapmasını birinden dilenmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Seni buldum mu gerçekten?" diye sordu. Sesinde ilahi bir şeyden bahsedermiş gibi tatlı bir kutsallık vardı.

"Beni hiç kaybetmedin sevgilim," diye fısıldadım. Daha sekiz yaşındayken sahiplendiğim bu çocuğun bütün hayatı olacağıma yemin etmiştim o zaman. Daha sekiz yaşındayken sevgilim dediğim çocuğun on sekizinci yaşını görmeyeceğimden bihaberdim o zaman.

"Eğer bilseydim on sekiz olamayacağımı, sekiz yaşındayken sana evlenme teklifi ederdim," dedim sırıtmaya çalışarak. Ona biraz daha güzel zamanlar vermek istiyordum. Onu bir kez daha terk ettiğimde geriye sekiz yaşında bir çocuğun masumiyetinden daha fazlasını miras bırakmak.

"Zaten etmiştin güzelim." Baran elindeki şişeden büyük bir yudum daha içti gülümseyerek. Birkaç saat önce koridorda gördüğüm o perişan çocuğun yerini yaşam dolu genç bir adam almıştı. Onun üzerindeki etkim bana ağrı kesiciler olmadan geçireceğim bir gecelik ağrıya mal olacaksa bir şekilde altından kalkmayı başaracaktım.

"Anlatsana," diye fısıldadım sesini biraz daha zihnime kazımak için. Okuduğum o kitaptaki gibi öldükten sonra bir yıldız olacaksam eğer, bütün evrene Baran Tandemir'in sesini parlamak istiyordum.

"Anlatacak bir şey yok," diye fısıldadı elleriyle saçlarımı taramaya devam ederek. "Sekiz yaşındaydım. Sen elimi tuttun. Hayatımı kurtardın benim dünyalar güzeli. Dokuz yaşındaydın, gittin. Hayatım senin bıraktığın yerden mahvolmaya devam etti. On yedi yaşındayım, geldin, hayatımı bir kez daha kurtardın dünyalar güzeli." Sesi gitmek için geç kalmış bir göçmen kuşun iki apartman arasında sıkışıp kalmış çığlığına hapsolmuştu. Sesi iki dağın arasına düşmüş bir hayvanın inlemesi kadar can yakıcıydı.

Dudaklarını kulaklarıma kadar yaklaştırıp usulca fısıldadı. "Kimsin sen?"

Gülümsedim. "Gitmek için geç kalmış bir göçmen kuşum." Gözlerim onun gözlerini ıskalayıp gökyüzünde birbirini itip duran yıldızların üzerinde raks etti. "Söz ver bana," dedim. "Bir gün beni kuzey ışıklarını seyretmeye götüreceksin."

Başını gökyüzüne kaldırdı. "Götüreceğim."

Gözlerim yaşardı. Kirpiklerimden birkaç damla gözyaşı taştı. "Söz ver," dedim yeniden. "Ölmeden önce kuzey ışıklarını izleyeceğine söz ver, Baran."

"Uyandığımda burada olacağına söz verirsen eğer." Dudaklarını alnıma bastırdı. Nefesinin harmanlandığı konyak kokusu benim alamadığım nefesleri daha da zorladı. Yüzümü buruşturmamak için verdiğim ıstırap dolu mücadeleyi kaybettim. En azından bunu yapabilirim diye diredim kendime. En azından yarına kadar hayatta kalabilirim.

"Söz veriyorum."

"Öyleyse ben de söz veriyorum," diye gülümsedi. Onun gülümsemesi bir kuzey ışığından daha parlaktı ancak eğer

söz verdiği gibi kuzey ışıklarının peşinden giderse, öldüğüm zaman onu görmek için bir fırsatım daha olacaktı. Ruhumu bir kuzey yıldızına uğurlayacak, Baran'ı onun ışığının pusulası yapacaktım.

"Baran?" diye sordum geçen saatlerin ardından. Ben ağrı içinde çırpınıyordum, o sarhoştu. İlk defa birbirimize bu kadar çok yakışıp, birbirimizi bu kadar çok tamamlıyorduk. "O kitabın sonunu sen okumuş muydun?"

Kapalı gözlerinin ardından kaşlarını çattı. "Hangi kitap?"

"Gecenin Hikâyesi," diye fısıldadım ürpertiyle. Kocaman bir çınar ağacının altında, mürekkep siyahı bir geceyi üzerimize örtü yapmışken ve böylesine bir acının süzgecinden geçiyorken aklımda dönüp dolaşan şey o kelimelerden fazlası değildi.

"Sonunu okuyabilen çok az kişi olmuştu," diye tamamladı Baran sözlerimi. Ve ruhuma kazınmış bir paragraf o sayfalardan sökülüp benim gecemin üzerinde yıldız gibi kondu.

"O kızı neden bu kadar çok sevdin anti kahraman?" Yavaşça ona dönerken gülümsedim. Amelya Efnan, Baran Tandemir'in tek kahramanıydı. Kıskanacak yüzümün olmadığı gece yarısının kalbi.

"Kim bilir," diye omuz silkti. "Kitabın sonunu okusaydın eğer bilirdin ama hiçbirinizin o kızla yolun sonuna gidecek kadar cesareti yoktu. Hepiniz siktiğimin heriflerine kafayı takıp durdunuz, Maya Efnan başkarakteri olduğu kitapta dahi okuyucular tarafından yalnız bırakılmış, ihanete uğramış bir zavallıydı."

"Bence yanılıyorsun," diye direttim. "Maya'yı o heriflerden daha çok sevenler vardı. Maya kendi kendinin sonunu hazırladı."

"Sonunu okumadığın bir kitabın sonu hakkında iddialı bir yorum yapıyorsun dünyalar güzeli." Gülümsedi. Yıldızlar yüzümü okşarken ben de gülümsemek istedim. Ama bir an için gülümseme dudaklarımda yapay bir renk gibi kalmıştı. Plastik bir renk. Sonunu bilmediğim ve asla öğrenemeyeceğim onlarca şeyden biriydi bu kitap.

"Ölecek mi?" diye sordum sesim kısılırken. "Maya, sonunda yenilecek mi?"

Baran homurdandı. Yeterince sarhoş olduğu için şanslı hissettim. Halimi görmediği için, acı çektiğimi duymadığı için şanslı.

"Sen nasıl okudun o kitabı öyle?" Tek kaşını kaldırdı. "Maya için ölüm bir kurtuluş olurdu, kaybetmek değil. O paragrafı hatırlasana."

"Öyleyse bana en sevdiğin paragrafı söyle. Gözlerimi kapatıyorum." Düşünmeden elimi onun avucuna kaydırdım. Baran özlem dolu bir teslim oluşla eklemlerimi kavradı. Dokunuşuma muhtaçmış gibi gevşedi ve omuzlarını aşağıya bıraktı.

"Hep daha çok yakacaklar canını, sırf daha çok yaz diye. Onlar vurdukça daha çok yazacaksın. Daha çok. Hep daha çok. Bir gün yazamayacağın kadar acıtacaklar canını, elinden kanlar sızarken sen daha çok yazacaksın. O kadar ki akan kan yazdığın mürekkebi kapatacak, o kadar ki kendi kanınla doldurup kalemi yine de yazacaksın. O son darbe öldürecek mi yoksa durdu sandığın

kalbi hayata mı döndürecek sen karar vereceksin. En zor kararları hep sen vereceksin. Savaş bitti sandığın zaman kaybedeceksin mesela, savaş hiç bitmeyecek. Batmasaydı eğer Titanik, kimse sesini duymayacaktı; yanmasaydı eğer Anka, küllerinden doğmayacaktı." Derin bir nefes verdi Baran Tandemir. Benim gözlerim aralandı.

"Herkes alıp başını gitmek isteyecek, sen sadece onu bırakıp... Her şeyi kendi içinde yaşamayı öğrendiğin zamanlar olacak. İçinden seveceksin mesela..." Elinin tersi yüzümden şakaklarıma doğru tenimde dolaştı. Buz gibi titredim. Ciğerlerime meftun olmuş acı figan etti. Gözlerim yaşardı.

"En güzeli o olacak. Ve içinden ağlayacaksın, biliyorsun; dinleri ayırabilirsin, dilleri ayırabilirsin, renkleri ayırabilirsin ama bütün insanlar aynı dilde ağlar. Aynı dilde çekeriz acımızı, bundan kaçamazsın.

İntihar etmek istersen kurtaracaklar mesela çünkü onlar herkesi kendi öldürmek isteyecek. Yaşamak koyacaklar bunun adını, sen ne demek olduğunu belki de hiç bilemeyeceksin."

Bir şiirin ilk satırından alev almıştı dudaklarından çıkan harfler. Canımın ortasını ateşe vermiş gibi. Baran'ın içinden çıkan o hüzün zehirli bir atık gibi taşmıştı. Bir pastil edasıyla suyun içinde dağılırken katran rengi sıvı, "Bu, o hikâyenin cümlesi değil," dedim.

O an Baran'ın yokluğumda kaç kez intihara kalkıştığını düşündüm. Kirpiklerim titredi. Kaç kez öldürmeye kalkmıştı kendini?

"Hayır," dedi. "Bunlar o kitabın yazarının cümleleri. Kitaplar yazarların filtresi gibidir." Elindeki şişeden aldığı yudum dudağından sızdı. "Kitaplar yazarların hafifletilmiş zehirleridir. Kahveye süt karıştırmak gibi mesela; içkiye meyve suyu karıştırmak, belki sigarayı ağızlık takarak içmek ya da korunarak seks yapmak gibi. Gerçek bir hikâye mi okumak istiyorsun? Kitapları çöpe atıp yazarlarını okumayı dene. Gerçekten yüzmek istiyorsan bütün kıyafetlerden kurtulup suya atlamayı dene. Kondomuna bir delik açıp sevişmeyi dene mesela." Yabancıl bir soluk verip uzun bir süre düşünmeme neden olacak şeyler sıralarken aslında hiçbirine zamanımın olmadığını aklımdan çıkaramıyordum.

Kelimeler beynimde dönüp durdu. Ardı arkası kesilmeyen cümlelere dönüşmesini bir orkestranın bitmek bilmeyen senfonisi gibi dinledim. Bizden öncesi vardı. Sonrası da olacaktı. Benim üzerimde bıraktığı izlerine karşılık benim ona hediye bırakacağım şeyin koca bir boşluk olacağı gerçeğiyle yüzleştim.

"Öp beni," diye fısıldadım gözlerimde gitgide kaybolan kuzey ışıklarının hayali yansımasına başımı çevirerek. Baran duruldu. Gecenin yarısında üzerime yansıya gök mavisi gözleri durgun bir nehir gibi çağlarken dudaklarında gözle görülür bir kızarıklık peyda oldu.

Hafifçe üzerime doğru eğilirken sıcak rüzgârın tenime işleyen esintisi, ciğerime baskı yapan tüm ölmüş hücrelerimi son yolculuğuna uğurluyordu. Eli omzumdan belimin kavisine doğru uzandı. Dokunduğu her yer tüylerimi ürpertirken; heyecanın, şehvetin verdiği zevkin üzerine

çöken çürümüş bedenimdeki mor yaraların acısını, dudaklarımı ona daha çok bastırarak yok etmeye çalıştım.

Dili bütün merhametiyle ağzımı keşfederken eli belimdeki gamzeyi buldu ve tanıdık yuvasına varmış olmanın soluk soluğa rahatlığıyla bir süre bekledi. Acı keskinleşti. Dudaklarımın üzerindeki dudakları tek nefes kapımın üzerine kilit vurduğundan beynime basınç yapan ve kalbimi uyaran damarlarım nabzımı zorlayarak tüm bedenimin ateş basmasına neden oldu. Soluksuzluğun aczi, tutkunun hevesiyle alev alev yanıyordum.

"Hey..." Baran geri çekilirken hırıltılarımdan dolayı müthiş bir utanç hissetmiştim. Soluk soluğa kalmışken yüzüme zorla yapıştırdığım gülümseme kaybolmamıştı. Canım yanıyordu. Canım o kadar çok yanıyordu ki bununla nasıl baş edeceğimi bilmiyordum. Okuduğum bir kitabın karakterine tutunacak kadar zavallıydım. Ama o başardıysa, onca şeyin altından kalktıysa benim için de bir umudun olduğuna inanmak ne denli aptalcaydı?

"Baran, Maya başarıyor mu?" Bütün hayatım buna bağlıymış gibi soludum. Göğsümde şiddetlenen nefes bir kez daha onu bırakacak olmanın acısıyla şiddetlendi. Vücut hareketlerimi gizlediği için üzerimdeki deri cekete minnet ettim.

"Gecenin Hikayesi'nin kaybedenlere bir armağan, benim deyişimle tokat olduğunu biliyor muydun?" Başını ağacın gövdesine yaslarken gözlerini ardına kadar açmıştı. Kendimi serbest bırakıp sesine konsantre olmayı denedim.

"Hiçbir zaman satışa sunulmadı. Sadece birilerine gönderildi. Bir gün kapıyı açtım ve oradaydı. Beni arıyormuş gibi. İhtiyacım olduğunu bilirmiş gibi."

Okuduğum son paragraf yankılandı zihnimde. Körelmiş ruhumun saydam bir parçası gibi. "Bunun için yazara kızabilir misin? O kitabın benim değil senin kapına bırakılmasının bir nedeni vardı Baran, o yolun sonuna varabilecek olan sendin, ben değil."

Sesi duruldu. Uykusunun geldiğini biliyordum. Elleri iki yanına düşerken benim parmaklarımı da beraberinde götürdü.

"Hangi bölümde pes ettin?" Sesi, çıkmaya zorlandığı bir yokuşun zirvesinden aşağıya ulaşmıştı sanki. Sesi uzaktı. Sesi kayıptı. Sesi yolunu kaybetmiş bir meftundu.

Yutkundum. Defalarca okuduğum, altını çizdiğim, ruhuma kenetlenmiş bir düğüm olan o kelimeler çıktı dudaklarımdan.

"Benim ona duyduğum sevgi, hayatıma mayınlarla döşenmiş bir terördü ve ölümsüzlükle mühürlendi. Attığım her adımda, aldığım her nefeste buz gibi bir düğüm kalbimin tam ortasında bir kez daha patladı. Beni yaktı, benimle birlikte dünyayı kasıp kavurdu. Şimdi ise ben, yalnızlığın rıhtımına demir atmış ve beş parasız kalmış bir ülkenin sancaklarını aşağıya doğru çekerken yenilgiyi hiç bu kadar kabul etmemiştim. Savaş bitmişti. Ben kazanmıştım. Ama geriye hiçbir şey de kalmamıştı. Saflarım tükenmişti. Cephaneme el koymuşlar, ordumu yerle bir etmişlerdi. Bana kazanmanın aslında daimi bir kayıp olduğunu göstermişlerdi. Ben artık biliyordum ki barış bayrağının renginin beyaz olmasının bir anlamı vardı. En küçük kusuru dahi affetmeyen bu renk, benim barut kadar kararmış kaderimi sarmalayan isli parmaklarımın arasında zafer çanları değil, kıyamet sûrunu üfleyebilirdi ancak.

Ben Maya Efnan'dım. Tek bir bakışıyla ortalığı kasıp kavuran kız. Dünyayı ateşe veren kızdım ben. Ölüme meydan okuyan kız. Şimdi çırılçıplak ve öksüz bırakılmış bir ruhun enkazında benliğini kaybetmiş, içi boş bir zaferin yükü altında paramparça edilmiştim. Hayatım boyunca ilk defa, vazgeçmiştim."

O fişi çektiğinde, daha fazla okuyamayacağımı anlamıştım. Gözlerim dolmuştu yine. Bütün bu gecenin gerçekliğini sorgularken acıyı hiçe saymak daha da zorlaşıyordu. Baran'dan ses çıkmadı. Buğulanmış gözlerle incelediğimde onun yavaş nefes aralıklarıyla uyuduğunu görmüştüm. Yüzüme vuran kirli nefesi daha çok sızdığını gösteriyordu. Bir anda ağlamaya başladım. Acı daha da şiddetlendi. Göğsüme sıkışan nefes katlanamayacak hale gelmişti. Ciğerlerimin baskısı bir dalgadan çok dev bir tsunami gibi üzerime vururken bütün bedenimin kilitlenmesine neden oldu. Son bir gayretle olduğum yerde çırpındım.

"Baran." Boğazımdan hırıltılar çıkarken yapabileceğim tek şeyi yaptım. Baran uyanmadı. Cep telefonumun hızlı arama tuşundan babamın asistanına acil durum mesajı gönderdim. Telefonuma bağlı takip sisteminden bizi bulduklarında Baran hâlâ kendine gelebilmiş değildi. Bedenim artçı bir nöbetin eşiğinde titremeye başlamış göğsüm tamamen kilitlenmişti.

"Baran." Ses dudaklarıma kadar ulaşmadı. Babamın asistanı olan Berna Abla, endişeyle sedyeye bindirilmeme yardım ederken bilincimin kapanmak üzere olduğunu biliyordum. Tüm gücümle ona Baran'ı işaret etmem işe yaramamıştı. Onu uyandırmalı, bizimle birlikte gelmesini söylemeliydi.

Ancak ılık rüzgârın tenimizi okşadığı bir gece yarısında, saatler önce yeniden bulduğum Baran Tandemir'i söz verdiğim gece bir kez daha terk ettiğimde... Apar topar hastaneye ve oradaki hızlı müdahalelerin ardından yurt dışına sevk edildiğimde... Baran'ın baş ağrısıyla uyanıp, büyük bir hayal kırıklığıyla yalnızca toprağın üzerindeki kirlenmiş ceketini gördüğünde... Yıllar sonra bulduğu, âşık olduğu tuhaf kızın onu bir kez daha terk ettiğini sandığı ya da kötü olan diğer ihtimalle tüm geceyi sarhoş aklının uydurduğunu düşünerek, bir kez daha ona hiçbir faydası dokunmayacak hapları avuçlayıp kuzey ışıklarını aradığında, on yedimi öldürdüğüm yaştaydım.

7. BÖLÜM

PUSULA MAVİSİ

Eda Tanses, İçimdeki Mor

Bu bölüm, iki bin on bir kışında Beyoğlu'nda adını Lavin koyduğum, hayatımın ilk dal sigarasını uzatan elin sahibi; ruhu güzel kadına ithaf edilmiştir.

Bana, "Günün birinde sen de bedeninin sadece bir et parçası olduğunu anlayacaksın ve artık bana kızmayacaksın," demişti. "Çünkü sen çoktan ruhunu birilerine satmışsın."

❖ ❖ ❖

Orada öylece dururken aklımdan onlarca düşünce geçiyordu. Sakinleşmiştim. Sebebi birçok şey olabilirdi, o an için bunu önemsemedim. Geriye kaç günüm, kaç dakikam, alacak kaç soluğum daha kaldığını önemsemedim. O an için aklımı meşgul eden tek bir soru vardı: Baran Tandemir'in nasıl olup beni hatırlamadığı.

Değişmiştim. Birçok anlamda. Saçlarım daha kısaydı. Boyum daha uzun. Biçilen ömrüm daha kısaydı, hayallerim daha uzun. Zayıftım. Rengim güneşin etkisiyle kavrulsa da çoğu zaman yüzüm sapsarıydı. Yine de ben aynıydım. Onun, uzaya dev çilekler çizen tuhaf kızı. Elinden

tutup kulüpten kaçmasına yardımcı olduğu, şimdi tekrar tekrar bir isim koyarken kim olduğunu unuttuğu...

Otobüs durağında düzene girmesini beklediğimiz nefes aralıklarımdan sonra vadinin ötesinde bir caddeye çıkmıştık birlikte. Baran aramıza belli bir mesafe koyarak yürümeyi tercih etmiş ama ara ara başını kaldırıp bana bakmayı ihmal etmemişti. O, ölü bir kuş kadar sessiz, bense yuvada terk edilmiş o kuşun yavrusu kadar ürkektim.

Taşlı sokaklardan yürürken aklımdan geçenleri bir kenara ittim. Ne olduğunu, nasıl olduğunu bilmiyordum. Beni unuttuğunu hazmetmek, içimde birçok şeyin tuvale saçılmış yağlı boyalar gibi dağılmasına neden oluyordu. Renkler birbirine girmişti, piyanonun her çığlığında biraz daha derine dağılıyor ve ardında kalan resmi yok ediyordu. Ben Baran'ın hayatında üzerine boyalar saçılmış, başka çizgilerin hüküm sürdüğü bir tabloydum. Oradaydım ama her fırça darbesiyle biraz daha yok oluyordum.

"Mutluluk tek renktir, oysa kederin kendi tonları vardır." Elindeki uzun ve ince sigarasından yavaş bir nefes daha çekip gökyüzüne doğru üfledi Lavin.

"Seni buraya hangi rüzgâr attı?" Sorusuyla bir an için irkilmiştim. Biraz sessiz kalıp düşünmekte sakınca görmedim. Gözlerim demir atmak için bir kara parçası arayan uzun yolcu gemisi gibi Baran'a takılmış, ancak kasırgasının altında ezilmişti.

"Sarı kafa iyi çocuktur," dedi, beni kolumdan tutup getirdiği sözde fahişe. Yeşil gözlerinde asla ummayacağınız bir merhamet vardı. "Ama zavallı bu çocuk, daha bu yaşta aklını kaçırmış."

Oturduğum yerden başımı ona doğru çevirdim. Elimdeki pastel boya hareketimle birlikte kâğıdın üzerinde dağılmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Kaşlarımı çattım.

"Bilmiyor musun?" Uzun beyaz kollarını vücuduna dolayarak kısa elbisesinin dar eteğini çekiştirip düzeltti. Bana kanının ısındığını gösteren hınzır bir gülümsemeyle göz kırparken bir anda durgunlaştı. "Hayatın ona bağlıymış gibi bakıyorsun ama hikâyesini bilmiyor musun?" Adını Lavin koyduğum, hayata karşı yenik düşmüş bu kadın mağrur bir ifadeyle Baran'a döndü.

Bizden iki yüz metre kadar uzakta kalan iskelede oturmuş hiçliğe karşı sigarasını üflüyordu. *Çok içiyorsunuz bayım, sayamayacağım kadar, söndüremeyeceğim kadar çok.*

"Hangi birini," diye söylendim dişlerimin arasından. Hiç hatırlamadığı ama her defasında kaybettiği beni mi, çocukluğunu mu, ailesini mi yoksa benden sonra bir kaya parçasına çarpmışçasına kalbini darmadağın eden o kızı mı? Hangisini?

"Bunu söylemek bana düşmez." Gözlerini yeniden bana çevirip gülümsedi. "Ama öğrenmeye ihtiyacın var gibi duruyor."

Gözlerimi devirdim ve kendimden beklenmeyecek bir kabalıkla, "Bir hayat kadını için fazla ahlaklı çıktın," dedim. Sözlerim beynimde tekrar tekrar dönüp dururken utanarak ellerimi dudaklarıma bastırdım. Şaşkınlıkla ona baktığımda, Lavin kulağa hoş gelen bir kahkaha koyuverdi. Bunu, benim gibi utanmaz insanların onun gibi saf ruhlara ettiği hakaretlere alıştığından mı yoksa beni

gerçekten komik bulduğundan mı yapmıştı bilmiyordum. Ama kızmadığı aşikârdı.

Onlardan beklemezdiniz.

Bir hayat kadınından ne bekleyeceğimi düşündüm o an. Anaç bir ifadeyle omzuma tutunurken beni kendine doğru çevirdi.

"Baran iyi çocuktur. Tuhaftır ama iyi çocuktur. İlk seferimizde beni tutmak için cebindeki bütün parayı çıkarıp masanın üzerine bırakmıştı." Söylediği şey yüreğime kaynar su gibi inmiş, bir anda kendimi geriye çekmeme neden olmuştu. Baran'ın bu kadınlardan biriyle birlikte olduğu düşüncesi canımı yakmamış, aksine ona kızmama, ondan iğrenmeme neden olmuştu.

"Beni, annesiyle babasının yatağında, babasının annesine ettiği ihanete ve onu affeden annesine inat becermek için kiralamış ama o yatakta dizlerine yatırarak uyutmuştu." Bakışlarım kadının zihnimi bulandıran ve gözlerimin önünde bir çöl fırtınası gibi dağılan sarı saçlarında dolaştı. Bu fahişeyi neden bu kadar sevdiğini o an anlamıştım. Fakat neden beni tutup da ona getirmişti, bir tek onu anlamamıştım.

"Sana da o kızdan bahsetti mi?" Gözlerim yeniden iskelede kendinden geçmiş bir halde ne düşündüğü belli olmayan Baran'a kaydı. Gökyüzünün altında, güneşin tam açıyla vurduğu yüzü buralardan çok uzaklara ait gibi duruyordu.

Bazen onun bu dünyaya ait olmadığı ile ilgili düşünceler kemiriyordu zihnimi. Derinliğinde boğulacak gibi oluyordum o anlarda. Bazen de onun kıyısına vurabilecek tek

inci tanesi olduğumu düşünüyordum. Yıllar önce kabuğumu açmış ve beni sonsuzluğa azat etmişti. O beni azat ettiğini sanmış ama ben onun okyanusundan öteye gidememiştim. Canım sıkıldı. Ondan uzaktayken ona karşı hissettiğim yakınlık, fiziksel olarak yaklaştıkça yok oluyordu. Aramızdaki mesafeyi ne kadar aza indirsem, ruhsal mesafemiz bir o kadar açılıyordu.

"Bana uzaydaki meyvelerden, kaçıp saklandığı tuhaf etkinliklerden, bir de onun ilk öpücüğünü çalan küçük bir kızdan bahsetti. Deli sandım ilk başta. Sonra bir sigara sarıp verdi." Yamuk bir şekilde güldü. Dişlerinin aralığına sıkışan dili yüzüne sevimli bir ifade kattı. "Aklı başındaydı; o anda onun sıkıcı hikâyesinin gram umurumda olmadığını ve beni sabaha kadar orada tutmak istiyorsa biraz ot sarması gerektiğini bilecek kadar başındaydı hem de." Lavin durdu, sertçe yutkundu. Gözlerini nefis bir buğu kaplamış, yeşil rengi acı bir çimen rengine bürünmüştü.

Elimdeki boya saniyenin onda ikisi kadar bir hızla parmaklarımın arasından kum tanelerinin üzerine yuvarlandı. Yağlı boyanın sayfalar üzerinde bıraktığı hissi görmekten ziyade, duyuyordum. Bu kadının benim ruhumu gördüğünü hissettim. O an hangimizin daha çıplak olduğunu merak ettim. Hangimizin daha masum olduğunu. O bedenini pazarlıyordu para kazanmak için, ben ruhumu satıyordum her gün biraz olsun hatırlanmak için. Dudağımla kalbimin arasına sıkışan şeyler vardı ve birisi kilidi zorluyordu. Hırsla geri çekildim.

01:01 Bugün Adını Sen Koy

"Nasıl anladın?" Gözümden sızan bir damla yaş çeneme doğru inerken ben dokunmadım ama Lavin dudağımın kenarında yakaladı su tanesini.

"Şu kitap, bana bütün gece onu okuyup durdu. Geceden ve daha karanlık bir geceden bahsetti. O gece Baran, şu an içine düştüğü karanlıktaydı." Ciğerlerimin arasına sıkışan hava bir anda ağırlaştı. Onu mahvedenin ben olup olmadığım düşüncesi zihnimde dolaşıp beni zehirlemeye çalışırken yapabileceğim tek iyi şeyin ona bir daha aynı hisleri yaşatmamak olduğunu biliyordum. Ama mücadelesini verdiğim bu hayat beni ondan almak için ant içmiş gibi ikimizin arasına en sert kayayı düşürmüş, etrafına ateşten teller örmüştü.

"Ve ben ondan, o kitabı bile çaldım." Dudaklarımdan çıkan harfler dişlerimin titremesine neden olmuştu. *O an için geçmişime dönüp baktım, en sevdiğim kitabı bile senden çalmışım. Bilmeden o kadar çok dokunmuşsun ki hayatıma, hangisinde dokunuşunun hayatımın içine akıp onun kendisi olduğunu anlayamamışım. Ruhumda yankılanan sesinin kulaklarıma ulaştırdığı şarkıyı duymamışım. Seni attığım karanlık kuyularda nasıl korktuğunu görememişim.*

"Adın ne bilmiyorum, tanımıyorum seni, onu da tanımam ben," dedi Lavin çenesiyle Baran'ı işaret ederken. "Ama birbirine ait iki parçayı nerede görsem tanırım." Gözleri yine o ifadeyle benim sulu gözlerime odaklandı.

Güldü acı acı. "Ağabeyim namus davasından ablamı gözümün önünde öldürdüğünde senden üç boy daha küçüktüm. Ayaklarım çıplakken kaçtım ben baba evinden, beni büyüten ablamın intikamını namusumu pazarlayarak alırım sandım." Sırtımı verdiğim duvar ağır gelmişti

bir an için. Sözleri o duvardan soğuk, yaslandığımda canımı yakan taşlardan daha sivriydi.

Benimle aynı hizaya gelebilmek için eğildi. Kollarını dizlerine yasladı. "Şimdi o çocuğa iyi bak, sen onu büyüten o küçük kızı almışsın elinden, o da senden onu unutarak intikamını alıyor."

"Anlamıyorum," dedim bir çare arayarak, *"Anlamıyorum..."*

"Anlamaya başladığın zaman bul beni." Sigarasını hırsla yere attı. "O zaman resmi bitirmene de izin veririm."

Rüzgâr sıcak havayı tokat gibi yüzüme çarparken ağlamak istedim ama bütün gücümle bir kitap karakterine tutunup başımı kaldırdım. Kollarımın arasındaki hayalet kitaba sarılarak ona bakmayı sürdürdüm. *Maya Efnan*, o gece potanın altına bir kitap daha okuyabilmek için oturmuştu, o gece evine o kitaba iki satır daha karaladığı için geç kalmıştı, kolları arasındaki her şeye bir kitaba sarılır gibi sıkı sıkı tutunduğu için kaybetmişti. Bense onun evi olan bu kahverengi kaplı kitabın hayaline sımsıkı sarıldıkça daha güçlü hissettim. Umut yoktu, hastalığımın tedavisi yoktu, o geceyi geri almanın bir yolu yoktu ama ben savaşmayı, çoktan kaybetmiş bir kitap karakterinden öğrenmiştim. Kaybettiğini bile bile savaşmaktan vazgeçmeyen bir karakterden...

Dönüş saatimiz akşamüstünü geçtiği için otobüs boştu. Baran cam kenarına geçebileyim diye önümden çekildi. Nefes alabilmem için kapının çaprazında bir yere oturduğunu düşündüm, bu his bir anda içimi sıcacık etti. Diz kapağının üzerine koyduğu elini tutmak istedim ama onun yerine ellerimi birbirine kenetleyip penceren dışarıya baktım.

"Neden pencere kenarını bana verdin?" Cevabını bildiğim bir diğer soruyla onun kafasını meşgul ederken yaptığım şeyi sorguladım. Onu ne kadar tanıyordum, peki neden artık kendimi tanıyamıyordum?

"Çok fazla düşünüyorsun, Başkanın Kızı." Arka cebine sıkıştırdığı bir kitabı eline alıp sustu. Muhtemelen kitabı okumuyordu bile; sadece konuşmamak için ve onu daha fazla rahatsız etmemem için böyle yapıyordu.

"Koridor tarafına oturuyorsun çünkü kapıya daha yakın," dedim birdenbire. Neden bu şekilde konuştuğumu bilmiyordum. "Kapıya yakın olmak istiyorsun çünkü istediğin an kaçabilirsin. Hiçbir yere, hiç kimseye bağlı kalmak istemiyorsun." Rahatsız olduğumu belli edercesine başımı çevirdim.

Kaçıyorsunuz, bayım. Sırf demir atmamak için o ipi kesip atıyorsunuz. Oysa bayım, siz en çok orada yanılıyorsunuz.

"Açık denizde savrulmamak için atacağın o demir, doğru kıyıya vardığında sürüklenmemek için yapacağın ilk şey de iskeleye bağlayacağın o demir. Sen bir kara parçasına ulaştığında üzerinden atacağın tek ağırlık korktuğun o demir."

Beni hatırlamıyor olması hangimizin suçuydu? Ben bir hastane odasında gözlerimi açtığımda hissettiğim yalnızlığın bir adresi yoktu ama yeniden bulmuştum onu. O sanki en sevdiği kitaptaki gibi takılmıştı kaderimin peşine ama her zaman yaptığı gibi yarı yoldan dönmüştü.

"Söylesene," dedim meydan okuyarak, "Sonuna kadar gittiğin yol oldu mu?"

Azur mavisi gözleri anlamak ister gibi daha da keskinleşti. Kirpiklerinin arasındaki köprüye ömrümü inşa etmek istedim bir an için. Üzerimde bu denli çarpıcı bir etkiye sahip olması haksızlıktı belki ama şikâyetçi değildim.

Ben sizi, teslim olduğum halde ellerimde kelepçelerle ittiğiniz o hapishaneden seviyorum bayım.

"Çok fazla konuşuyorsun, Başkanın Kızı." Yeniden kitaba döndü. Böyle anlarda neden üzerime gelmediğini bilmiyordum. Ben de daha fazla konuşmadım, gözlerim pencereden kayıp gidenleri kovalarken sadece nefes alabilmeye odaklandım.

Yeniden pansiyona döndüğümüzde Baran beni bırakıp nereye gittiğini söylemeden gözden kaybolmuştu. Benimle geçirdiği şu birkaç günde bile ikimizin de aklını yeterince bulandırmışken daha fazlasının bize neler yapabileceğini düşünmemeye çalıştım. Macera dolu olacağını sanarak girdiğim bu yol dikenlerle döşenmiş bir çöle çıkmıştı. Hangi adımları atmam gerektiğini bilmiyordum.

Beni sevmesini; onu sevdiğim şiddetle beni sevmesini istiyordum.

Beni sevmemesini; bırakıp gittiğimde biraz bile acı çekmeyecek kadar sevmemesini istiyordum.

Benim için aşk buydu; aşk, sevdiğin çocuğun sevdiği kız için dinlediği o şarkıyı dinlerken ağlamaktı. Aşk, sırf onu bırakıp giden olmamak için ondan sonra ölmeyi dileyebilecek kadar aklını kaçırmaktı. Aşk, üç harften oluşan ama milyonlarca cümlenin bile ifade edemediği duygu tamlamasıydı.

❖ ❖ ❖

Önümde sıralanmış kâğıt yığınına bakarken hayatımın ne zaman bu noktaya geleceğini merak ettim. Her şey bütünüyle paramparçaydı. Tüm parçalar cam kırıkları gibi beynime batıyordu. Ayakta uyuyordum, uyurken hayaller kuruyordum ve daha da kötüsü onları gerçekleştirebileceğime inanıyordum.

Kâğıtların altından köşesi gözüken kitabı hak etmediği bir hırsla elime aldım. Bu kitabın sahibi ben değildim, okudukça kayboluyor, kayboldukça kendimden uzaklara sürükleniyordum. Ancak onu sahibine ulaştırmanın bir yolunu bilmiyordum. Bazı filmlerin izleyici kitlesi çoktan hazırdır, bazıları en sevdiği rengi görünce çizdiğimiz o tabloları düşünmeden satın alır... Hayatta siyahla beyaz kadar keskin çok az şey vardır, bazı müzikler ne kadar iyi olsa da dinleyicisi yalnızca bir elin parmağı kadardır. Elimde tutarken parmak boğumlarımı yakacak kadar sıktığım bu kitabın ise iyi olduğu tartışılırdı ama okumak için gereken ruh ağırlığı insanın kendi iç figanını bastıracak kadar kuvvetli olmalıydı.

Ben o kızlardan değildim, ben zayıf bir kızdım, bayım. Öyle zayıftım ki bu dünyada hayatta kalabilmek için bile birilerinin hayatımın üzerindeki varlığına muhtaçtım. Bunu bir suç olarak görmeyin bayım, ben belki de hâlâ annesinin karnında yaşayan henüz doğmamış bir bebektim. Bu dünyada, bulunduğum şu bir kaşık su birikintisinin içinde hayatta kalmak için yemek yemem şart değildi, birinin yedikleri ile beslenmem gerekiyordu. Su içmem değil, birinin içtiği suyun içinde yüzmem gerekiyordu. Bebekler bu şekilde büyür bayım, annelerinin yediklerinden kendine pay çıkararak. Siz benim bu dünyada, içinde yaşamayı istediğim, yaşatmak istediğim o insansınız. Sizi doyurmak

istiyorum, sizi kendi ellerimle beslemek ve yalnızca bununla doymak istiyorum. Sizi mutlu etmek istiyorum, sizin mutluluğunuzla mutlu olmak... Bayım, ben öleceğim, öleceğim ama size öyle bir hayat yaşatmak istiyorum ki; öldüğümde bile o hayattan beslenip nefes aldığımı sanmayı istiyorum.

Siz benim yuvamsınız. Ben size çatı olmak isterim. Size taşınmak ve katlanılmaz şu varlığımı sizin güzelliklerinizin içine hapsetmek isterim. Şu denizin içinde ne kıyametler koptuğunu hangimiz bilebiliriz? Bugün kaç küçük balığın öldüğünü, kaç tanesinin kaybolduğunu, kaç insanın o maviliklerin altındaki karanlık sularda hayatından olduğunu nereden bilebiliriz bayım? Bizim baktığımız yerden deniz muazzam.

İşte ben de tıpkı bunun gibi size karışmak isterim. Anlıyorsunuz ya bayım, içinize taşınmak ve yalnızca sizin ardınızdan görünmek isterim. Bana bakmadan önce sizin gözlerinizi görsün tüm insanlar isterim. Ah, bayım, anlamıyorsunuz, aynaya o kadar bakmamışsınız ki sizin gözlerinizden hiçbir şeyin çirkin görünmeyeceğini bilemiyorsunuz. İşte en çok da bu yüzden size karışmak istiyorum. Bütün varlığımla sizin bir yansımanız olmak, tıpkı güzellikleriniz gibi çirkin taraflarınızın da aynası olmak istiyorum.

❖ ❖ ❖

"Bugün başıma ne dertler açacaksın bakalım." Baran tek eli cebinde oturduğum şezlonga doğru yürürken elimdekileri aceleyle toparlayıp kumaş çantamın içine doldurmaya koyuldum. Koyu renk kot pantolonlu bir çift bacak tam önümde durdu. Birkaç saniye sonra rahatsız edici bir sesle kâğıtların üzerine renkli jelibonlar dökülmeye başladı. Yüzümde yeşermeye başlayan gülümsemeyle başımı kaldırdım ve Baran'ın daha önce kendisine verdiğim

jelibon doldurulmuş sigara paketini, başımdan aşağıya döküşünü kıkırdayarak seyrettim.

"Bu seni uslandırır belki," dedi daha fazla uzatmak istemiyor gibi. Gözlerinin içi gülüyordu. Göstermemek için dirense de bundan hoşlandığını görebiliyordum.

Omuz silktim. "Daha fazlasına ihtiyacın var."

Neredeyse iki gündür görüşmüyorduk onunla. Beni pansiyona bıraktığı o sabahtan beri haber alamamış ve kafamı toplayabilmek adına ben de peşine takılmamıştım. Su durulmuş gibi görünse de bunun fırtınanın seyrini ölçmek için bir hazırlık olduğunu anlayabiliyordum. Önümdeki her şeyi, özellikle koyu maun renkli kalın kitabı çantamın en dibine saklarken onun beni seyretmiyor oluşundan memnundum.

"Gençler, ne yaptınız?" Güneşin aldığı gözlerime elimi siper ederek sesin geldiğini yöne baktım. Cemre yine modadan nasibini almamış salaş bir pantolonla bize doğru geliyordu.

"Biz de tam kalkıyorduk, hadi Baran?" Elimi tutup kaldırması için ona doğru uzattım ama yan gözle bakarak birkaç saniye içinde beni görmezden geldi.

"Baran?" Bu sefer sesimi kısık tutup rezilliğimden sıyrılmaya çalıştıysam da Baran beni görmezden gelmeyi sürdürdü. Omuzlarım hayal kırıklığıyla çökerken Cemre neşe dolu bir gülümsemeyle elimi yakalayıp beni yukarıya doğru çekti.

"Dünya üzerinde bana karşı bu kadar yanlış hamle yapan tek kız olmalısın." Baran bıyık altından halime gülerken ben hâlâ kâğıtları ve görmemesini istediğim kitabı

çantama yerleştirmek için çabalıyordum. Diğer elimle de kot şortumun arkasındaki kumları silkelerken, "O halde senin için bir ilk olduğuma sevindim!" deme gafletinde bulundum. Kelimeler ağzımdan vakitsizce çıkmıştı. Zihnimin dev çileklerle kaplı odalarını defalarca kilitlemek istediysem de boştu. Köşesini yerleştirmek için kitabı sağa sola kımıldatan elim çantanın içinde donakaldı. Yavaşça yutkunarak başımı onlara doğru çevirdim. Baran, kalbim onun mavi gözlerinde atıyormuş gibi katı ama buruk bir ifadeyle bana değil, dudaklarıma bakarken onu içten içe ne denli yaraladığımı ilk defa o an görmüştüm. Dünya üzerinde düşünmeden dünyayı yerle bir edebileceğim adamın dünyasını mahvetmiştim.

Oysa bayım, ben sizin hiç kimseye bu denli, yer çekimine meydan okuyarak bağlanacağınızı düşünemedim.

"Bugün adın ne?" Gözümden taşacak birkaç damla yaşın yolunu Cemre'nin sorusu kesmişti. Kendimi toparlayabilmek adına derin bir nefes aldım ama Baran benden de fazla dağılmış gözüküyordu.

"Bugün ben ko-"

"Kül." Mavi Tandemir, burnumdan sızmak isteyen o nefesin ağırlığına basmıştı sanki dudaklarından çıkan kelimeyi. Cemre'nin konuşması yarım kaldı. Sert rüzgâr birilerinin artık bir şeyleri bağırması gerektiğini haykırmak istercesine ensemde uçuşan gri saçları savurdu. Omuzumdaki çantayı daha sıkı kavrayarak gözlerimi kum fırtınasının esaretinden korumak için yere eğdim.

"Gidelim mi artık." Bir soru cümlesinden çok kaçıştı benimki. Onları beklemeden ve ne yapmak istediğimi bile bilmeden yürümeye koyuldum. Onunla konuşmalıydım,

belki de ona kim olduğumu anlatmalı, gerekirse birlikte yaptığımız ilk resimleri önüne sermeliydim. Ama bunun ona mutluluktan ziyade bir hayal kırıklığı, belki daha da fenası geri dönüşü olmayan kırıklıklar bırakacağına dair içimde oluşan korku yüzünden sessizce kabuğuma çekilmek ve ona güzel bir inci olmanın hatırasını bırakmak istiyordum.

Ben sizinle tanışana kadar bencil biriydim bayım ancak artık biliyorum ki bu dünya üzerinde herkesin ölürcesine mutlu etmek istediği ve ölürken gülümsemesini hatırlamak isteyeceği yalnızca bir kişi olacaktı. Siz benim gözlerimi kapatırken mutluluğunu ezberlemek istediğimsiniz.

Benim sizin için ne olduğumun ya da ne olamadığımın bir önemi yoktu. Mutluluk üç heceydi ama ben sizi bu kelimenin tam anlamı kadar paha biçilemez bir sonsuzlukla seviyordum. Kelimeler böyle değil midir zaten bayım, o kısa, birkaç heceli sözcükler içinde hiçbirimizin, hatta kelimelerin bile sınırlandıramayacağı anlamlar taşımazlar mıydı?

İşte siz benim en sevdiğim kelimesiniz bayım, anlamının sonsuzlukta uğurlandığı ve asla telaffuz edilemediği. Siz benim için aşk değilsiniz, o kelimenin kendisisiniz; adına onlarca kitap da karalansa açıklanamayan... Siz benim için mutluluk kelimesisiniz; gıyabında yağmurlar altında tangolar dizilse de yetersiz kalan. Siz benim için ölüm değilsiniz; uğruna yazılan sonelerin, çekilen acıların, yaşanan kayıpların bile anlatamadığı o his, belki de hissizliksiniz. Siz benim için o kadar çok şeysiniz ki kelimeler bile yetersiz kalıyor bayım. Dikine kesilen bilekler misali, tedavisi geç kalınmış hastalığımsınız. Ben ise sahnelerden kaldırılmak üzere olan, perdesi aralık kalmış bir oyunum artık, yalnızca sizin için...

8. BÖLÜM

GÖĞSÜME KAZINMIŞ HAYAT İZİ

Lara Di Lara, Bencil

Yüreğimde mutluluğun yatıştırdığı taşkın bir deniz var, içinde boğularak yok olduğum. Sonra uzatılan bir elle sörf tahtasının üzerine kendimi bıraktığım, dalgalarla savaşmak yerine sevişti-ğim... Bir kırılmanın güneşe sunduğu ilk öpücüğünün heyecanı var.

Olduğum gibi sevmek de yetmiyordu artık bayım, görüyorum işte. Asıl olan, artık olmadığım halimle sevebilecek miydin beni?

Ya da şey mesela, benimle oturup Harry Potter serisini en başından izler misin? Sıkılana kadar, hatta kurbağalar kusana kadar büyülerden söz eder miyiz?

Ben uykuya yenik düştüğümde boynuma dolanan kulaklığı alır mısın?

Gündüzleri çok sıcak oluyor burası ama ben geceleri çok üşürüm, benim için rüzgârın sesini kısmasan bile üzerimi örter misin?

Ya da şey mesela, okey oynuyorken el bizde olsa da sıkıldıysam, kazanmamıza çeyrek kala okey taşlarından kuleler yapsam, yetmese domino taşları gibi dizip yerle bir etsem onları...

Bilirsin, yıkıp geçmeyi iyi bilirim ben.

Kızma öyle, benim de bir harabeden farkım yok; oradan biliyorum.

Başka bir maddenin daha üzerini çizmek için vadinin merkezine, vapurların kalktığı iskeleye gelmiştik Baran'la. Cemre bir noktada onları dolaştırıp durmamdan sıkılmış ve akşam görüşmek üzere sözleştiğimiz için bizi yalnız bırakmıştı. Buna büyük oranda memnun olmuştum. Ama onun dayanamadığı yerde Baran nasıl hâlâ sesini çıkarmadan ilerliyordu? İşte bu canımı sıkıyordu.

Yürürken sık sık arkasında kalıyordum, onunla yan yana yürüyebildiğimiz olmamıştı henüz. Ben hep zamanın görünmez iplerini çekiştirircesine aceleyle ilerlerken o dünyanın dönüşüne meydan okurcasına ağır adımlar atıyordu. Daima birkaç adım arkamda kalıp beni sersemletmesine bu defa ses etmedim ve inatla, izini kaybederim korkusuyla bu defa ben onun ardında kaldım.

"Aklından neler geçiyor, Başkanın Kızı?" Sesi anlamadığım bir şekilde keyifliydi. Sanki bir şeyle alay edermişçesine ama bu durumdan memnunmuş gibi gülümsediğini gördüm. Buna çok sık rastlayamıyordunuz.

"Bir yabancıyla tanış ve ona rehberlik et."

Bu yüzden de limana getirmiştim ikimizi.

"Kimseyle tanışmam ben," diye itiraz etti kaşlarını kaldırıp. Çenesi gerilmişti, şimdiden sıkılmaya başlamıştı bile.

Ona gözlerimi devirdim.

"Tanışma işi bende mavi göz, sen rehberlik kısmında devreye gireceksin. Bir nevi benim pusulamsın." Ona doğru dişlerimi göstererek sırıttım. *Ah bayım, bilseniz hayaller*

âlemine beni sürükleyen pusula bizzat gökyüzünden çaldığınız mavi gözyaşlarınız.

"Sana neden katlandığımı hatırlatsana bana." Sesinin alaycılığına ve çocuksu şikâyetine güldüm.

"Çünkü bu sayede babandan ve her şeyden uzakta rahat bir tatil yapacaksın. Hem söylenme hemen, gayet eğlenceliyim." Bu defa hızlı adımlarla onun önüne geçtim. İskeleye yanaşarak kalabalığın oluşturduğu insan yığınının arasına doğru ilerlemeyi sürdürdüm.

"Bir de bana sor," dedi Baran duymayacağımı sanarak. Söylediğini ciddiye almadan bileğinden yakaladığım gibi onu da peşimden sürüklemeye başladım.

"Bunu duydum!"

Hava sıcak, kalabalık heyecanlıydı. Limandaki vapur iskelesine yaklaştığımızda duraksayarak tanışacak birilerini aramaya koyulmuştum. Birkaç tekne yolcu boşaltırken birkaçı da çıkacakları tur için yolcuların isimlerini anons ediyor ve teker teker içeriye alıyordu. İki tane gemi hareket ettiğinde iskele neredeyse boşalmıştı. O anda dakikalardır kulağıma ulaşan sese bir tepki verip, anlık bir kararla Baran'ı yeniden elinden tutarak yolcu gemisine doğru koşturdum.

"Bay ve Bayan Augustine."

Bir bacağı iskelede olan görevli son on beş dakikadır aynı isimleri sayıyor ancak çağrısına cevap alamıyordu.

"Ne yapıyorsun? Dursana!" Baran elini kurtarmak için bir hamle yaptı ancak o kadar kararlıydım ki bıraktığım yerden tekrar tutup koşmaya devam ettim. Ciğerlerimin

yaptığı baskı şimdiden canımı yakmaya başlasa da pes etmeye niyetim yoktu.

"Koş. Bizi çağırıyorlar." Omzumun arkasından ona bakıp kaşlarımı çattım.

"Ne saçmalıyorsun yine?"

Kalkmakta olan gemiye ilk önce Baran'ın elini bırakarak ben atladım. Görevli şaşkınlıkla bana doğru bakıyor bense mavi gözün karar vermesini bekliyordum.

"Biziz," dedim görevliye. "Bay ve Bayan Augustine. Sadece biraz geç kaldık." Görevli kaşlarını çatarak elindeki listeye göz atmaya devam etti. Baran sarı saçları, beyaz teni ve o mavi gözleriyle kesinlikle Bay Augustine olmanın hakkını veriyordu, kimse onun yabancı olmadığından şüphelenmezdi. Diğer yandan ben de renkli saçlarım ve ruhuma yapışan sürrealiteyle kesinlikle Bayan Augustine olmayı hak ediyordum.

"Beyefendi, kalkmak üzereyiz." Baran yine o bilmediğim ifadelerinden biriyle bana bakarken ben de ifadesiz bir şekilde kararını vermesi için ona bakıyordum. Bu defa seçim hakkı onundu, ben nasılsa bu yolculuğu yapacaktım.

"Neden bunu yapıyorsun?" Bana doğru bir adım atarak sorduğu bu soru karşısında afalladım. Görevli, iplerin çözülmesi için diğerlerine katılırken bize orada beklememizi tembihledi. Aklımda pasaportumuzun veyahut biletlerimizin olmadığı soruları arka planda bir boşluğa doğru sürüklendi. İşte dalganın kırıldığı noktada bana el uzatan kişi bu defa Mavi Tandemir olmuştu. Tebessüm ettim. Uzun zamandır yüzümde peyda olmadığı kadar

içten. Gözlerimde umudun verdiği o coşkunun, mutluluğu fısıldayan pırıltısı vardı. "Çünkü yapabiliyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Belli bir rotan bile yok, değil mi Kül?" İsmimi üzerine bastıra bastıra söyledi. Kelime dumana bulanmış dudaklarından yanarak çoğaldı sanki.

"*Gözlerin, beklenmedik yolcuların pusulası.*" Derin bir nefes aldım. "Çok düşünüyorsun, çok..." Sırtıma vuran rüzgârın şiddetini umursamadan arkama yaslandım. Onu kendi içindeki çıkmazlarıyla baş başa bırakmak istemiyordum. Baran kendi içine karışmış ve oradan kurtulamamış bir tutsaktı.

"Kafesin kapısını aralamak mı niyetin, bu kadar pervasız davranınca o kafesi kıracağını mı düşünüyorsun?" Sözleri bir anda canımı sıktı. Bu kadar umutsuz oluşu, benim daha harf sayısını bilmediğim pes etmek meredine bu kadar erken teslim oluşu canımı yaktı.

"Gerçek tutsaklık kafesin içinde olmak değil," dedim başımı yere eğerek. Birkaç saniye geminin hareket etmesini beklerken duraksadım. "Sen kapısı açık bir kafesin içindesin; asıl tutsaklık bu."

Dalga kırılmıştı artık, birkaç saniyelik sürüklenmenin sonunda üzerinde dengede durduğumuz tahta devrilmiş ve her birimiz suyun derinliklerine doğru akıntıya kapılmıştık. Buradan sonra mücadele herkesindi. O an biliyordum; önemli olan, bir orduya karşı yenilmek değildi, kendine karşı edindiğin zafer kadar kazanıyordun. Karşımda durmuş çırılçıplak bakışlarıyla bana bakan hayatımın karşı konulmaz sevgilisi bana ilk kez yenik düşerken, bunun uzun vadede bir kaybediş olduğunu biliyordum.

"Hadi, bizi bulmadan önce gidelim buradan." Yeniden gülümseyip dikkatini dağıtmak için çantamı sırtladım. Böyle anlarda cevap vermekten hoşlanmadığını biliyordum. Onu bu cevabını bilmediği sorulardan kurtarmak için kaçan hep ben olsam da koşmaktan asla yorulmuyordum.

Gemide bizimle birlikte yaklaşık kırk kişiden oluşan bir yolcu kalabalığı vardı. Çoğunluğu bizim yaşlarımızda evli çiftler ve turistler, azınlık kısmını da birbirine yol arkadaşı olan yaşlı çiftler oluşturuyordu.

"Yakalanırsak seni denize atacağım," dedi Baran bıyık altından. Yolcuların kalabalık olduğu kısma doğru ilerleyip boş bulduğum ama iki kişinin yalnızca sıkışarak oturabileceği yere çöktüm. Baran hemen yanıma otururken şaşırtıcı bir şekilde itiraz etmedi.

"Yakalanırsak ikimizi de denize atacaklar, bebeğim." Sırıttım ama başımı çevirerek onu kendi rahatsız edici tavırlarımdan kurtardım. Ona karşı bu şekilde hem içimden geldiği gibi hem de şımarık bir sersemlikle konuşmak beni o anın en mutlu insanı yapmıştı.

Duyuyor musunuz kuşlar? Bugün hepiniz benim için uçuyorsunuz çünkü kanatlarım yok, ruhumda asılı kalan yanları siz tamamlıyorsunuz...

"Biraz kilo mu versen sen?" Baran dizini kırarak oturmaya çalışırken sürtündüğü bacağıma laf etti.

"İnsan karısına böyle mi davranır, Bay Augustine!" Kaşlarımı çatarak onu yapay bir şekilde azarladım. "Hem de balayımızın ilk saatlerinde."

Baran gülerek başını iki yana salladı. Eğlenmeye başlıyor olması içimi sıcacık etmişti.

"Oo, yeni evlisiniz demek." Hemen iki sıra yanımızda oturan beyaz saçlı bir teyze bize doğru gülümsedi. O an şaşırıp duraksadım. Bir an için orada görünmez olduğumuzu sanmıştım. Ancak insanlar buradaydı ve benim başlattığım oyunu habersizce sürdürüyordu.

"Ah," dedi Baran. "Evet. Kendisi beni kaçırdı." Yüzünde gerçekten güzel bir gülümseme vardı. Hayretle ona bakarken bir yandan da dirseğimle kaburgalarını dürttüm. Sırıtması daha da büyüdü. Yavaşça kulağıma eğilerek konuştu. "O halde ilk gecemiz için de bir şeyler düşünmüşsündür, karıcığım." Sertçe yutkundum. Gözlerim bize bakarak gülümseyen teyzeye doğru açıldı. Bir anda deli bir kahkaha koyuverdim.

"Nasıl da şakacı bugün." Teyze bize doğru eğilip benim dizlerime vurarak "Güzel güzel," dedi. "Bu günlerinizin tadını çıkarın."

Baran beklenmedik hatta şok edici bir şekilde kolunu tamamen boynuma doladı. "Ben de tam olarak öyle düşünüyorum. Madem yedik bir halt, tadını çıkaralım." Cümlenin alt yapısındaki kazı çalışmasının açtığı o yarığa düşmüş ve tamamen dağılmıştım. Tek kelime edemeden orada öylece durmaya devam ettim. Sarı saçlarının özgür bukleleri tenimi dövüyordu. Temasında ateş kadar kuvvetli bir etki vardı. Kolu omzumdan aşağıya sallanıyor ve hayallerime olta atıyor gibi bir iz peşindeydi. O an birden tükendiğimi hissettim. O an onu o kadar çok seviyordum ki bunun ağırlığı altında ezilmiştim.

"Burası neresi?" diye sordum uzakta gördüğüm mağaraların süslediği deniz kıyısına bakarak. Gemi usulca koyların önünden geçerken teyze eşine doğru gülümsedi. Adının Bekir olduğunu sonradan öğreneceğimiz amca bize tatlı tatlı bakarken güzel bir hikâye anlatmaya koyuldu.

"Fethiye, Osmanlı zamanında Meğri diye geçiyordu. Eski insanlar hâlâ bu isimle bilir buraları. O zaman burada bulunan Likyalılar ise kente Telmessos adını vermişler. Kenti Güneş Tanrısı Apollon'un kurduğu iddia edilir." Bekir Amca'nın yumuşak sesinin kavına odaklanmışken başımı sürekli eğerek bahsettiği koyu derinden incelemeye çalışıyordum. Baran beklenmedik başka bir hareketi ile hâlâ omzumda duran kolunu hafifçe kaldırıp başımı kendi omzuna doğru yasladı. Bu şekilde boynum tutulmadan rahatlıkla karşı kıyıyı görebiliyordum ama o an gözlerim körelmiş, kulaklarım duyamaz olmuştu. Öyle şiddetli kasılmıştım ki başımı omzuna koymaktan ziyade boynumu kırıp boşluğa sallandırmış gibiydim.

"Nefes al, Başkanın Kızı." Yine(!) kulağıma doğru fısıldadı. Birkaç kez şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırarak söylediğini yaptım. Gerçekten nefes almaya odaklanarak gözlerimi birkaç saniye için kapattım ve yavaş yavaş gevşedim.

"Neden Telmessos?" Konuşmamın beni rahatlatacağını düşünerek bir soru daha sordum. Belki de susmalarını istemediğimdendi. Onların konuşması yaşadığım anın hayal ürünü olmadığının kanıtıydı.

"Bu o zamanlardan kalma bir efsane," dedi isminin Candan olduğunu öğrendiğimiz beyaz saçlı teyze. "Hatta bir kehanet." Kaşlarımı çattım. Gözlerimi kapatıp başımı

iyice Baran'ın omzuna yasladım ve daha önce hiçbir yere bu kadar ait hissetmemiştim diye kendi kendime fısıldadım.

"Seni duydum."

Dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi açtım.

"Kenti ilk kuran Likyalılardan Tanrı Apollon, Finike Kralı Agenor'un küçük kızına âşık olmuş." Bekir Amca kırk yıllık eşine bakarak gülümsedi. "Bir hayli utangaç olan küçük kızın yanına yaklaşmak oldukça zorluymuş. Apollon bu çekingenliği kırmak ve alıştırmak için sevimli bir köpek kılığına girmiş. Aynı zamanda bir Tanrı olduğu için ölümlü birine olan aşkından çekiniyormuş. Günün birinde onsuz kalma korkusu adamı incitmiş. Kıza sadakat yemini eden bir köpek olmak ikisi için de elindeki tek çareymiş. Zaman geçtikçe kendisine alışan küçük kızın karşısına etten kemikten bir insan olarak dikilmiş Apollon. Kızın sevgisini kazanmak zor ama etkili olmuş. Nihayetinde evlenmişler ve bu evlilikten adını Telmossos koydukları bir oğulları olmuş. Apollon da kentin kurucusu olarak buraya oğlunun adını vermiş." Bekir Amca gülümseyerek karısının elini öptü.

Gözlerimdeki yaşların sebebi önümdeki bu muazzam manzara mı yoksa anlatılan hikâyenin ikimizin hikâyesine olan benzerliği miydi bilmiyordum. Bildiğim tek şey; Baran bir gün kendini bana teslim etse, kim olduğumu hatırlasa dahi onunla bu kadar zamanım olmayacağıydı. Bunu bile bile onu yeniden kendime alıştırıyordum.

Görmüyor musunuz bayım, gözünüzün önünde olanları neden görmüyorsunuz? Benim de tıpkı Apollon gibi, sırf sizi ürkütmemek için bir köpek kılığına girdiğimi, sevginizin önünde bir köpek olduğumu görmüyor musunuz? Bana alışmanız için

oynadığım rolleri, resmen bir maskota dönüştüğümü görmüyor musunuz? Neden beni hatırlamıyorsunuz bayım?

"Gelin hanımı hüzünlendirdik bak hanım." Bekir Amca bana bakarak gülümsedi. Ben de tebessümle karşılık vererek hafifçe doğruldum ve kirpiğimden taşan yaşları gözlerimi kırparak silkelemeye çalıştım. Yeni uyanmışım gibi tuhaf bir huzur olsa da içimde, berbat bir gecenin sabahındaymış gibi mahmur hissediyordum. Belki de ben onun kalbi için fazla akşamdan kalmaydım.

"Çok duygusalsın," dedi Baran alaycı bir tavırla. Ama parmaklarını uzatıp gözyaşımın üzerinden tenime kazınacak bir imza atmayı ihmal etmedi. Güneşin yaktığı tenim onun daimi soğuk dokunuşuyla ters bir etki yarattı ve olduğum yerde titredim.

"Bu da neydi?" Baran daha da alayla konuşurken kendimi toparlamak adına geri çıkmış, bense elimin tersiyle gözlerimi silmeye koyulmuştum.

"Bir şey yok," diye kaçındım. Sadece sana sırılsıklam aşığım ve bu yaşlar ağladığımdan çok bunun kanıtı. "Daha önce kimse gözlerime dokunmamıştı." Yapay bir şekilde güldüm. Çoğunlukla saçmaladığım için yadırgamadı.

"O halde senin için bir ilk olduğuma sevindim."

Göğsümde şiddetli bir çarpıntı meydana geldi. O anda nefesimi tuttum. Bakışlarım onun gözlerinin lacivert karanlığında boğuldu. Geçmişin iplerinin uzunluğu bir ateş çemberi gibi boynuma dolandı. Yavaş yavaş boğuldum.

"Bu hikâye sana hiçbir şeyi hatırlatmıyor mu?" diye sordum hüzünle. İçim burkulmuştu yine. Hatırlasana Baran, ben yüzüne maskeler çizdiğin o küçük kızım. Hâlâ

ensemde senin parmak izlerini taşıyan dövme var. Kar kürelerini görünce içim titriyor.

"Hatıralarla aram iyi değildir," dedi. "Niye sordun?" Başımı yana eğdim. Bundan daha fazlası olmalıydı, bundan daha fazlasına ihtiyacımız vardı.

"Hafızan gerçekten berbat olmalı," diye güldüm yem atarak. "Ben gördüğüm hiçbir yüzü unutmam mesela."

Özellikle sizin yüzünüz bayım, gözlerimi her kapattığımda yıldızların çizdiği bir pusula benim için.

"Senin için ilk kez üzülüyorum o halde." Başını yere eğerek güldü. "Geçmişte hatırlanmaya değer hiçbir şey yoktur, Başkanın Kızı; geçmişte kalan şey geçmiştir, kafanın içini onlarla doldurmaya gerek yoktur." Ayağa kalktı. Muhtemelen bir sigara yakmak için. Benim gözlerim taşacakmış gibi oldu. Hangimize daha çok kızgındı? Anlattığı sarı saçlı kıza mı, yoksa artık adını bile hatırlamadığı o küçük kıza mı? Hangimizi daha çok sevdin, Tandemir? Hangimiz yaptı bunu sana? Yutkundum.

"Bu güzel sohbet için teşekkür ederiz," dedim Bekir Amca ve Candan Teyze'ye. Kendi aralarında daldıkları muhabbetten başlarını kaldırıp gülümsedi ikisi de.

"Yine karşılaşırız. Bugünlerinizin tadını çıkarın." Onların yanında ayrılırken bütün sanrılarımın düşündüğümden daha zor olacağını biliyordum artık.

Küçüklüğümün yoldaşı olan mavi gözlü çocuk. Her etkinlik saatinde beni öperek küçücük eline avuçlarımı sığdıran aynı çocuk. Bir kedinin başını okşarken çoğu zaman yüzüme bakmayan aynı çocuk.

Yıllar sonra bir hastane bahçesinde karşılaşıp, tekrar tekrar terk ettiğim aynı gözü yaşlı çocuk. Yıllar sonra bir bar taburesinde karşılaştığım ve gördüğümde benim bile tanımadığım ama sonra bana sırılsıklam baktığında mavi gözlerinden tanıdığım çocuk.

Sırf onun hayatını kurtarmak adına sonunu bilmediğim bir okyanusun içine daldığım ve en çok da onu boğmaktan korktuğum, beni hatırlamadığını söyleyen bu çocuk.

Geminin alt katına inip kamaranın yönünde ilerledik. Burası diğer her yerden sakindi.

"Sana da bu büyük yerler Titanik'i anımsatmıyor mu?"

"O filmi sevmem," dedi Baran. Çoktan bir sigara yakıp dudaklarının arasına koymuştu.

"Benim en sevdiğim filmdir ama."

Başını bana doğru çevirip güldü. "Hiç şaşırmadım, Başkanın Kızı." Ne çok gülmüştü bugün.

"Aslında sevseydin iyi olurdu." Yanına doğru yaklaşırken yüzümde sinsi bir gülümseme vardı. Kolum onun koluna değecek kadar yanaşıp onun kambur duruşunun aksine dik bir şekilde karşı koyları izlemeyi sürdürdüm. "Çünkü bu yolculuk birkaç gün sürecek ve bu süre içinde birkaç maddenin daha üzerini çizmemiz gerekecek."

Baran rahatsız bir şekilde inleyerek alnını kolunun üzerine yasladı. Bu haline kıkırdamamak için kendimi zor tuttum. Elimdeki not defterine sırıtarak bakarken ona doğru salladım.

"En sevdiğin filmi baştan çek."

Başını kaldırdı. Mavi gözlerini kaşlarını çatarak üzerime dikti. Yavaşça doğruldu. "Şaka yapıyorsun," dedi. Ama yapmıyordum.

"Sadece en sevdiğim sahnelerin." Ellerimi birbirine kenetleyerek gülümsemeye devam ettim. Saçlarım enseme çarpa çarpa ardımdan sallanırken Baran'ın bana karşı öfkeli bakışlarını dindirmeye çalışıyordum.

Yavaş yavaş geminin korkuluklarına doğru ilerlerdim. Kenarlardan tutunarak şortumu düzelttim ve avuç içlerimin kaymaması için tişörtüme tekrar tekrar sildim. Gözüm batmakta olan güneşi kovalıyordu. Ters açıda kaldığı için neredeyse alacakaranlığın sadece karanlık tonlarında kalmış, üzerimize gölgeler örtmüştü.

"O halde hazır mısın?" Bacağımı korkuluğun diğer tarafına atıp demirlerden sıkı sıkı tutundum. Aşağıda hareket eden pervanelerin olmadığını biliyordum ama gözlerimi kapattığım an zihnimin diğer yanında beliren görüntü öyle hissettirmiyordu.

"Ne yapıyorsun?" Baran'ın sesi bir saniye için bocalar gibi çıktı. Gözlerimi açmadan diğer bacağımı da kendime çekip demire sıkı sıkı sarıldım. Sonra yavaşça tutuşum gevşedi. Geminin hızının arttığını sanmıyordum ama bir anda adrenalin seviyesi yükselmiş ve karşı karşıya kaldığım engin denizle yarışır olmuştum.

"Hikâyeleri böyle başlıyor. Hayatını sadece çizdiği resimlerle kazanan Jack Dawson, kendi yaşamına sıkışmış zavallı Rose'un hayatını kurtararak."

"Bunu yapmayı kes." Baran sinirlenmeye başladı. Yaptığım şeyin ne denli tehlikeli olduğunun ben de farkındaydım.

Muhtemelen metrelerce yüksekten düşmek hayati zararlara yol açacaktı ama zaten anlamadıkları buydu, ben hayata görünmez ipliklerle bağlı yaşıyordum. Şimdi buradan düşmesem bile beş dakika sonra oksijen ciğerlerime az gelebilir ve ben canımdan olabilirdim.

"Üç deyince elimi bırakacağım, tutsan iyi olur."

Ve gözlerimi kapatarak saymaya başladım, küçükken oynadığımız güven oyunu gibi: *Hatırla beni, Baran.*

Güvertenin sancağa dönük yüzü, onun bana sırtını dönmüş hali, benim elim ayağıma dolanmış bu çaresiz vaziyetim, artık son çağrılarını yapan o geminin limandan ayrılması, tabularımın artık direnemediği ciğerlerimdeki baskı yapan boşluk.

Kokusu burnumun havaya muhtaç kapılarında dolaşırken düşündüğüm tek şey buydu: Baran'ın bana uzanan eli...

"Ne yapıyorsun sen?!" Mavi gözlerine düşen lacivertin öfkeli çizgileri. "Bu bir oyun değil."

Ve nefes nefese kalmış göğsünün arasına sıkıştırdığı benim titreyen bedenim. Sıkı sıkı sarılırken bana tanımış gibi, "Daha önce çok aptalını gördüm ama bu kadarını ilk kez." Serzenişi...

"O halde senin için bir ilk olduğuma sevindim!" Başımı omzuna yasladığımda düşündüğüm tek şey de buydu. Oradan ayağımın kayacağına inanmıştı. Geminin korkuluklarının beni tutamayacak kadar güçsüz olduğuna inanmıştı. Her şeyden önemlisi, oradan gerçekten kendimi bırakabileceğime inanmıştı.

Henüz değil.

Omzumun üzerine bıraktığı deri ceketi beni yalnızca rüzgârın şiddetinden koruyordu, ancak Baran Tandemir'in fırtına öncesi sessizliğinden hatırı sayılır şekilde nasibimi alıyordum. Yolculukta henüz dört saati geride bırakmıştık. Başımı gökyüzüne doğru kaldırdım, Baran'ın baktığı yere. Bulutların arasında tek başına dans eden bir kuşun kanadına takılmıştı göz bebekleri.

"Seni anımsatıyor," dedim derin bir nefes alarak. "Gökyüzünün hâkimi gibi."

Bana doğru dönmedi ama güldüğünü hissettim. Konuşmak için doğru kelimeleri ararken gözleri hâlâ beyaz kuşun uzun kanatlarındaydı.

"Eski Likyalılar Phoenix diye bir kuşun varlığına inanırdı," diye başladı konuşmaya. Sesine masalımsı bir kav hâkimdi. Lacivert gecenin koynunda dönüp dolaşan o kuşu seyrederken rengârenk boyadım kanatlarını.

"Bu inancın en baskın olduğu yer şu an önünden geçtiğimiz Pınara'ydı. Onların inancına göre ölen insanların ruhu başka bir canlıya, yine onlara göre özellikle bir kuşa dönüşürmüş, bedeni kalırmış yalnızca geriye. Ama bu inanışı sürdüren rengârenk tüyleri, altın gibi parlayan kanatları, sıcak bakışlarıyla ölümsüz olan Phoenix kuşuymuş. Ne zaman kanatlansa güneşe doğru uçar, yaklaşınca yanar külleri yere dökülür, dökülen küllerinden yeniden doğar ve yeniden güneşe doğru uçarmış. Bu ölümsüzlük bir döngüde devam edip durmuş." Yavaşça başını gökyüzünden denize eğdi. Omzumdaki ceketi sıyırıp yanına doğru ayaklandım. Yine hemen yanında durup dirseklerimi geminin korkuluğuna yasladım.

"Anka kuşu," diye fısıldadım. Gülümsedi.

Başını bana doğru çevirdi. Üzerinde açık yakalı beyaz bir tişört vardı. Gecenin gölgesine gökteki yıldızlar yansıyor bir ağacın dalları gibi sarıyordu Baran'ın bedenini. Dokunmak istediğim her yerine köklerini uzatıyordu bizi içine alan bu gece.

"Phoenix görünmeyen bir kuşmuş. Ölenlerin ruhunu sahiplendiği zaman insanlara yakınlığıyla bilinen güvercine dönüştüğü düşünülürmüş. Renkli güvercinler ölen insanın ruhlarını giyip, anıt mezarlarına demir atarak orada yaşamaya başlarlarmış. Yaşadığı yer ölmeden önce yaşadığı eve benzemeli, aynısı olmalıymış ki yabancılık, zorluk çekmesin. Bir kuş biçiminde yaşamaya devam eden kral, kraliçe, soylu ya da herhangi bir kentli, anıt mezarından tüm kentle birlikte yaşamını devam ettirdiği gibi, kentlinin aynı zamanda koruyucu, gözcüsü de olurmuş."

"O kuşun," dedim başımı gökyüzüne doğru kaldırarak, "onlardan biri olduğunu mu düşünüyorsun."

Yine güldü. Buz gibi bir gülümseme. Benliğinden kilometrelerce uzak. "Hayır," dedi. "Benim onlardan biri olamayacağımı söylüyorum."

"Ağaçlar hakkında ne bilirsin, Baran?" Dudaklarımı yalayarak ciddiyetle cevap vermesini bekledim. Ona doğru attığım belki yanlış belki de büyük bir adımdı. "Aşekayı bilir misin?" Yoksa benimle birlikte tüm o gece serüvenini de unuttun mu? Gece doğanları, soğuk şehri, kökleri buz tutmuş sevgileri. Maya Efnan'ı, hayranı olduğun tek karakteri.

Omuz silkti. Bilmiyorum demedi veya diyemedi. Ama biliyorum da dememişti.

"Joshua?" İlgisini çekmişim gibi bana doğru döndü. Elleri koyu renk kot pantolonunun cebindeydi. Mavi gözlerini daha çok kıstı. Bulutların hâkim olduğu gözlerinde petrol rengi bir ışık yandı.

"Doğarken ruhundan bir parçayı terk eden, etrafındaki herkesi sözcükleriyle kurutan birinden bahsediyorum. Tıpkı Anka kuşu gibi; ölmek için tekrar tekrar dirilen bir hikâyenin satırlarından. Bu efsane gibi belki de yalnızca kuşlar giyinmiyordur ruhları. Bir kitapla tanıştım Baran, bana ölümsüz olması gereken ruhları anlatan ancak bir kuşun kanadında değil bir çiçeğin köklerinde yaşayan."

Başını hafifçe yana yatırdı. Söylediklerimden bir anlam çıkarmak ister gibiydi ama yapamıyordu. Zihnindeki boşlukları tamamlayamıyordu.

"Rivayetlere göre Simurg Anka, bir ağacın dallarında yaşarmış. Bilge ağaç. Her şeyi bildiği için bütün kuşlar ona koşulsuz inanırmış."

"Koşulsuz," dedi Baran kaşlarını kaldırarak. Yüzünde yine o yalancı gülümseme peyda oldu.

"Koşulsuz," dedim. Bu yalnızca kitap sayfalarında sahip olabileceğiniz türden bir inanıştı. "Ne zaman kanatlılar âleminde bir şeyler yolundan sapsa, kuşlar koşulsuz bir şekilde Simurg'u bekler ve deva olmasını dilerlermiş. Bir gün umutlarını kesecek kadar uzun bir süre beklemişler ama Simurg ortaya çıkmamış ve çıkmamakta kararlıymış.

Göçmen kuşlardan bir sürü diyarın ötesinde Simurg'a ait olduğuna inandıkları bir tüy bulmuşlar, bu onun varlığına inançlarını yeniden harekete geçirmiş ve aralarında ondan yardım dilenmeye gitmek için fısıldamaya

başlamışlar." Baran yüzümü daha iyi görmek için bana dönerek korkuluğa yaslandı ve kollarını göğsünde birleştirdi. *Hikâyenin bu yanını çoğu kişi bilmezdi ancak ben sizin neleri bilmek istediğinizi biliyordum bayım.*

"Fakat Simurg'un tüylerinin çizdiği harita yedi vadinin ötesinde bulunan Kafdağı'nın eteklerine çıkıyormuş. Kuşlar yedi dipsiz vadinin koynuna doğru uçmaya koyulmuş ancak öyle yüksekmiş ki yorulup düşenler bu yüzden de vazgeçenler olmuş.

Önce güle olan aşkına dayanamayan bülbül geri dönmüş. Papağan renkli tüylerine kıyamayıp ardı sıra dönmüş, oysa onu kafese kapatan kendinden dahi sakındığı renkli tüyleri olurmuş. Engin göklerin tek hâkimi olduğu bilinen kartal yüksek diyarlarından uzak kalamamış, geri dönmüş. Kocaman gözleriyle asıl gerçeği göremeyen baykuş yıkıntılarını özlemiş ve harabesine dönmek için vazgeçmiş. Balıkçıl kuşu bataklığının hasretini gideremeyen, yüksek tepeler onu bunalıma sokmuş ve sonunda o da yolu tamamlamadan geri dönmüş.

Yedi vadi üzerinde çırptıkları her kanatta sayıları azalmaya devam ediyormuş. Büyük çırpınışların sonunda beş vadiyi geride bırakan azınlık sürü altıncı olan Şaşkınlık ve yedinci, sonuncu vadi olan Yok oluş ile umutlarını tamamen yitirmişler. Diyar gitgide daha uzak gelmiş gözlerine, inançlarını taşıyamamış kanatları.

Kafdağı'na yalnızca otuz kuş ulaşmış. Dağın zirvesinde Simurg'un yuvasına ulaşınca kanatları solmuş, gerçeğin kirli yansımasını o zaman öğrenmişler: Simurg Anka, otuz kuş demekmiş. Her biri aslında birer Simurgmuş. Çünkü içlerindeki inanç, Simurg'un onlara gelmesinden vazgeçip,

beş vadi sonunda şaşkınlığı ve yok oluşu da yaşamalarına rağmen kanat çırpmaya devam ettikleri için. Bu bile bile ölüme gitmekten farksızmış ve zaten inanca göre Anka kuşu öleceğini bilerek güneşe uçar ve her defasında yanacağını bilerek yeniden bunu yaparmış. Ancak otuz kuşun göze alıp uçmaya devam ettiği gibi; Anka ölümü göze almasaydı hiçbir zaman yeniden doğmayacaktı.

Derler ki; kafesinden kurtulmak istiyorsan önce canın pahasına kafesi parçalamayı göze almalısın.

Benim cennetim de cehennemim de sensin, diyor bir kitapta; sen yakıyorsun beni, bana inanıyorsun. Kendime inanmama neden oluyorsun." Sustum. Olduğum yerde doğrulup derin bir nefes aldım. Baran kaşlarını çattı.

"Devam et." Bakışlarım onun dudaklarından sızan sözlere takıldı. Oltayı çekip bu defa denize büyük bir ağ attım. Ona doğru yaklaştım.

"Benim cennetim senin dudaklarının arasındaki yerim ve cehennemim kollarının arasındaki yalnızca benim doldurabileceğim boşluk. Benimle kalsan senin için cehennemdeki ateşi de söndürürdüm. Sonunun nasıl biteceğini bilmiyorum, ne olursa olsun, nerede olursa olsun sen benimle yan. O gün geldiğinde ve biz kendi ateşimizde bir kez daha yok olurken, şüphesiz ki bir Anka kuşu gibi küllerimizden doğacağız." Bir soluk daha aldım gözlerimi ondan ayırmadan. "Anka kuşunun cenneti de cehennemi de üzerine doğru uçmaktan vazgeçmediği güneşti."

Baran kolumu kavradı, hareketi beni biraz daha ona doğru çekti. Göğsüm ani hareketiyle yükseldi. Almak istediğim soluk, o nefese muhtaç ciğerlerimde sıkışmıştı.

Yaklaştı. Kalbimi göğüs kafesimden koparıp atacak bir yavaşlıkla yaklaştı.

"Eksik söyledin," dedi. Diğer kolumu da kavrayıp ayak uçlarımda yükselmeme neden olacak şekilde kaldırdı beni.

"Ayak uçlarında yükseldiğin yer de senin kendi cehennemin." Atladığım boşlukları tamamlarken oldukça sakin gözüküyordu. "Ben, seni her zaman bulacağım." Gözlerini sımsıkı kapattı. Hatırlamak ister gibi ıstırap dolu bir hal aldı ifadesini. Gözlerim okyanus gibi kabaran bir şiddetle sızladı. Ona ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tüm bu planladığım rota yalnızca onu mutlu edebilmek adına çizilmişken, gözlerimin önünde onu mahvediyordum. Bir insanın en büyük mücadelesinin yalnızca kendiyle olduğunu bilecek kadar çok okumuştum bu kitabı. Savaşın yalnızca kendine yenildiğin zaman bittiğini ve zafer diye bir şeyin aslında hiç olmadığını.

"Bu kadar hikâye yeter, Bay Augustine." Yüzüme yerleştirdiğim zoraki gülümsemeyi genişlettim. "Yakalanmadan buradan gitsek iyi olacak. Hem üzerini çizmemiz gereken bir görev var, unutacağımı sanma." Kollarımı ondan kurtardım. Bir an için çırılçıplak hissetmiştim, dünyadaki hiçbir şey onun tenime değen elleri kadar doğru gözükmüyordu.

Gülümsedi. "Nereden başlamak istersiniz, Bayan Augustine?"

"Öncelikle bir şeyler yiyelim ve benim favori sahnelerimi yazarak başlayalım." Onun elinden tutarak geminin yemek salonunu bulmak üzere ilerlemeye koyuldum. Elimi tutmadı ama bırakmadı da. Benim parmaklarım onun parmaklarına kenetlenmiş şekilde yürürken onun

dünya umurunda değildi, benimse neredeyse dünya kadar başım dönüyordu mutluluktan.

Yemek salonunun kalabalığından kaçınarak orta kattaki büfeden iki tane tost ve ayran alıp kamarada bir boşluğa oturmuştuk. Baran yine sırtını bir yerlere yaslamış, gözlerini kapatıp başını gökyüzüne kaldırmıştı.

"Jack'in Rose'u kendi sınıflarının olduğu bölümdeki partiye götürdüğü sahneyi hatırla; oradaki gibi dans etmek istiyorum!" Not defterime ikinci sınıf parti eğlencesi diye yazmaya başladım.

"Neden bu kadar sıkıcısın?" diye şikâyet etti oturduğu yerden. Aklıma Jack'in, kazandığı biletin başına gelen en güzel şey olduğunu söylediği sahne geldi. Defterin kapağını kapatıp bağdaş kurduğum pozisyondayken dirseklerimi dizlerine yasladım.

"Başına gelen en güzel şey neydi?"

Baran cebinden sigara paketini çıkarırken ağır çekimde gözlerini açıp bana baktı. "Bu oyunu oynayacaksak eğer, görev iptal olur." Kibirle gülümsedi.

Düşünmeme izin vermeden başımla söylediğini onayladım. Bana bazı cevaplar verecekse eğer seve seve vazgeçerdim.

"Çok iyi hatırlamıyorum," dedi gözlerini kısıp sigarasının ucunu ateşe verirken. "Mezuniyet balosuydu."

Kaşlarımı kaldırdım. "Lise mi? Bak sen, bunu hiç beklemezdim, Tandemir." Sesim şok olmuş gibi alayla çıkmıştı. Yüzüm gerildi. O kızla tanıştığı yerdi belki. Belki de o kızla yakınlaştığı yerdi. Bunun beni yıkmasına izin

vermeden elimdeki ayrandan birkaç yudum daha aldım. Kutu parmaklarımın arasında erimişti sanki.

"Hayır," dedi başını arkaya yaslayıp yine gökyüzüne kaçtığında. "İlkokuldaydım, küçük bir çocuktum. Daha sonra hiçbir mezuniyet balosuna katılmadım." Dudaklarımın arasında takılı kalan pipet erimiş ve bütün organlarıma yapışmıştı. Nabzım durdu. Hücrelerim geri çekildi. Ben neye uğradığımı şaşırdım.

"Neden?" diye sordum yutkunarak.

Bana doğru çevirdi başını. "Söylediğim gibi," dedi. Konuşurken adem elmasının zorlandığını seçebiliyordum. "Hatırlamıyorum, hepsi silik. Sadece o gecenin altında yaşadığım huzuru anımsıyorum." Anlamadığım bir gülümseme belirdi yüzünde. Tişörtünün yakasını sıyırıp göğsünün üzerindeki dövmeyi gösterdi. "Bir de bu var o geceden kalan, hayatıma uzanan küçük bir kızın el izi."

Yer ayağımın altından kayıyormuş gibi hissettim. Yeniden nefesim tıkanmıştı boğazımda. Bu defa öyle şiddetli gelmişti ki atak, öksürük krizinin önüne geçememiştim. Ciğerlerimin baskısını durdurmak ister gibi elimi karnıma bastırıp ayağa kalkmaya çalıştım.

"Siktir," dedi Baran, elindeki sigarayı fırlatıp benimle birlikte ayağa kalkarken. "İlacın nerede?" Sorusunu yanıtlamama fırsat vermeyen öksürük bu defa ciğerlerimi hırpalarken kusacakmış gibi hissetmeme neden oluyordu. Benim el izim. Geçici olması gereken iz. İkimizin birbirinin kalbinin üzerine bıraktığı o geceden geriye kalan tek emare.

Daha şiddetli öksürmeye başladım. Öksürüğün, ciğerlerime sıkışan oksijenin beraberinde gözyaşlarım taşmaya başlamıştı. Gözlerimden durmaksızın akan yaşlara müdahale edemedim.

"Çantan nerede?" Hemen ayağımın dibinde duran çantama uzandığında panikle daha şiddetli öksürmeye başladım. Kitap! Kitap çantanın içindeydi; ona dair biriktirdiğim her şeyle birlikte kitap, o çantanın içindeydi.

Baran endişenin yarattığı sakarlıkla çantayı ters çevirip yere döktü. İki büklüm halde durmaksızın öksürürken daha fazla ağlamaya başladım. Ağlamanın üzerimde yarattığı şok etkisi durumu kolaylaştırmıyordu. Nefes alamıyordum.

Çantadan dökülen hayal kırıklarını fark etmeden zemine düşen ve tok bir ses çıkaran spreyi en az benim kadar nefes nefese kalmış şekilde parmaklarımın arasına bıraktı. Dudaklarıma götürdüğüm ve derin bir nefes alarak ölümden bir kez daha, bu defa onun sayesinde döndüğüm yerde kalakaldım. Ne yapacağımı bilmediğim için elimdeki spreyden içime çektiğim nefesler ciğerlerime ulaşana kadar orada öylece dikilmeye devam ettim. Öksürüğün şiddeti durduğunda göğsümdeki yakıcı sızıyı durdurmak ister gibi elimi bastırdım.

Baran'ın gözleri dolmuştu. Nedenini bilmiyordum. Kolumdan tuttu aynı gecede bir kez daha. Beni kendine doğru çekerken yeniden ağlamaya başladım. Hayatımda belki de ilk defa panikatak geçiriyordum. Kollarını bana o kadar sıkı sardı ki bu duyguyu ne kadar özlediğimi, onu, kokusunu, kollarının sıcaklığını; hepsine hayalimde

ne kadar haksızlık yaptığımı anladım. Daha iyiydi. Hepsi düşündüğümden ve hayal edebileceğimden daha iyi.

"Şş," dedi sakinleştirmek ister gibi sırtımı sıvazlarken. "Geçti, dünyalar güzeli. Buradayım." Daha çok ağlamaya başladım. Gözyaşları durmaksızın yanaklarımdan süzülürken beni yavaşça kendinden uzaklaştırdı. Bu henüz hazır olmadığım bir ayrılıktı. Üzerime çöken duygusallığın verdiği cesaretle kollarımı daha sıkı doladım boynuna. Beni bırakmasını istemiyordum.

"İzin ver, Baran." Sesim titremedi. "Seni öyle güzel seveceğim ki." *Kaldığım yerden. Yarım bıraktığımız yerden seveceğim, bıraktığım bütün boşlukları doldurarak.*

"Sevemezsin," dedi kollarımı çözerken. Bu defa beni uzaklaştırmadı veya kızmadı. Sakince, ızdırap içinde konuştu: "Çünkü ben sevilmeyi dahi beceremeyen, yegâne bir yeteneksizliğe sahibim." Alt dudağımı dişlerken sözlerinin ağırlığıyla ezildim. Konuşmak için yaptığım hamleyi durdurdu.

Parmakları dudaklarımın üzerine kapandığında istem dışı gözlerimi kapattım. Başparmakları elmacık kemiklerimin üzerimden çeneme süzülen yaşları usulca sildi. Göz kapağımın kenarından sızan yeni bir yaşın üzerine dudaklarını bastırdı. O, gözyaşlarımı öperken ben masumiyetin çoktan ziyan edildiği diyarlara sürgün edilmiş olan kendi kazdığım mezarın içine hapsedilmiştim. Ait olduğum tek kalbi, kendi ellerimle mahvetmiştim.

Bir anda bütün gücüm tükenmişti sanki. Yürüyecek halim yoktu, görüyordu. Olabildiğince yavaş adımlarla yatakhanelere kadar yürüdük. Bu defa sessizliğinde ikimizin de yüzünü kızartacak bir buhran hâkimdi. Etrafta

dolaşan çiftler ikimiz arasında bir anda tetiklenen geçmişin tohumlarını kolaylaştırmıyordu.

Merdivenlere geldiğimizde gündüz sohbet ettiğimiz Candan Teyze'yi ve Bekir Amca'yı gördük. Bizi tanıyan onlar olmuştu, biz birbirimiz olmaktan çıkmıştık o an için.

"Gençler, nasılsınız?" Bekir Amca merdivenlerden çıkan eşine büyük bir tatlılıkla eşlik ederken gülümsemek için kendimi zorlamam gerekti. Şu basit hareket bile yüz kaslarımı ve öksürükten yırtılmış gibi hissettiğim boğazımı büyük oranda rahatsız etti.

"Bayan Augustine biraz rahatsızlandı," dedi Baran beni biraz kendine doğru çekip. "Dinlenmesi için götürüyorum."

"Neyin var?" Candan Teyze endişelenmiş bir ses tonuyla yanıma yaklaştığında canım yansa da bu defa içtenlikle gülümsemiştim.

"Alerji. Biraz uzanırsam harika hissedeceğim." Aklıma gelen fikirle kaşlarımı çattım. "Ancak anahtarı kaybettim ve görevliler yenisini çıkarmanın zaman alacağını söylüyor." Anahtarımız yoktu, almak için görevliyle yüzleşmemiz ve ertesi gün yapılacak Yunan adaları yolculuğu için yanımızda olmayan pasaportlarımızı göstermemiz gerekecekti. Biletlerimizin olmadığı gerçeğini düşünmek dahi istemiyordum.

"Bizim odayı kullanabilirsiniz," dedi Candan Teyze alelacele kahverengi kol çantasından anahtarını çıkarırken. "Gece klasik müzik konseri var, ona bilet almıştık."

"Rahatsız etmek istemeyiz." Konuşurken çoktan vicdanım sızlamıştı ama canım gerçekten yanıyordu ve biraz

uzanmazsam, değil yolculuğu günü bile tamamlayamayacaktım.

"Duymayayım onu," dedi Bekir Amca eşinin elindeki anahtarı alıp Baran'ın avucuna sıkıştırırken.

"Tutmayalım hadi sizi. Çok geçmiş olsun, kızım."

Baran benim yerime de teşekkür ederken sessizce onları selamlayıp yürümeye devam ettim. Midemde oluşan baskının ağırlığı dişlerimi gıcırdatmama neden oldu. Bütün iç organlarım bu denli yırtılıyormuş gibi hissederken merdivenlerden inmek kâbus gibiydi.

"Bana bırak," dedi. Oldukça dikkatli bir şekilde beni kucağına alırken ne yapacağımı şaşırmış şekilde yüzüne bakıyordum. Mavi gözlerini benden bir an için olsun ayırmadı. Saçlarım ardımda hafif rüzgârda uçuşur gibi sallanırken kolumu boynuna doladım. Bacaklarımın ve hemen sırtımın üzerindeki elleri yavaşlayan nabzımın ritmini yeniden hızlandırmıştı. İki adım daha inerken her hareketiyle yüzlerimiz birbirine daha çok yaklaştı. Soluk alıp verişim değişmiş, göğsüm şiddetli bir artçıyla sarsılmaya başlamıştı.

Farkında değilmiş gibi davrandı.

"Arka cebimden anahtarı alman gerekecek, numarasına bakmalıyız."

"İndirebilirsin," diye fısıldadım. "Yürüyebilirim."

"Anahtarı al, Başkanın Kızı."

Alt dudağımı dişlerimin arasına kıstırarak içimden lanet ettim. Kolumu Baran'ın arka cebine uzatırken parmaklarım boşlukta yumruk olmuş ve titremeye başlamıştı.

Baran başını iki yana salladı. "Tecavüzden içeri attırmam seni, hadi."

Konuşmasıyla birlikte daha çok utanıp bir kerede cebinden anahtarı aldım. Yüzüne bakamadığım için başımı göğsüne saklayıp "On sekiz yazıyor," dedim. Çenesi saçlarıma dokunurken müzik gibi kıkırdadığını duymuştum. Sesi bal gibiydi.

Daha önce Baran'ın bu kadar güçlü olduğunu fark etmemiştim, resmen dakikalardır hiçbir yorgunluk belirtisi göstermeden beni taşıyordu. Dışarıdan bakınca kaslı bir yapısı yoktu, şişkin bir vücudu veya adonisleri; hatta bana kalırsa zayıftı. Ne kadar çok sigara içtiği aklıma gelince yüzüm asıldı.

On sekiz numaralı kapının önüne geldiğimizde "Boynumdan tutun," diye uyardı. Daha ne olduğunu dahi anlamadan sırtımı destekleyen elini üzerimden çekti ve neredeyse düşecekken son anda kelimenin tam anlamıyla bir ahtapot gibi boynuna dolandım. Göbeğimin üzerine düşen anahtarın şıngırtısı kulağımı rahatsız edince büyük bir nefes alarak gözlerimi kapatmıştım.

Zorluk çekmeden anahtarı göbeğimin üzerinden aldı ve yavaşça kapıyı açtı. Halinden şikâyetçi gözükmüyordu. Baran Tandemir'in hastalığıma karşı anlamadığım bir zaafı vardı. Beni içeride bulunan tek ikili koltuğa oldukça dikkatli bir şekilde bıraktı. Doğrulmak için hareket ettiğimde omuzlarımdan tutup yatar pozisyonumu korudu. Anlamak için yüzüne baktığımda muzip bir ifadesi vardı.

"Kımıldama," derken ciddiyeti geri geldi. Şimdi yüzünde dikkatli bir ifade vardı.

Sol kolumu başımın üzerine gelecek şekilde kırdı. Sağ kolumu dirseğimi koltuktan destek alacak şekle getirip parmaklarımı alnıma gelecek şekilde büktü. Saçlarımın bir kısmını yüzümü açıkta bırakacak şekilde arkaya çekerken ne yaptığını anlamıştım. Sağ omzumdan dökülen saçları düzeltti.

"Bunu gerçekten yapacak mıyız?" Yeniden nefes alışlarım hızlandı. Cevap vermeden ayaklarıma uzanıp babetlerimi yavaşça çıkardı. Üzerimde asker yeşili mini bir şort ve beyaz bir tişört vardı.

Baran yavaşça uzaklaşıp bana arkasını döndü. Kendisine uygun bir yer ararken eliyle arka cebinde kıvrılmış şekilde tuttuğu kitabın arasından çizgisiz ve yıpranmış bir kâğıt; yine aynı cebinden kullanılmaktan sadece üç parmak boyutunda kalmış bir kurşun kalem çıkardı.

Ne yapacağımı bilmediğim için odayı incelemeye koyuldum. Sonra kendime gelmem gerektiğini hatırlayıp ayağa kalktım. Cesur olmam gerektiğini biliyordum. Cesur olmak zorundaydım. Hayatımın son günleriydi ve bir yola çıkmıştım. Her şeyi kuralına göre yapmakta kararlıydım.

"Neden kalk-" Cümlesini tamamlamasına izin vermeden üzerimdeki tişörtü tek bir seferde utançla sıyırdım. Odanın karanlığında göz göze geldik.

"Kuralına göre oynayalım, Tandemir." Sesim bir fısıltı halinde çıkıyordu. Şansıma odanın içine yalnızca karşı pencereden süzülen ışık tam üzerime vuruyordu. Titreyen ellerim sırtıma uzandı, siyah sutyenin kopçasını çenemin titremesini azaltmak için dudaklarımı birbirine bastırarak çözdüm. Askı sol omzumdan aşağıya kaydı.

Baran'ın gökyüzü mavisi gözleri karanlığın içinde parlıyordu. *Okyanusun kalbi*,* diye iç geçirdim ona bakmayı sürdürerek.

Sutyeni yavaşça üzerimden çıkarıp tişörtün düştüğü yere bıraktım. Baran yutkundu. Saç diplerinden alnına doğru süzülen bir ter damlasının parıltısı gözümü almıştı. Göğsümden hırıltılı bir nefes yükseldi. Kendi kabuğumdan sıyrılırken bunun hayatımın dönüm noktalarından biri olduğunun bilincindeydim.

Şortumu çıkarırken diz kapaklarım titriyordu. Sessizce hareketlerimi izlemeye devam etti. Konuşsak bazı şeylerin daha kolay olup olmayacağını merak ettim ancak sessizliğin ardına saklanmak o an için daha güvenli gelmişti. Ona sırtımı dönerken son hamleyi gözlerinin içine bakarak yapamayacağımın farkındaydım. Aslında kendime sırtımı döndüğümün farkındaydım.

Külotu dizlerimden aşağı sıyırırken saç diplerimde daha önce hissetmediğim bir karıncalanma peyda oldu. Midemden aşağısı büyük bir şiddetle kasılmış, bacaklarımın üzerinde nabız gibi atan bir zonklama hissetmiştim. Küçük iç çamaşırını ayağımla sıyırıp orada bıraktım. Yeniden kanepeye uzanırken tenimin üzerinde bir ateş tufanı hissediyordum. Cayır cayır yandığımı hissediyordum.

Saçlarımı sağ omzumun altında toplayıp yeniden kanepeye uzandım. Dizimi büyük oranda bükerek çıplaklığımı gizlemeye çalıştım ancak çabam yersizdi. Onun karşısında çırılçıplaktım ama o gözlerime bakmaktan bir saniye olsun vazgeçmemişti.

---

* Titanic filminde başrol oyuncusu Kate Winslet'ın taktığı kolyeye verilen isim.

Sessizce çantama doğru ilerledi. Daha önce güvertede de görmüş olmasına rağmen tepki vermedi içinde gördüklerine. Ondan çaldığım kitaba, ondan çaldığım şiire, ondan çaldığım anılara... Hiçbirini hatırlamamasında boğazımın kurumasına sebep olan bir yanlışlık vardı. Daima orada olan parmak boyalardan iki renk alıp yanıma yaklaştı. Nefesimi tutmaya devam ettim. Dizini kırıp boynuma yetişebileceği şekilde eğildi.

"Kuralına göre," diye tekrar etti bir şeyi vurgulamak ister gibi. Teni bembeyazdı. Mavi boyayı parmak ucuna bulaştırırken kirpiklerim titremişti ağlamamak için. Gözlerimi sıkı sıkı kapatmak zorunda kaldım.

"Nefes al." Emrine itaat etmek istedim ama yaptığı şeyin yoğunluğu ruhuma atılmış sert bir tokat gibiydi ve tıpkı onun göğsüne kazınmış parmak izim gibi; oraya, ruhuma parmak izlerini bırakmıştı.

Mavi boyayı iki göğsümün ortasına gelecek şekilde parmağıyla boyarken kendi kendime direndim. Parmak ucunun tenime dokunuşu bir yanardağ patlaması kadar etkiliydi. Titredim. Tırnağının sürtündüğü yerde baraj kapıları açılmış bir nehrin coşkulu akıntısı hüküm sürdü. Öyle şiddetli vurdu ki suyun şiddetine kapılıp kaybolacağımdan korktum. Kalp şeklindeki kolyeyi; okyanusun kalbini iki göğsümün arasındaki nefes pınarlarına resmederken tam oraya gömülmek istediğimi ve mücadelemin çoktan bittiğini hissettim.

"Şu anda ölebilirim ve bu işten bile değil," diye fısıldadım. Sessizlik üzerimde ağır bir kaftan gibi naftalin kokmuştu.

Gülümsedi.

"Sen sıcak yatağında yaşlı bir kadın olarak öleceksin Rose; şimdi değil, burada değil..." *

Bakışlarını gözlerime kaldırdı.

"Bana söz ver," dedi bir sihirbazın son sahnesindeki duygu yoğunluğuyla. "Benimle birlikte bu gemiden atlayacaksın ama benimle birlikte boğulmayacaksın."

Bir şeyden rahatsız olmuş gibi kaşlarını çattı.

Ben âşıktım.

O yalnızdı.

Çok yalnız...

---

* Titanic, 1997.

9. BÖLÜM
SULU BOYA LEKESİ

Yüzyüzeyken Konuşuruz, Boş Gemiler

Gözlerimi gökyüzünün üzerine çizilmiş bir ağaç eskizi gibi dalgalanan koyu kumral kirpiklerinin manzarasına açtım. Eli göbeğimin üzerindeydi.

Bu defa kaçıp gidemediniz, bayım. Bakın, kafesin kapısını kırmanın çıkmaktan daha önemli olduğunu anlatmıştım size.

Nefes alışını izlemek bir bebeğin gülümsemesini izlemek kadar huzur vericiydi. Baktığım yerden, onun dizlerinin üzerinde öyle mahzun gözüküyordu; göz kapaklarımın ardına muhakkak resmetmek için kaydettim manzarayı. Ah bayım, manzaranızın güzelliğinde öyle şairane bir keder yatıyor ki...

Dün gecenin büyüsü yeniden ruhuma bir pelerin gibi inerken gözlerimi gün ışığına rağmen kapatmıştım. Candan Teyze ve Bekir Amca dönmeden odadan çıkmış, güverteye gelip kuytu bir köşede uyuyakalmıştık. Bu defa ben Baran Tandemir'in dizlerinde sızmıştım. O ise muhtemelen gece boyunca beni izlemiş, benimle ne yapacağını

bilememişti. Eli göbeğimin hemen üzerinde serbest bir şekilde ağırlık yaparken bu hissin ne denli kutsal olduğunu düşündüm. Aşk, dünya çapındaki en sağlam uyuşturucuydu.

"Daha ne kadar o şekilde beni izlemeyi sürdüreceksin, sapık?" Kapalı gözlerinin arkasından keyifli bir tonla konuştu. Onun neşesi yerinde olduğunda, o biraz gülümsediğinde ben dünyadaki en mutlu insan oluyordum.

Gülümseme yüzümde büyüdü. "Bunu bütün gün yapabilirim, bayım."

Sözlerimin üzerine tek gözünü açarak bana daha sevimli bir manzara sundu. Bir gözü kapalı yanardağ, diğeri okyanus ötesi bir mavi. *Okyanusu ateşe veriyorsunuz bayım, parmağınızı bile kımıldatmadan bütün dünyamı ateşe seriyorsunuz.*

"İşemem lazım." Kaba bir şekilde esnerken bütün ortamın büyüsünü mahvetmiş, yine de benim için dünyanın en güzel manzarası olmaktan çıkamamıştı. Yavaş hareketlerle ve asla istemeyerek doğruldum. Tahta bir zeminde yatmak ne kadar bedenimi zedelediyse, onun dizlerinde gözlerimi kapatmak da bir o kadar ruhumu iyileştirmişti.

Size ikimizin de asla gidemeyeceği o yerlerden yazıyorum bayım; sizi sevmek beni iyileştirdi.

Baran toparlanıp kalktığında beni arkasında bırakmasına aldırmadım. Yavaşça ayağa kalkıp dirseklerimi geminin korkuluğuna yaslayarak derin nefesler almayı sürdürdüm. Bugün hava başka güzeldi, gökyüzü başka mavi, deniz başka derin. Bugün ben başka biriydim, bir kez daha. İçim geceden kalma hüznün artçılarını yaşamayı sürdürdü.

Sağ elimin işaret parmağı göğüs kafesimin ortasına işlenmiş okyanusun kalbine gitti; parmağımın ucunda kuruyan mavi boya yaşadığım her saniyenin en büyük kanıtıydı.

Gölün denize karıştığı yere, göğüs kafesinin arasındaki kırlara uzansam; kurtulsam ya bu kurak topraklardan. Dün gece gözünün takıldığı o beyaz kanatlı kuş gibi, öldüğümde beni göğüs kafesinde taşısan...

Biraz sonra Baran yanında geminin güvenlik görevlilerinden biriyle geldi. Gözlerim ikisinin üzerinde ağır ağır dolanırken yakalandığımızı anlamam uzun sürmedi. Önemi yoktu, benim için bir rüyanın ötesinde, kuzey ışıkları parıltısında bir gece olmuştu. Hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Babanızla görüştük, küçük hanım," dedi üzerinde Ekrem yazılı kartını düzelten genç adam. "Sizi küçük motorlardan biriyle gönderiyoruz." Sessizliğimi korudum. Gözlerim Baran'ın mavi gözleriyle kesişti. Orada bir saniye için bir pişmanlık görmek istedim ama yoktu.

"Kaptanımız size eşlik edecek." Ekrem Bey'i, konuşmadan sessizce başımla onayladım. Yaşadığım tüm gecenin üzerine boyandığı tuval sert bir çatlama sesiyle ortadan ikiye kırılmıştı. Yıldız tozları üzerime doğru saçılırken pastel boyaların yalın görüntüsü zihnimde peyda oldu. Boyalar yavaş yavaş çözüldü, ben yavaş yavaş çürüdüm.

Beyaz, küçük bir motora bindirildiğimizde sebepsiz bir şekilde sakindim. Bir an için neden bu kadar yüksekten uçtuğumu anlamamıştım. Kanadı kırık yavru bir kuşun gökyüzü ile ilk imtihanıydı benimki, kanatlarımı melekler diyarına sürmüş, yenilmiştim. *Siz benim nerede bittiğimi asla bilemeyeceksiniz, bayım.*

Karanlığın sığındığı tozpembe rüyalar, kana kana içtiği gökyüzü mavisi düşler gibi, gökyüzüne baktığında her defasında göz kırpan yıldızlardan başka, canlı hissettiren bir şey yok. Bütün bu suratımda oluşan gülümseme, yıldızlardan biçtiğim hayallerin aynası. Denizin sürüklediği dalgalar kirpiklerime inciler biriktirmiş. Kulağımda aynı okyanusun fısıltısı. Ama o hayallerin üzerinde yürüdüğü o ip, bir cam kırığının parçalanan kristallerinden yapılmış kadar değerli ve kırıldığı zaman derinin altında bir daha asla çıplak bir elle uzanıp alamayacağınız kadar derine batıyordu. Havanın ayazı, soğuğun keskin şiddetine rağmen gökyüzünde süzülmeye devam eden uçurtmanın azmi, daha küçücük bir çocuğun düşler ülkesindeki kırlarda filizlenmiş zehirli bir çiçek gibi. Seninle birlikte büyüyemeyen tüm o hayallerle beraber sen de hep o sakat geçmişinde kalıyordun. Biri bütün insanların yaşamak için gizlendikleri o düşleri diz çöktürüp, alnının ortasını hedefliyordu. Unutmanın kolay olduğu ülkelere sürgün yemiş, artık çırılçıplak olan tüm bu ruhlar; kötülüğün gammazladığı acı bir gerçek gibi sonunda yine bir aynayla karşı karşıya alıyordu soluğu. Bakıyordu aynaya; gözlerinden kanlar akıyor. Bakıyordu, hayallerin kanı parmak uçlarında. Bütün bir yaşam umudu, kuklası olduğu hayallerin ucuna keskin bir kancayla asılmış. Bütün gücünü kullanıp aynayı da kırsa, o kristal parçaları yine en derine batıyor ama vazgeçtiğimiz tüm hayallerin kanı mutlaka yerde kalıyordu.

Bu defa onu geride bırakıp pansiyona doğru gözden kaybolan kişi ben olmuştum. Vakit gece yarısına yaklaşmıştı. Aralıksız bir yolculuğun ardından kıyıya ulaşmamız yarım günden biraz fazla sürse de işte yine buradaydım;

Baran'ın teslim ettiği, babamın bir kez daha zincir vurduğu. Ahşap merdivenleri tarifsiz bir hırsla çıkıp odaya sersemlemiş bir vaziyette girdim. Ardımdan kapadığım kapı kalp sızımı bastıracak kadar şiddetli çarpmadı boşluğa. Ayakkabıları ayağımdan sıyırdım ve kendimi olduğum yere bırakıp ağlamaya başladım.

Hayatımca hep aklı başında bir şekilde ağladığımı düşünürdüm, hiçbir zaman bir şeyler yüzünden ağlayan biri olmadım, ağladığım için bir şeyler olan o zamanlara engel olmadığım gibi. Ben babası kapının altından sızan ışığı görmesine rağmen, kapının önünde duraksamasına rağmen, bir kez bile iyi geceler demeden önünden geçtiği odada yorganımın altında sakince akıttım gözyaşlarımı. Ancak bu defa, bir sinir krizinin boy gösterdiği ruhumun sürreal titremelerinin eşliğinde hıçkıra hıçkıra ve aklımı kaçırmış gibi ağladım.

"Ona gerçekten âşıksın, değil mi?" Dizlerime bastırdığım başımı ürkerek kaldırdım. Odanın içindeki diğer kapı olan banyonun önünde duruyordu Cemre. Sakince ama anlayışlı bakışları üzerimdeydi. Şaşkınlığımı görünce utanarak tebessüm etti.

"Dün gece kumsalda çok içmiştik, eve gidemedim senin burada olacağını düşündüm ama yoktun. Ben de bir geceyi burada geçirmekten zarar gelmez diye düşündüm." Balkonu işaret etti. "Görevli izin vermeyince şuradan sızdım." Hafifçe tebessüm edip omzunu silkti. Ona bakarken ne diyeceğimi bilemiyordum. Söylediklerine kızmam gerekiyordu belki ya da daha fazla sorgulamalıydım ama yapamadım. O an için o odada yalnız olmadığıma sevinmiştim.

"Neyin var?" Yanıma oturup eteğini altına alacak şekilde düzeltti. "Bizim deli oğlan bir şey mi dedi?"

Başımı iki yana sallayarak yüzümde çamurlaşan gözyaşlarını sildim. Ezberlediğim gibi, elimin tersiyle.

"Çok dağılmış gözüküyorsun kızım," dedi bu defa yüzünü buruşturarak. "Benim için hiçbir çekiciliğin kalmadı." Hafifçe kıkırdadı. Çoğu zaman Cemre'nin lezbiyen olduğunu unutuyordum ama şu durumda söylediği esprili sözler ruh halimin değişmesini sağladı. İstemsizce güldüm. Ve kontrol edemeden gülmeye devam ettim.

"Baran bu kadar sıkıya gelemez," dedi. "Ama sandığından daha kolay sahiplenir insanları. Onu biraz rahat bırak, hatta dikkatini çek."

"Ne demek istiyorsun?" Ağlamanın etkisiyle yutkunurken boğazım acımıştı. Cemre yavaşça ayağa kalktı. İki elimden birden tutup beni de beraberinde kaldırmıştı. "Sen hep onun baktığı yerdesin, güzel ressam. O kadar oradasın ki sürekli seni görüyor hatta sürekli aynı seni görüyor ve bundan sıkılıyor."

"Anlamıyorum." Yatağa oturup nefes alışlarımı kontrol etmeye çalıştım. Göğüs kafesimdeki daralma hâlâ oradaydı ama bu defa kalbimin hissettiği acının artçı etkisiydi.

"Bu duvara bir resim astığımı düşün, sürekli orada ve sürekli orada olduğunu bildiğin bir resim. Bir iki gün sonra ona bakmaktan sıkılırsın. Sen şu an Baran için cansız bir resim kadarsın." Söyledikleri karşısında kaşlarımı çattım. Hayır, yanılıyordu. Ben Baran için bundan çok daha fazlasıydım, sadece hatırlamıyordu.

"Yapman gereken şey o resmi oradan almak." Gülümsedi.

Ben de bariz bir acizlikle gülümsedim. "O resmi oraya kazıdım, Cemre, onu aradan alamazsın. Onu oradan almam." Bir resim olsam beni görmesini istediğim gözlerin bir tek Baran Tandemir'e ait olmasını isterdim. Ben koca bir sergide tek bir kişinin görmesini istediği silik bir tablodan fazlası değildim.

"O halde sana bakmasını sağla, boyaları dans ettir. Renkleri değiştir. Resmi bozmak zorunda değilsin, ona bir tuvalin üzerindeki boyalardan daha fazlası olduğunu göster." Bana arkasını dönmüştü ve yatağın üzerindeki bavulumu karıştırıyordu. Söylediklerini kafamın içinde yeniden dolaştırdım. Söyledikleri bir şekilde aklıma yatmıştı.

Baran beni seviyordu. Beni sevmişti ama hiçbirinde ben ona gitmemiştim. Her defasında beni bulan oydu. Her defasında bana elini uzatan oydu. Şimdi ben bir uçurtmanın kaçırdığım ipi gibi peşinden koşarken yalnızca kendi kendimi avlıyordum.

"Bunu sevdim, bunu giyiyorsun." Üzerime doğru attığı krem rengi atleti havada yakaladım. Kaşlarımı havaya kaldırıp "Bir yere mi gidiyoruz?" diye sorarken Cemre, üzerime dar bir kot pantolon atıyordu.

"Topuklu ayakkabın var mı?"

"Var. Ne yapıyorsun yahu?"

"Git bir duş al, berbat gözüküyorsun. Sonra çıkarız." Kol saatine bakarken bir şeyler düşünüyordu. "Ben de bu gece senden giyineceğim. Hadisene kızım." Kolumdan tutup beni sarsarak kaldırmasına tekrar kaşlarımı çattım.

"Bak, haklı olduğun noktalar var; ama bu gece bir yere çıkacakmış kadar iyi hissetmiyorum." Onu durdurup geriye çıktım.

Cemre güldü, alaycı bir şekilde. "Sana hayatının gecesini yaşatacağım, hadi diyorum." Onu arkamda bırakıp duş almak üzere banyoya girdim. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum, aklım fena halde dağılmıştı. Dün gecenin birçok şeyin miladı olduğunu biliyordum. Soğuk su saçlarımın üzerinden bir bariyer gibi tenime kazınırken çok fazla ömrüm kalmadığını biliyordum.

Dün gece kanser olduğumu öğrendim, başka kimsem yoktu.

Yarın vaktim olmayacaktı. Öbür gün vaktim olmayacaktı. Bir daha vaktim olmayacaktı. Suyun ortasında çırılçıplak bir ruhun kirli yansımasına bakıp derin bir nefes aldım. Yarın değil, başka bir gün değil; bugün. Bir daha hayatım boyunca bir şeyi ertelemeyeceğime söz vermiştim. Ağlaya ağlaya verdiğim sözlerin her birini gerekirse yine ağlaya ağlaya ama bir şekilde tutacaktım.

Islak saçlarıma kremle şekil verip içime bordo rengi bir sutyen giydim. Sedef'in verdiği krem rengi sırtı çapraz askılı olan bol atleti üzerime geçirip çantanın içinden koyu renk kot pantolonumu çıkardım. Atlet yeterince salaştı altına giyeceğim sıkı bir pantolon bana kendimi daha rahat hissettirecekti. Ayağıma taba rengi kalın tabanlı ayakkabıları geçirip aynanın karşısında doğruldum. Güneşlenmenin etkisiyle yüzümde belli belirsiz çiller oluşmuştu. Baran'ın küçükken tek tek saydığı çiller bir yaz mevsiminde daha kirli birer hatıra gibi gün yüzündeydi.

Cemre, üzerine bana ait olan limon sarısı elbiseyi giymiş, altına kendi dolgu topuklu ayakkabılarını geçirmişti.

Hayal dünyamdan uzak, kendine özgü bir giyimi vardı ama bunu bir şekilde sevmiştim.

Gece kulüpleri hakkında çok fazla bir şey bilmiyordum ama televizyonda gördüklerimden farksızdı. Belki daha küçük, belki daha vasat, müzik biraz daha kötü... Ama insanlar... insanlar çok daha mutsuzdu. Mutluluk kelime anlamını yitirmiş gibi evrene saçılmıştı. İnsanlar parmak uçlarında, düşmek üzere oldukları o uçurumun kenarlarında arıyordu parçalarını. Çoğu zaman bulamasalar da bazıları benim gibi kendini gerektiğinde uçurumdan da aşağı bırakıyordu.

Vadinin sihri gözlerimi alır gibi bu karanlık gecede üzerimize doğmuştu. Cemre yanımda, tanıdığı insanlara gülerek ilerlerken onun bu barda garson olarak çalıştığını fark etmem avuç içlerimin uyuşmasına neden oldu. Mesaisi bir saat sonra başlayacaktı. Ve o saatten sonra tamamen yalnız kalacaktım. Elimden tutup sürüklediği arkadaş grubunun içinde bütün benliğim bir çift mavi gözü arasa da yoktu. Burada değildi. Hevesle beni tanıştırdığı insanlara gülümsemek için kendimi zorlamadım. O an için gülümsemek istememiştim.

"Burada," dedi Cemre asılan yüzüme karşılık kaşlarını çatarak. "Onu görmüyorsun ama o şu an seni görüyor."

"Hani?" Gözlerim renkli spot ışıkları arasında nerede olsa bulacağım o gökyüzü mavisi gözleri ararken Cemre şiddetle dirseğimden sarstı.

"O sana gelecek. Aramayı kes." Yüzündeki uyarıcı ifade derime saplanmış gibi hissettim. Titredim bir an için. Üzerimde onlarca yük varmış ve her biri beni denizin derinliklerine çekiyormuş gibiydi.

"Tamam," dedim elimdeki çantanın sapını daha sıkı tutarken. Nefes almak için başımı dikleştirdim. Hâlâ ıslaklığını koruyan saçlarımı önlerinden savurarak arkaya atarken karşımda bizi izleyen birkaç kişiye gülümsedim. Gülümsemek hâlâ zordu.

"Bunu iç." Cemre'nin elime tutuşturduğu küçük shot bardağına bakarken alt dudağımı ağzımın içinde yuvarladım. Muhtemelen bana iyi gelmeyecekti ama bu gece Cemre ne derse onu yapmayı seçiyordum. Çantayı masanın üzerine bırakıp bardağı kafama diktim. Bir, iki, üç. Damağımda hissettiğim soğukluk, boğazımda hissettiğim acı tat ve genzime vuran o yakıcı mayhoşluk. Birkaç saniye içinde mideme inen ateş topunun aynı hızda beynime sıçraması ve baş döndürücülüğünün havada asılı kalmış düşünceleri silkelemesi zevki; işte buna içilirdi, bayım.

Cemre elindeki diğer shotı da bana uzatırken gözlerim onun yüzündeki tuhaf ifadeyi gölgelerin arasından sıçrayan bir tavşan gibi fark etmişti. Yüzünü buruşturdu. Bir an için elindeki bardağı alıp içerken onu inceleme gafletinde bulundum. İnceydi, boyu bir altmış beş olsa kilosu en fazla kırk beş olabilirdi. İnce bileklerinin ucuna asılmış elleri sürekli kıpırdıyor ve tırnak derilerinin kızarıklığı solgun teninde parlıyordu.

"Beyler, bu kız bütün gece size emanet." Beni belimden biraz daha iterken az önce tanıştırdığı ama isimlerini hatırlamadığım iki çocuğa gülümsedim. Bu defa daha kolay olmuştu.

"Barış," dedi Cemre yüzümdeki ifadeden anlamış gibi kumral çocuğu işaret ederken. Tatlı, diye geçirdim içimden; ama bunun bir önemi yok.

"Ve Serkan ile kız arkadaşı, Sümeyye." Kıza bakarken yapmacık bir ifade takınmayı ihmal etmedi. Anlaşılan kızı sevmiyordu. Benim için bir önemi yoktu ama kız onun için potansiyel bir tehlike olduğumu düşünüp sevgilisine koala gibi dolanmıştı.

"Ve bu da," derken Cemre yüzüme bakarak o gün için adımın ne olduğunu söylememi bekliyordu. Derin bir soluk aldım.

"Gece," dedi ardımdan bir ses ve Baran usulca yanımızdaki masaya dirseğini dayadı. Gözleri benim aksime doğrudan Cemre'nin üzerindeydi ve ne ima ettikleri hakkında bir fikrim yoktu. Cemre'nin bana küçük bir işarette bulunacağını düşünmüştüm ama yalnızca Baran'a doğru kaşlarını kaldırıp Barış'a döndü. "Gece, sende." Bıraktığı çantayı omzuna astı, giderken kulağıma "Sadece eğlen," diye emrettikten sonra başlayacak mesaisi için hazırlanmaya gitti.

Parmaklarımın arasında boş shot bardağı, başım masanın üzerinde çizdiğim görünmez dairelerdeydi. Onun yüzüne bakmak istemiyordum; ondan başka hiç kimsenin yüzünü görmek istemiyordum. Müziğin canlandığını hissettim. Ses birden daha yüksek gelmeye başlamıştı kulaklarıma. Etraftaki gürültü artmaya başladı. Masaya birileri daha gelince Serkan dedikleri çocuğun doğum günü olduğunu yüksek gürültüyle çığlık atan kız arkadaşından anladım. Başımı kaldırmış ve doğrudan onun gözleriyle karşılaşmıştım. Bana bakan o esrarlı mavi gözlerle.

Birileri gelmeye devam etti. Garsonlardan biri elinde büyük çikolatalı bir pasta getirirken fena halde dağılmış kızlar etrafımıza toplanıyordu. Herkesle arama girmişlerdi.

Onunla, pikyaziyle arama yapmişlerdi. Gözlerimi kapattım ve müziğe odaklanmak için var gücümü kullandım. Adının Barış olduğunu anımsadığım çocuk dirseğimi kavradı. Gözlerimi açmadan da onun varlığını hissettiğini biliyordum.

"Bana emanetsin." Gülümsedi. Ne kadar kolay gülümseyebildiğini kıskandım o an için. Aklım daha çok bulanmaya başlıyordu. Sanki buradaki hava bana fazlaydı. Elimi Barış'ın omzuna koydum. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Belki tutunmak için, belki çıkar beni buradan demek için, belki de sadece Baran'ın dikkatini çekebilmek için. Her halükârda çocuk hareketimi yanlış anlayıp elleri beline dolandı ve kıvrak bir şekilde ayak uydurmaya başladı. Bunu bozacak kadar güçlü hissetmediğimden yaptığım şeyi yapmaya devam etmiştim. Sadece biraz eğlenmek istiyordum. *Beni tanımıyor.* Sadece biraz dağıtmak... Bütün o düzenden, kalıplara disiplinden öyle bıkmıştım ki! *Beni hatırlamıyor.* Bir gün olsun başkasının kızı olmamak istedim, bir gün olsun unutulan, masanın altına gizlenen o kız olmamak istedim. *Beni sevmiyor.*

Hayır, hayır, hayır... Bundan fazlası vardı. Tüm bunlardan daha fazlası vardı. Bir şey olmuştu, bir şey olmuş olmalıydı. Bana kızgın olmalıydı. Bilmiyordum. Göğsüme okyanustan koparıldığı bir kalbi nakşeden birinin beni hatırlamamak için bir nedeni olmalı.

Bir an için durdum. Tamamıyla durmuş ve tüm o müzik kargaşasının arasında öylece kalmıştım. Ne yaptığımı sorgularken kaşlarımı çattım ve dehşetle ayaklarımı izlemeye devam ettim. Barış'ın kolumdan tutup bir şeyleri harekete geçirmeye çalıştığını hissediyordum ama silkinerek geri çıktım. Ona yine aynı şeyi yapıyor olmanın

utancı, pişmanlığı, onu bir kez daha terk ediyor olmanın korkusuyla duraksadım. Hissettiğim korkuyla birlikte başımı doğrultup onu aramaya koyuldum. En son gördüğüm yerde yoktu. Gözlerim kan çanağı gibi, gri duman haznelerini ezerek insanları kovalarken aradığım tek şey bir çift mavi gözdü. Yıllar önceye gidince aklım, nefesim daralmıştı. O bar taburesinin üzerinde aylarca gelmesini beklemiştim. Aylarca aynı bir çift gözün beklemesini beklemiştim ve sonra yine hiç kimse gelmemişti.

Gözlerim buğulandı. Göğüs kafesimde beslediğim o kuşun kanadı kırılmış gibi canım yanmıştı. Onu incittiğimi ruhumun bütün derinliklerinde hissediyordum. Olduğum yerde döndüm, dans eden insanları bir şelale akıntısı gibi ikiye ayırarak ilerlemeye koyuldum. Birinin çarpmasıyla itildiğim ve kaburgamı zedelediğim taburelerden biri o an için bütün sızımı ve insanların kabalığını unutturmuştu. Ayağımdaki ayakkabıların topuğunu dahi umursamadan taburenin üzerine çıktım. Ellerimle duvardan destek alarak izlemeye devam ettim. Onun altınla yıkanmış sarı saçlarını görene kadar gözlerimden yaşlar akarak izlemeye devam ettim.

Ve sonunda oradaydı. Gözlerim onun gözlerine çarptığında göğüs kafesimden yüksek sesli bir hıçkırık kopmuştu. Kırılan kemiği yerine oturtmak için yapılan o darbenin hareketi gibi. Acımıştı ama artık her şey yolundaydı. İyileşecektik; zamanla kaynayacaktı tüm kırıklarımız.

Ne düşündüğümü duymuş gibi bana doğru gelmeye başladı. Bir elimle burnumu silerken diğeriyle taburedeN destek alarak aşağıya indim. Koşmaya başladım. Bu düşünce daha çok canımı yakmıştı.

Maya, Doruk'a yetişemediği gün böyle mi hissetmişti? Daha çok ağlamaya başladım. Düşündüğüm bu çaresizlik tüylerimi ürpertmişti. Bir an için o soğuğu, ensemde akan ter damlalarına rağmen bütün omurgamda buram buram hissetmiştim. Mor spot ışıklarının yansıdığı bu insan mezarlığında bir an için kendimi o mor menekşelerin bezediği çayırda gibi hissetmiştim; kendi gökyüzümü kaybettiğimi.

İnsanlar izin vermedi. Kalabalık o kadar kendinden geçmişti ki aralarından sıyrılırken ruhum çekiliyormuş gibi hissettim. Ama sonunda, Baran'ın da tıpkı benim gibi hızlı adımlarla koşturduğunu görünce duraksamadan derin bir nefes aldım.

Ve kollarımı ayak uçlarımda yükselerek onun boynuna sıkı sıkı sardığımı hayal ettim. Aynı saniyeler içinde Baran aramızdaki mesafeyi tamamlamış ancak aramıza giren masaya dişlerinin arasından küfrederek yalnızca bana elini uzatmıştı. *Bana elini uzatmıştı.* Her zamankinin aksine avuç içleri bugün sıcaktı. Belki de koşturmaktan bu kadar terlemişti, bilmiyordum. Kırmızı kan çanaklarına dönmüş ve göz bebekleri küçülmüş bakışları uzun zamandır uykusuz olduğunu düşünmeme neden olmuştu. Parmaklarımı onun eline kenetlediğim an koşmaya başladı. Belki de yanılıyordum, sadece yürüyorduk ama her şey öyle hızlı gelişiyordu ki canım burnumdaymış gibi hissediyordum.

Lacivert gömlekli bir çocuğun dönüşünden son anda kaçarak adımlarımı hızlandırdım. Diğerlerinin nerede olduğunu bilmiyordum ve o an için bunun hiçbir önemi yoktu. Tuvaletlere giden karanlık bir koridorun içine daldık. Aralıklarla dizilmiş boy aynaları gözlerimi kamaştırıyordu.

Birilerinin kahkahaları ve birbirini okşayan sesleri duyabiliyordum. Etrafı incelerken bir anda durduk. Her şey çok hızlıydı. Önümde akıp giden bir filmin kamera arkasını izliyormuşum gibi hissettim. Tuttuğu elimden destek alıp beni duvara doğru yaslaması sarsıcı olmuştu. Beklemedi. Gözlerini gördüğüme bile emin değildim. Sadece dudakları. Dudakları her yerde gibi hissettim. Sanki kulağımın içinde çınlayan o müziğe, ruhunu üzerinden attığı bedeni eşlik ediyordu. Müziğe karışıp bedenimin benim daha yabancısı olduğum her bir uzvunda dolaşırken titredim.

Dudaklarım onun sıcaklığına karşı koymadı. Bu yabancısı olmadığım bir histi. Bu his, belki de en basit tarifiyle, tanıdık bir yabancıydı. Farkında olmadan gülümsedim. Ve acı çektim bir kez daha. Elleri pantolonumun kemerinde bir boşluk ararken göğsüne yapıştığım tişörtten daha çok kendime çektim onu. Koridordan geçen birkaç kişi gülerek yoluna devam etti. Onları görmüyordum. Sadece o vardı. O ve gökyüzü mavisini kana bulamış o gözleri.

"Kimsin sen?!" Dudağımı yabancıl bir güdüyle ısırırken ellerimi yumruk yapmıştım. Bu beklemediğim bir tepkiydi. Durmadı. Hafızasındaki boşlukların hıncını bedenimden çıkarmak ister gibi tişörtümü çekiştirerek sağ omzumu tamamen açıkta bıraktı. Bir yırtılma sesiyle tişörtümün dağıldığını ancak hissedebilmiştim.

"Beni neden hatırlamıyorsun?" Gözlerimi sıkı sıkı birbirine bastırıp ona teslim oldum. O saatten sonra hiçbir şeyi durduramayacağımı biliyordum. Dudakları omzumdan sutyenimin kıvrılmış kenarına kadar aynı şehvetle devam etti. Göğsüm siper olmuş gibi inip kalkıyordu. İçimdeki

bu baş edilemez güdüye karşı koymadım. Daha fazlasını istediğim şiddetli bir arzu peyda oldu.

Ellerimi serbest bırakıp başını yeniden kendime çektim. Karşı koymadan yeniden dudaklarımla birleşirken ikimizde de adını koymadığımız bir öfke vardı. O kendine, ben kendime. O bana, ben yine bana... Baran'ı kendime doğru çekerek yer değiştirmemize neden oldum. Şimdi duvara yaslanan oydu ve bu hazzı bedenimin her bir zerresinde başlayarak bacaklarımın arasında sızlayan bir şiddetle hissettim. Ellerimle saçlarının arasından kavrayıp kendimi ona daha çok bastırdım. Tepeden tırnağa bütün bedenini kendi üzerimde hissedebiliyordum.

"Ne yapıyorsun bana?" Beni yeniden duvara bastırdı. Bu defa cevap vermedim. Bacağımın birini baldırımdan yakalayıp beline doğru sararken ona ayak uydurup kendimi bir yılan gibi ona doladım. Dudakları tamamen omuzlarımdan sıyırdığı sutyenin çıplak bıraktığı tenimi esir aldı. Dilinin ucunu göğsümün arasında ürpermiş bir noktaya bastırdığında karşı koymadan inledim. Bacağımı daha kuvvetli sıktı. Boşta kalan eli pantolonumun düğmesine gitse de açmayı başaramamıştı. Birbiri ardına sıralanmış altı metal düğmeyi aşmak kolay değildi. Bu düşünce bir an için gülümsememe neden olsa da arzunun büyüsüne teslim olmuştum. Bacağımı bırakıp daha aşağıya kaydı. Atlet üzerimden sıyrılmış vaziyette göbeğime daireler çizerken dünya üzerinde onun dudaklarına karşı koyabilecek birinin olamayacağını düşündüm. Dişleri göbeğimin üzerinden pantolonu kavradı. Birkaç saniye için bu tutku bütünlemesinde öleceğimi düşündüm. Öfkesi bütün gücünü açığa çıkarır gibi aksi hareketlerle bacaklarımı

iki yana açıp, canımı acıtmak istercesine dişlerini kotun pürüzsüz yüzeyinde, iç bacağımın üzerinde gezdirirken, önce elleri düştü bedenimin üzerinden. Sonra kendisi geri çekilip karşı duvara sırtını verdi.

"Neden?" Yumruklarını başının iki yanına bastırmıştı. Beni görmüyor, başka bir şey duymuyor gibiydi. Gözlerimden yaşlar akarken kendimi yavaşça yere bıraktım.

"Baran, benim-"

Başka bir atakla gözlerim ürperdi. Şiddetle titremeye başlamıştı. Elleri iki yanına düştü. Dizlerimin üzerinde sürünerek aramızdaki kısa mesafeyi tamamladım.

"Baran."

Bir an için ses vermedi. Başı omzuna doğru yana yatmıştı ama gözleri neredeyse açıktı. Sadece bakışları... Mavi bakışlarında ölümün soğuk sessizliği hâkimdi.

"Baran, beni duyuyor musun?" Elimin altındaki deri bir hayvan derisi kadar sertleşmiş gözüktü gözlerime. Cep telefonuma ulaşmam sadece birkaç saniyemi aldı. Hayır, hayır, hayır... Öyle olmayacaktı. O şekilde olmayacaktı.

"Cemre, tuvaletlerin olduğu koridordayız." Ve başka ne söylediğimi bilmiyordum. Ellerim yüzünde gezindi. Çenesinin kilitlendiğini yalnızca o anda anlayabilmiştim. Panik bir müzik tufanı gibi yükselerek üzerime bindi. Telefonumu bu defa ambulansı çağırmak için kullandım. İçimde paslanmış bir romanın küflü kırıntıları yeşerdi. Gözlerim birkaç saniye için kararmıştı sanki.

"Baran," dedim ağlayarak. "Baran, benim. Benim, Günce. Buradayım." Kendimi geri çekerek duvarın dibine sığındım. Hayır. Hayır... Ben onun kadar güçlü değildim.

Kimse değildi. Gerçek değildi. Tüm bunları uyduruyordum. Hayır!

"Sikeyim!" yanıma yaklaşan sesler daha fazla paniklememe neden olmuştu. Nefes alamadığımı hissettim. Kalabalık çok kısa saniyeler içinde dağılmaya başladı. Kimileri çığlık atıp kimileri yardım çağırırken duvarın dibinde öylece oturmaya devam ettim. Bütün bunlar kötü bir kâbus olmalıydı. Başka ne duyup duymadığımı bilmiyordum. Cemre'nin sesini tanıyordum. Kanımdaki alkol oranına rağmen gerçekliğin kuru yankısını duyuyordum.

Yapamam. Yapamam. Sensiz yapamam. Bu benim sonum olur.

Elveda aşkım.

Elveda arkadaşım.

"Daha önce bir kez daha oldu, hafıza kaybına neden oldu."

Ve başımı dizlerimden kaldırdım. Gözlerim bir sedyede taşınan Baran'a ve arkasında paramedik ekiple konuşan Cemre'ye takıldı. Gitmek üzereyken eteğinin ucundan yerde yakaladım onu.

"Bu da ne demek?" diye sordum kendimden geçmiş bir şekilde. "Daha önce oldu mu dedin? Onun nesi var?"

"On yedi yaşında ne olduysa o oldu," dedi Cemre öfkeli yaşlarını silerken. "Bir hastane bahçesinde aşırı dozdan ölmek üzereyken bulundu. Beyninin bir kısmı hasar aldı ve bazı şeyleri unuttu." Ellerini şakaklarına bastırarak arkasını döndü. "Her şey başa dönmüş gibi."

Eteklerini bırakıp olduğum yerde yığılmaya devam ettim.

N. G. KABAL

Mavi kıyamet.

Kendi gökyüzüne sıktığın kurşunun sahibi.

Kıyameti başlatmak için üflenen sûrun sesi.

Havanın her zamankinden daha karanlık olduğu günlerden birisi.

10. BÖLÜM
KARANLIĞA ÇİZİLMİŞ PORTRE

Gözde Öney, Kavga

Bazen bir çölde yaşadığımı hayal ediyordum. Kalbimin bu denli kurak topraklara sahiplik etmesini açıklamanın kolay yolu bu olurdu. Tepemde insanın ruhunu kurutan bir güneşle birlikte, hayal meyal gördüğüm bir gölün dibine bıraktığımı düşünüyordum kendimi.

Dünyanın çok yavaş döndüğünü söyleyen şaklabanlara içimden küfür ederken benim hayatımın her saniyesinin, ışık hızıyla yörüngesinden kaymasını açıklayacak bir bilim olmadığını da biliyordum. Bu, kaderdi bayım.

"Ondan daha kaç tane yapmayı düşünüyorsun?" Beyaz koridordaki bekleyenler için yapılmış sandalyelerden birine oturmuş, sessizce yaptığım şeyi yapmaya devam ettim. Gece çökünce hastanenin bu boş koridorları daha ürkütücü geliyordu insan gözüne. Çocukluğumdan beri sevmezdim hastaneleri ama daima odada yapayalnız savaşan kişi olurken; bu defa birinin verdiği savaşı, bu işe yaramaz yerde titreyerek beklemek zorundaydım.

Dizlerimin üzerinden doğruldum. Biraz ilerideki resepsiyona gidip hemşirenin bana bıkkın bir ifadeyle bakmasını görmezden geldim.

"Parasını verebilirim. Biraz daha, lütfen." Kadının uzun siyah saçları ensesinde topuz yapılmıştı. Bir an için gözlerindeki anlayışlı ifadeyle topuzunun sıkı düğümünden kaçan saç tutamını omuzundan arkaya attı. Eli masanın üzerindeki kâğıt tomarına gidince derin bir nefes alıp ne zaman çıktığımı bilmediğim parmak uçlarımdan indim ve zemine düzgün bir şekilde tutunmaya çalıştım. Oysa dün gece yarısı buraya getirildiğimizden beri hissetmediğime emindim.

"Bu son, başım belaya girecek." Ona başımı sallarken birkaç kâğıt tomarı yüzünden insanın başının nasıl belaya gireceğini düşünmemeye çalıştım. Cemre'nin bana ters ters bakmasını da görmezden gelip bu defa sandalyeyi es geçtim ve duvarın dibine çöktüm.

"Onlardan bin tane yapamayacağını biliyorsun-"

"Kes şunu!" Bir anda sesim bütün koridorda yankılanmıştı. Göz ucuyla kaç kişinin delirdiğimi düşündüğünü kontrol etmek için etrafa bakmak istesem de bu dürtümü yok saydım. Elimdeki kâğıtlarla o turna kuşlarını yapmaya devam ediyordum. Kim denediyse geç kalmıştı ama ben buradaydım ve bunu bırakmaya niyetim yoktu.

"Senin için bin tane olsa yakalardım,"* diyen Hasan'ın çığlığı gibi; Baran için bin tane gerekiyorsa, yapacaktım.

"Ben de sana yardım ederken neler olduğunu bana anlatmaya ne dersin?" Cemre pes etmiş şekilde yanıma

---

* Uçurtma Avcısı, Khaled Hosseini, 2003.

oturup beceriksizce kâğıtları bükmeye başladı. Henüz sadece iki yüz yirmi dokuz tane yapabilmiş olsam da vazgeçmeyecektim. En azından kolumdan sürüklenmediğim sürece vazgeçmeyecektim.

"Günce!" Gözlerim sesin figan ettiği korkuyla koridorun ucuna dönmüştü. Ve en son görmek istediğim insan, babam, oradan bana hayal kırıklığı ile bakarken kâğıt sinsice parmağımı kesti.

"Bir yolunu bul," dedim sessizce Cemre'ye. "Bana haber vermenin bir yolunu bul." Birisi zorla tutup kolumdan kaldırana kadar kımıldamadan orada oturmaya devam etmiştim. Onlara karşı koymamın, bağırmamın veya ağlamamın hiçbir işe yaramayacağını biliyordum. Babamla anlaşmamızın sonuna gelmiştik ve ben her şeyi batırmıştım.

"Senin için ne zaman kurallarımdan taviz versem beni buna pişman etmenin bir yolunu buluyorsun!" Arabanın arka tarafında iki insanın oturabileceği en uzak mesafede duruyorduk. Ellerim titreyen dizlerimin üzerinde sendelerken yutkunarak bacaklarımın arasına sıkıştırdım. O kendi oturduğu pencereden dışarıya bakarak hayıflanırken, ben kendi hapishanemin penceresinden bakıp bu defa hiçbir şey görmüyordum.

"Bütün bunlar sana eğlenceli mi geliyor? Baran'ı da kendine benzettin, değil mi?" Sert sesi arabayı inletiyor klimanın soğuk haznesiyle birlikte ruhuma çarpıyordu.

"Ona ne olacak?" diye fısıldadım. Kendimden iğreniyordum, canım yanıyordu, neye uğradığımı şaşırmış haldeydim. Avucumun içindeki yarım kalmış turna kuşu başparmağımın aldığı kesikle kırmızıya boyanmıştı. Bir an için ruhum sıkışıyormuş gibi hissettim.

"Sen de kullandın mı?" diye sordu aniden. Yüzündeki kasların bir an için seğirdiğini sandım ama poker ifadesi ona ikinci bir deri gibi yapışmıştı. Asla hissettiklerini yüzünden okuyamazdınız, o sadece sesi ve buz gibi bakışlarıyla ne denli öfkeli olduğunu size haykırırdı.

"Hayır. Baba, ben Baran'a asla zarar vermem!" Gözyaşları kirpiklerimin arasından sızarken uzun zaman sonra dudaklarımdan çıkan bu kelime ikimizi de sarsmıştı. Ellerimi elmacık kemiklerimin üzerine bastırıp ağlamaya devam ettim. "Onun kim olduğunu biliyorsun," dedim. "Onun kim olduğunu biliyorsun. Ona zarar vermem."

"Tam da bu yüzden Günce," dedi. "Tam da bu yüzden insanlara zarar veriyorsun." Yüzünü yeniden camdan dışarıya bakacak şekilde çevirmişti. "Hiç kimse senin hatırladığın gibi kalmıyor. İnsanlar senin aksine büyüyor."

Bir şey söylemek için ağzımı açtığım anda yeniden bana döndü. "Seni tek başıma büyüttüm. Seni en iyi şartlarda büyütmek için elimden geleni yaptım. Ama hiçbir zaman sana verdiklerimle mutlu olmaya çalışmadın." İşaret parmağını bana doğru sallarken hıçkırdım. "Seni hiç kimse anlamıyor, sen yalnızsın, sen terk edilmişsin. Şunu unutma; dünya senin etrafında dönmüyor. İnsanlar sokakta hayatları için mücadele ederken, sen hayatını benim söylediğim her şeyin tersini yapmaya adadın." Oturduğum koltuğa mümkünmüş gibi daha çok sinmiştim. Sözlerinde bir doğruluk payı olup olmadığını düşünecek kadar kendimde değildim.

"Kocaman bir orduyu yönettim ama öz kızıma söz geçiremedim." Uçakla aktarma yapmak için havaalanına

gelmiştik. Araba yavaşça durdu. Bu defa titreyen ellerimi şoförün inmem için açtığı kapıya yasladım.

"İşte bu," dedim usulca. "Ben senin yönetebileceğin bir ordu değildim, ben senin askerlerinden biri değildim, ben annem de değildim, baba. Her akşam yemeğe gelmeni bekleyen küçük bir kızdım." Dışarıya çıkarken şoförün bana dudaklarını bastırarak olumsuz bir işaret yaptığını gördüm.

Hava serindi. Gece öyle çıplaktı ki üzerine taktığı bu yıldız tozundan yapılmış maskeler karanlığını saklayamıyordu. Üzerime yapışmış bu kara kalemi hiçbir boya saklayamıyordu.

Baran, sevgilim. Sana ikimizin de bir daha asla bir araya gelemeyeceği bir yerden yazıyorum; burası öyle karanlık ki!

Gözlerinin mavi pınarına akan bir kan nehri gibi bu ikimiz buluşturan bahar. Sen gökyüzünde parlayan yıldızların tümüsün, ben yalnızca sana pafta olmak için bu dünyada var olan bir kumaş parçasıyım. Diliyorum ki, avucunun içindeki o çizgiler seni benim bir kez daha terk edemeyeceğim bir hayat çizsin.

Baran, seni öyle çok seviyorum ki bu sevgi bedenimi ele geçirmiş halde. Adımı senden başkasından duymak istemiyorum, gözlerimi açmak istemiyorum senin gözlerini göremiyorlarsa. Öptüğün yerler sızlıyor, içim parçalanıyor. Bugün bir kez daha seni ardımda bırakıp beni hapsettikleri bu yere geldim ya; bir kez daha parçalanarak dağılıyorum.

Oysa buraya yuvam diyebildiğim tek bir günüm dahi olmamışken, senin kollarının arasındaki boşluğa sığınmak istiyorum.

Ciğerlerim parçalandı, Baran, sevgilim.

On yedi yaşında kanser olduğumu öğrendiğimde o hastane koridorunda senden başkası yoktu.

Dün gece daha beterini öğrendim; senin de bir kanserin olduğunu. Beynindeki o hasarlı kısım bendim. Sana olan sevgim defolu bir kumaş gibi yırtılmıştı zihninin pejmürde yerlerinde. Senin kanserin bendim ve yavaş yavaş dağılıyordum. Seni öyle çok sevdim ki, yalnızca bir tümörün sahiplenebileceği gibi ele geçirdim bedenini. Sevgilim, seni öyle çok sevdim ki bu seni mahvedecek.

Sana yaptığım o şeyi gördüm, seni gördüm Baran. Seni titrerken, seni buz gibi bir cesetken, seni anlayamadığında, seni soğuk soğuk terlerken ve ateşler basarken gördüm, seni hatırlamıyorken gördüm; bu beni mahvetti.

Bedenime doğru kıvrılışın, yeni bir lehçe gibi bana öyle çok şey fısıldadı ki. Kimsenin anlamadığı bir dildin sen ve ben seni öğrendim. Bak, yine senden çaldığım o kitap gibi; bu hikâyenin de masumu çoktu sevgilim. Bu hikâyede nefret yoktu, bu bir aşk hikâyesiydi ve en çok da bu yüzden kaybettim.

Baran: Gökyüzümün aynası.

Dün gece bir kanser olduğumu öğrendim, başka hiç kimsem yoktu.

11. BÖLÜM
GECENİN HİKÂYESİ

Baran'ın hastaneye kaldırılmasının ardından bir hafta geçmişti. Biliyordum, çünkü tam üç gün önce büyük bir sinir krizi geçirip onun nakledildiğini öğrendiğim hastaneye yatırılmamı sağlamıştım. Başkanı sonunda aklımı kaçırdığıma inandırarak çaresiz bırakmıştım. Benim kadar zayıf, benim kadar memnuniyetsiz, benim kadar sevgi yoksunu bir kızın aklını kaçırdığına inanmak öyle kolaydı ki hiç kimsenin bunu sorgulamaması beni güldürüyordu. Evet, dudaklarımda yırtılmış bir gülümsemeyle olanları izliyordum.

"Gülçin," diyordu buradaki insanlar bana. Çünkü hiç kimsenin, başkanın kızı Günce Beranoğlu'nun bir akıl hastanesinde yattığını duymaması gerekiyordu. Bir insanın sırf bu nedenle dahi aklını kaçırması olasıymış gibi gelirdi bana.

Akıl hastanesinde geçirdiğim ilk haftanın ardından tehlike barındırmadığıma inanıp beni insanlarla buluşturmak için ön bahçeye çıkarmaya karar verdiler. O sıkıcı ayrıcalığım yüzünden ekstra takip edilsem de bunu

önemsememeye çalıştım. Yine beyaz; her yer bu renkti. Bulunduğum odanın demir parmaklıklarla kaplı güzel boyanmış penceresinden dışarıyı seyrederken oradan kaçıp kaçamayacağımı düşünüyordum. Üzerimde beyaz bir pijama takımı vardı, çarşaflar beyazdı, duvarlar beyazdı... Bu yüzden sık sık gözlerimi kapatıp kendimi karanlığa teslim ediyordum. İnsanın sadece tek bir rengin içine hapsedilmesinin bir ressam için ne büyük bir kabir azabı olduğunu onlara açıklayacak kadar sağlam birkaç kelime bilmek isterdim ancak aklıma gelen tek kelime aylema oluyor ve bunu içimden dahi seslendirdiğimde bütün bedenimi sarsıcı bir titreme alıyordu.

"Bugün bizimle konuşmaya hazır mısın, Gülçin?" Doktorum Sedat Bey'i kandırmak hayatımda yaptığım en kolay hamlelerden biriydi. Muhtemelen hasta olmadığımı biliyordu, aklımı kaçırmadığımı biliyordu ama başkanın kızı için yapacağı her hareket onun sahip olduğu kariyeri en aşağıya ya da en yukarıya çekebilirdi. O zaten iyi olan bir kızı iyi ettiğini iddia ederek kariyerini yukarıya taşımayı seçmişti. Hiç kimseye benim rol yaptığımdan bahsetmemiş ve benim bu dünyaya olan inancımı, yıllardır birincilikle sürdürdüğüm okulumu ve orada bize öğretilen her türlü profesyonelce düşünceyi istismar etmişti. İnandığım her şeye tecavüz eden bir dünyada yaşıyordum.

"Hazırım," dedim yavaşça. Gözlerimi baktığım o boşluktan çektiğimde onun küçük yeşil gözleriyle karşılaşmıştım. Elinde bir dosya ve tablet tutuyordu.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Oldukça iyi."

"Buna sevindim. Neler hatırladığınla ilgili konuşmak ister misin?"

Derin bir nefes alıp dizlerimi kendime çektim. "Unutan hiçbir zaman ben olmadım doktor, bunu dilediğim onlarca zamanın aksine."

"Unutmak istediğin nedir?"

"Adımın Günce olduğunu biliyorsunuz," dedim bu defa sertçe. "Yaptığınız şeyin ne kadar yanlış olduğunu biliyorsunuz. Bir insana özellikle de aklı konusunda çıkmaza girmiş bir hastaya kimliğini sorgulatmak sizin meslekten uzaklaştırılmanız için yeterli bir sebepken, bunu başkanın kızına uygulamak ne derece doğru bir hareket?"

Doktorun kavisli kaşları alnında havalandı. Gözlerinde korkuyu görebiliyordum, insani her duygunun bir rengi vardı ve korku bende daima çiğ bir sarı rengi uyandırıyordu. Adamın gözlerinde parladığını düşündüğüm o sarı renk.

"Sadece dışarıya çıkıp hava almak istiyorum." Ayağa kalkarak açık tehdidim karşısında mor renkler içinde çırpınışını seyrettim. Hayır, mor değildi. Mor asil bir renkti çünkü tanık olduğum en büyük ve en saf kayıp o mor renk menekşelerle bezenmiş çayırda yaşanmıştı. Bu yalancı şarlatanlara o masumiyeti ziyan ettirmeyecektim.

Onu her zaman oturduğu kırmızı boyalı bankta otururken buldum. O zamana kadar kırmızının en sevdiği renk olduğunu bilmiyordum. Sessizce ve tek başında etrafındaki insanları izlerken bir an için nefes alma ihtiyacı duydum. Başımı kaldırıp etrafı izlemeye koyulmuş ve gerçeği inkâr etmek için bir sebep aramıştım. Dev ağaçların

resmedilmiş gibi dizildiği bu bahçede birbirinden ayrı dünyalarda yaşayan onlarca insan vardı.

Biraz ileride benim yaşıtlarımda bir kız havaya bakarak kendi kendine bir şeyler söylüyor ve karşısındaki hiç kimseyle kavga ediyordu. Hiç kimselerimizle davamızın asla bitmediğini o gün anlamıştım.

Baran'a yakın bir bankta oturan ve muhtemelen uyuşturucu yoksunluğu çeken otuzlu yaşlardaki genç bir adama, odasına çıkması için hemşireler yardım ediyordu. Bu daha çok, adamın haşin titremeleri ve hemşirelerin karşılığında binlerce lira kazandıkları nezaketlerinden bir yere varamamalarıyla sonuçlanıyordu. Bu kirli tabloyu daha fazla seyretmemek için yeniden Baran'a döndüm. Ben oraya ait değildim; bu bahçeye, bunların hiçbirine ait olmadığımı biliyordum ama o öyle vahşi, öyle yabani, öyle aklını kaçırmış duruyordu ki sanki bu resmi bütünleyen son fırça darbesiydi.

"Sana bir şey getirdim," dedim yanına oturduğumda. Parmaklarımın arasındaki ağırlık nefesimi kesiyormuş gibi. "En başından beri sana ait olan bir şey."

Başını bana doğru çevirmeden baktığı yere bakmaya devam etti. Bu sessizliği öyle uzun zaman boyunca hayaletim olmuştu ki eski bir dostu selamlar gibi gülümsedim. Neye ihtiyacı olduğunu biliyordum bu yüzden onu konuşturmak için, ona yanında olduğumu söylemek için ya da ona bir kez daha unutmasına izin vermeyeceğime söz vermek için nefesimi harcamadım.

Oradan oraya taşınmaktan hırpalanmış ve kapağının ön yüzünün çoğunlukla aşınmış olan kitabı onun yanına bırakıp tek kelime dahi etmeden banktan kalktım. Kitabı

oraya bıraktığımda üzerimden kasvetli bir ağırlık kalkmış gibiydi. Bu onlarca yıl önce görgü tanığı olduğunuz bir cinayeti yıllar sonra itiraf etmek gibi bir histi. Boğazımdaki kuruluk geçmemişti ancak o kuraklık sonunda çatlamıştı ve o çatlaktan sızan sulardan ciğerlerime bir damla oksijen ulaşmıştı.

Beni bekleyen hemşirenin yanına vardığımda ilk kez ardıma dönüp ona baktım. Onu o gün bir kez daha tanımadığım bir halde gördüm. Baran Tandemir'i bir kitaba sıkı sıkı sarılırken gözlerimde yaşlarla izledim.

Bazı geceler diğerlerinden daha karanlıktı, Baran gibi adamların hayatlarının ise diğerlerinden daha karanlık olduğunu o gün öğrendim.

Gece çöktüğünde bu dört duvarlar bambaşka gözüküyordu insanın gözüne. Duvarların dilini biliyordum, belki de onca özel derse rağmen kendi kendime öğrendiğim tek dil sokakların çığlığı grafitiler olduğu için her şeye inat sadece sokakları boyuyordum. On beş yaşımda ilk yakalandığımda gece soğuk havayla birleşmiş, insanın ruhunu bir kerpetenle çekiyordu sanki. Elimdeki hangi renk olduğunu dahi bilmediğim bir sprey boyayla, Beyoğlu'nun arka sokaklarında bir başka ressamın renklerinin üzerini çizerken hayatımda hiç hissetmediğim kadar özgür hissettiğimi anımsıyordum. Sedat Bey'e anlatsam, herhangi birine anlatsam bunun sadece babama olan hırçınlığımdan yaptığım bir karşı atak olduğunu söylerdi. Ama durum böyle değildi, babamı sinirlendirmenin, onaylamadığı, gurur duymadığı bir şeyler yapmanın beni heyecanlandırmadığını söyleyemezdim. Duvarlarla gerçekten konuşmaya başladığım zaman asıl terapinin bu olduğunu, boyanın

elimden çıkıp duvara sıçradığı her darbede sanki günah çıkarmış gibi hafifledikçe, hıçkıra hıçkıra ağladıkça öyle olmadığını kabullenmiştim. Elinde pembe bir balyozu havaya kaldırmış ve sanki özgürlük anıtı gibi bir şeylere, birilerine, dünyaya meydan okuyordum. Bunu sadece onlar bilirdi. Diptekiler, şişman insanlar, parmağını boğazına kadar itip bütün dünyayı kustuğunu düşünen ve sonunda bütün dünyanın yükü üstlerinden kalkmış gibi bir deri bir kemik kalan zavallı insanlar, fakirler, paraya sahip olup da onunla satın alacak bir şey bulamayan aydınlar! Alkolikler hatta... Duvarımın önünde ellerindeki şarap şişeleriyle uykuya dalardı. Bundan hiç kimseye anlatamayacağım bir haz duyardım. O pembe balyozlu kız onların kurtarıcısıymış, tanrısıymış gibi bağnaz bir şekilde ama özgürleşirlerdi çizimlerimin altında.

O duvarın önünde büyüdüğümü hissederdim. Öldüğümü yavaş yavaş ama hiçbir zaman da ölmeyeceğimi. Ölümsüz hissederdim birisi resmimin üzerine resim yaptığında. İlk kez birisi kızımın yüzüne siyah bir peçe çizdiğinde sadece iki gün geçmişti. Önce sinirlenmiş, ağlayacak gibi olmuştum sonra peçenin üstünde kalan siyah gözlere takılmıştı bakışlarım. Benim çizdiğimden daha çekikti, daha vahşiydi bir şekilde daha savaşçı gözüküyordu ve yavaş yavaş tebessüm ettim bu eklemeye.

"İstediğin zaman buradan çıkabilirsin," dedi Sedat Bey beni hasret kaldığım anılarımdan çekerek. "Burada olmaman gerektiğinin herkes farkında." Elimdeki meyve suyunu içerken dudaklarımdan sızan birkaç damlayı elimin tersiyle sildim ama pijamanın üzerine dökülmesine engel

olamadım. Bardağı bilerek üzerime dökmüş ve beyaz sabahlığımın üzerinde bıraktığı sarı lekeden haz almıştım.

"Burada olmamam gerekiyor..." diye tekrar ettim sözlerini yavaşça. Gözlerim ona değil pencerenin hemen dışındaki kasvetli gökyüzüne bakıyordu. İnsanlar, diye düşündüm; milyonlarca insan şu an ne yapıyordu? Ben kendimi bir akıl hastanesine kapattırmışken insanlar umarım daha faydalı şeyler yapıyordur diye geçirdim içimden.

"İyi olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

"Yardım istemediğini düşünüyorum, Günce," dedi Sedat Bey. Bu bana ilk kez gerçek ismimle seslenişiydi ama kimi kandırıyordum, Baran'ın koymadığı hiçbir ismin benim için gerçek bir değeri yoktu. Kimliksiz olmak, daima ötekilerden biri olmak sadece onunla güzeldi. Eksikleri tamamlayabilir, boşlukları doldurabilirdiniz, kaldırımların altını kumlarla mesela ama iki göğsümün arasındaki o vadi sahipsiz bir piç gibi yalnızlığa mahkûmdu.

"Bazen *neden* diye düşünüyorum..." Yatağımın üzerine çıkıp bağdaş kurarak zayıflamış el bileklerime baktım. "Dünyada o kadar insan varken, hem de benden çok daha akıllı, çok daha faydalı insanlar varken, neden ben bu hayata doğdum?"

"Hayat derken ne demek istiyorsun?"

"Ah," dedim kirpiklerimi kırpıştırarak. "Özür dilerim. Babamın imparatorluğu, babamın devleti, babamın milleti, babamın ordusu, babamın disiplini." Dilimi damağımda bir kez şaklatarak durdum ve normal olmayan bir şekilde doktoruma baktım. "Ama en önemlisi babamın serveti." Kaşlarımı çatarak bir elimle ayak bileğimi

kavradım ve öne arkaya doğru sallanmaya başladım. "Çok paranız olsa ne yapardınız, Sedat bey? Lütfen bana doktor naraları atmayın, dünya barışının ve yoksulların kimsenin umurunda olmadığını biliyorum, sizler genelde camınızı kirletmesinden çekindiğiniz için para uzatıyorsunuz arabanızın önüne atlayan o çocuklara."

"Psikoloji okuduğunu duydum. Hem de okul birincisi olarak mezun olmuşsun," dedi yavaş bir ses tonuyla. Doktorların daima sinir bozan yumuşak ses tonları olurdu, okulda bana da hastaların iyiliği için daha naif olmam gerektiği öğretilmişti. Sınav kâğıtlarıma onların istediklerini yazmış olsam da mezun olduktan sonra kendi istediğim şekilde yapacaktım bu işi. Biliyordum çünkü ilk önce Baran'ı, sonra kendimi iyileştirmek için okumuştum bu bölümü. Ve belki, babamın zincirlerinden kurtulduğum gün kendimi Afrika'ya kadar itebilir ve sefaletin getirileri olan o çocuklardan birkaçının hayatını kurtarabilirdim. Baran Tandemir benim vicdanımdı, Baran Tandemir kalan tek inancımdı. Bütün dünyayı kurtarmak istiyorsam buna ondan başlamam gerektiğinden şüphem yoktu, çünkü dünyayı kurtarmak isteyen Baran'dan başka bildiğim kimse yoktu. Onu kendi tutsaklığından kurtardığım gün, yetişemediğim bütün insanlara koşacağını biliyordum. Bu yüzden belki de sayılı günlerim kalmışken o saatlerin her birini bir akıl hastanesinde çıkış yolu arayarak geçiriyordum.

"Kendime daha geniş bir ev alırdım." Ona bakmadan gülümsedim. Hep daha büyük evler, daha pahalı arabalar, dolaplardan taşan kıyafetler. Her zaman ilk akla gelenler hep bunlar oluyordu. *Daha, daha, daha!*

"Sandığın kadar kötü biri değilim," dedi doktorum bacak bacak üzerine atıp. "Kendim için değil, köpeklerim ve kedim için daha büyük bahçeli bir ev isterdim."

Bu onun gözlerine ilk dikkatli bakışımdı. "Sandığınızdan daha kötü birisiniz, hepimiz gibi," dedim gülümsememi bozmadan. "Ama konumuz bu değil."

Doktor derin bir nefes aldı. Ona bana yönelteceği sorular konusunda o kadar açık kapı bırakıyordum ki hangisini sorması gerektiği ile ilgili bocalıyordu.

"Peki sen," dedi nihayet karar verdiğinde. "Sen hayvanları sever misin?"

Başımı iki yana salladım. "Herkes hayvanları sever ama biliyorsunuz ben şu bütün hayvanların bir yuva bulmasını isteyip onları asla kendi evine almayan insanlardanım."

"Kulağa benden daha kötü biriymişsin gibi geliyor."

"Kötü biri değilim," dedim kaşlarımı kaldırıp yeniden bakışlarımı ayak bileğime yönelterek. "Hayır, değilim." Kaşlarım çatarak doğru kelimeleri araştırdım ve bulduğumda işaret parmağımı alnıma dokundurup, "Ama buradaki düşünceleri kontrol edemiyorsun," dedim.

"Çok öfkelisin," dedi. "Her şeye çok öfkelisin."

Omuz silktim. "Bugünlük bitirelim mi? Toplantı için hazırlanmak istiyorum."

Elindeki tableti bırakırken başını bana doğru çevirdi. Oturduğu siyah sandalyenin iki yanından tutuşu kuvvetliydi. Neden savunma ihtiyacı duyduğunu merak ettim ama sormadım. O an daha önemli gelen şeyi, beyaz odamın içindeki tek siyahlığın doktorun oturduğu koltuk ve

benim gitgide daha da kalabalıklaşan kafamın içi olduğunu düşündüm.

"Toplantıya neden katılacaksın?" diye sordu. "Sen bir bağımlı değilsin."

Artık gitmek için ayağa kalkarken yeniden omuz silktim. "Belki de benden daha beter haldeki insanları görmek bana iyi geliyordur. Bu mümkün mü?" Onunla alay edercesine tebessüm ettim. Tebessümlerden hoşlanmazdı.

Atağımı anlayarak "Mümkün elbette," dedi. Tableti ve dosyalarını çantasına yerleştirirken onu seyrettim ve kapının kolunu tutana kadar var olan sessizlik sayesinde nefes aldım. Ancak son anda "Ama," dedi. Ben de amaları sevmezdim. "Eğer öyle olsaydı burada benimle kalmak isterdin." İşte buna derin bir kahkaha attım. Belki de doktorum sandığımdan daha iyi biriydi, tabii sadece bir doktor olarak.

❖ ❖ ❖

"O halde özgürlüğün bedeli ruhun sürgünü denebilir miydi?" Kelimeler daima gezinir demişti bana, onlar daima sahibini bilir, oturduğum koltukta kaç saat sürdüğünü bilmediğim bu toplantıda ilk kez başımı kaldırmama neden olan şeyler bu sözcüklerdi. Sanki etimden çekip onlara bakmamı sağlamışlardı.

"Peki, yalnızlık nedir, kim bana söyleyebilir?" Dudaklarımı ısırdıktan sonra gözlerimi kısarak bir süre insanların bu soruya nasıl cevaplar verebileceklerini düşündüm. Sonra düşünme eylemini orada bırakıp omzumun üzerinden arkama döndüm ve salonun geri kalanında kimlerin bu cevabı bildiğini sandığına göz attım. Neredeyse

salonun yarısının eli havadaydı, içimden gülmek geldi ve bir an için gözlerimi kapatma hissi çöktü. Onu düşünmemek işinin gitgide daha kolay üstesinden geldiğimi sanıyordum ama göğsüme oturan o his beni yanıltı.

Yalnızlık deyince aklıma sizden başka kelime, gözlerinizden başka renk gelmiyordu bayım.

Derin bir nefes aldım.

"Bir masada tek başına oturmaktır mesela," dedi Baran bütün kalabalığın ortasından sıyrılarak. Tam olarak söylemek gerekirse bu on dört gün sonra onun sesini ilk kez duyuşum olmuştu. Havalandırmadan içeri zapt edemediğim bir fırtına girmiş gibi ürperdim. Bu yaptığımın ne kadar yanlış, ne kadar tehlikeli ve ne kadar onunla benim ruhumun köprüsü görevini görecek bir hareket olduğunu biliyordum. Eğer yapacağım şeyi ona anlatsaydım muhtemelen bir sigara yakar ve "Aykırı olmanın havalı bir şey olduğunu sanıyorsun," derdi. Ben de sadece o dedi diye itiraz etmez, sadece bana bir tepki verdi diye mutlu olurdum.

"İlginç," dedi toplantıyı yöneten muhtemel bir psikolog. Bu tavırlarını adım gibi biliyordum, biraz sonra sorunun üzerine gidip ona bu cevabı verdirenin çarpık ailesi mi, dışlayan arkadaşları mı yoksa terk eden sevgilisi mi olduğunu anlamaya çalışacaktı. Halk arasında bize deli doktoru denmesine hiçbir zaman anlam verememiştim. Psikologlar ve psikolog adayları deli doktoru değildi, hepsi bütünüyle birer zır deliydi.

"Çünkü masalar hep iki kişiliktir. Tek koltuklu olana rastlamazsınız. Bütün davetiyeler de öyle. Otobüste yolculuk etmek isterseniz koltuklar iki kişiliktir. Bazen alıp

başınızı gitmek istersiniz bu yalnızlık denen şeyden, bir otobüse atlarsınız ve gelip geçen insanlar belki kalabalık bir grup ya da birbirini çok sevdiğini iddia eden iki âşık, yerlerini kapmışsınız gibi size bakarlar yanınızdan geçerken. Yataklar iki kişiliktir. Otel odalarına hiç dikkat ettiniz mi?" Gülümsedim. Bütün salonda derin bir sessizlik hâkim oldu. Hemen önümde duran psikolog ellerini birbirine kenetleyerek dikkatini çekmiş gibi kaşlarını havaya kaldırdı. "Tek kişilik odalarda bile hep başka koltuklar vardır, çünkü misafiriniz olacağı düşüncesini sever herkes, tek başınalıktan korkarlar." Bunun yapılabilecek en yanlış hareket olduğu aşikârdı ama dokuz canım olsa dokuzunu da Baran'ın önüne atlayıp ona gelme ihtimali olan ama daima sıyırıp geçen bir kurşunun hedefi olarak verirdim.

Ne zaman doğrulduğumu ve bu şekilde saldırgan pozisyona geçtiğimi bilmiyordum, gevşeyerek sırtımı gelişigüzel koltuğa verdim.

Herkesin ilgisini çekmiştim ve hemen yanımda oturan kız garip bakışlarını üzerime dikmiş sanki onun yerine tedavi olan benmişim gibi ürpertiyle bakıyordu.

"Diğer ihtimalle herkesin unuttuğu doğum gününüzü kutlamak için uğradığınız yol üzerindeki bir yerde, bara geçer ve sizi gevşetecek soğuk bir şey söylersiniz. Ya da karaoke yapmanın nasıl bir şey olduğunu merak eder ve sahneye çıkarsınız ama masada sizinle eğlenen hiç kimse yoktur, orada ne yaptığınızı merak eden garip bakışlar vardır. Bütün masalar yine dolu olduğu için o bar taburesine dönersiniz, orada tek başına oturuyorsanız insanlar sizin alkolik bir fahişe olduğunuzu düşünür."

Gözlerimi kıstım. "Bunlar trajikomik olan yalnızlıklardır ama en kötüsü, en gerçeği kalabalıkların içinde hissedilen o soyut yalnızlıktır. Oraya ait değilsinizdir ama herkesle o masada oturup gülümsersiniz. Gülümseme size ait değildir, gerçek değildir. Ofiste kahvenizi yudumlarken cehennemde gibi hisseder ve sürekli saatinize bakarsınız. Sürekli saate bakmak sürekli oradan kaçma isteğidir; herkesin içinde saate çok bakanlar yalnızdır. Herkesin hemfikir olduğu yerde farklı bir düşünceyi savunmak yalnızlıktır. Ölecek gibi hissettiğiniz zamanlar olur. Yeterince delirirseniz ölmüş gibi de hissedebilirsiniz ama hiç doğmamış gibi hissetmek... İşte bu yalnızlığın son safhasıdır." Kollarımı göğsümde birleştirerek onlara meydan okudum. Yalnızlığın literatürde anlamı neydi biliyordum ama onlar sadece ezberlenmiş kelimelerdi ve tıpkı hislerimiz, tıpkı yalnızlığın boyutu gibi onların da değişmeleri belki de gelişmeleri gerekiyordu.

"Katılım için teşekkürler," dedi adının Mustafa olduğunu şimdi hatırladığım kürsüdeki psikolog. Onların daima söyleyecekleri bir şeyleri olduğunu düşünürdünüz ve bu genelde doğru olurdu. Ancak bazı istisnai durumlarda ki bu durumlar şu an yaptığım gibi zaten hasta olduklarına inandıkları insanları daha da kaosa sürüklememek için sessizliğe ve sonraki seanslarda onları uyuşturmaya devam ettikleri safhaya dönüyordu. Ancak ben bundan böylece sıyrılamıyordum, bu yüzden onunla göz kontağı kurduğum ilk sırada başımla onaylayarak odasına geleceğimi ifade ettim. Salondan ilk çıkan Mustafa Bey oldu. Diğerleri hemşireler eşliğinde ve belli bir kontrolle hastanenin içine doğru dağılırken ben koltuğumda oturup o anın gelmesini bekledim.

Toplantı salonunun en ön kısmında, kenarda oturuyordum ve zamana bırakılan o ayracın artık onu oraya bırakan eller tarafından kitabın içinden çıkarılmasını, hikâyenin yeniden devam etmesini diliyordum.

"Geçmiş bir bataklıktır," dedi. Kapı kapandıktan hemen sonra söyledi bunu, içim umutla doldu onun da bu anı beklediğini görünce. "Oradan çıkman lazım, bir zamanlar sevdiğin şeylerden vazgeçmen gerek." Haklı olduğunu biliyordum ama haklı olmak kimin umurundaydı.

"Denedim," dedim. "Kendim için değil." Dudaklarımı birbirine bastırdığımda onu gördüğüm o hali geldi aklıma, ona yaptığım şey geldi, onu düşürdüğüm hal. "Ben geçmişimin kurtulması için çekip gitmeyi denedim. Ben vazgeçerim bayım, o bataklıkta sevdiğim bir şey varsa bir bacağımı orada bırakıp sürünerek oradan çıkarım. Bir parçam geçmiş kuyusunda boğulurken ben burada kendime kalp masajı yapmaya devam ederim. Yine de ben o geçmişe bağlıyım ve onun can çekişmesini duyarak hayatta kalamam." Ellerimi şakaklarıma bastırdım. "Seni tekrar tekrar bırakamam." Bana bakan mavi gözleri o kadar cansız gözüküyordu ki bir an için öldüğünü sandım. O kadar ölmüş ki, o kadar savaşmış ve artık hayata bir ceset olarak tutunmayı başarmış.

"Sen sahip olabilmek için şeytana ruhunu satacağın anların ucuzluğuna yenildin." Titredim cümlenin keskinliğinden. Belki de beni ayağa kalkıp iyice ona bakmayı iten şey tenime batırdığı o cümlenin keskinliğiydi.

"İnsan çocukken işlediği suçlardan ceza almaz bayım, sen müebbede mahkûm ediyorsun çocukluğumuzu."

"En çok burada yanılıyorsun dünyalar güzeli," dedi benim gibi ayağa kalkarak. "Bugün ikimizin de adı cellat olsun!" Artık tamamen karşı karşıyaydık. "Sen çocukluğumuzun altındaki iskemleyi iteli yıllar oluyor, boşlukta sallanan cesedimizin vicdan azabı bu peşimizi bırakmayan."

Sesimi kontrol edemedim. "Sen de bütün sokak hayvanlarına bir yuva arıyorsun ama hiçbirini evine almıyorsun Baran!" diye inledim. "Sokaklarda barış için ayakların kanayana kadar yürüyorsun, özgürlük için direniyorsun ama oklar sana döndüğünde en çok kendini inandırılmış bir sevgisizliğe tutsak ediyorsun." Yorgun gözlerini bir kez kırpıp bana bakmayı sürdürdü. Ondaki beni nasıl tükettiğimi gördüm, bittiğimi yavaş yavaş... O bile bana tahammül edemiyorsa, kendimle nasıl hayatta kalabilirdim? O bile beni hatırlamıyorsa bu dünyada nasıl bir iz bırakabilirdim?

"Ne yapıyorsun burada, Başkanın Kızı?" dedi. "Ne yapıyorsun burada, Günce?"

"Çocukken yaptığım şeyi yapıyorum. Benim yüzümden aldığın cezadan, girdiğin o ceza odasından seni çıkarıyorum." Yanına doğru yürürken öyle büyük bir panik yaşadım ki göğsüm kaburgalarımın altına hapsolmuş ve oradan çıkmak isteyen çığırtkan bir kuş gibi atıyordu. Her adımda kuşun tüyleri sanki yavaş yavaş yolunuyor ve düşmüş bir meleğin yanmaktan son anda kurtulmuş tüyleri gibi dünyaya ulaşıyordu.

"Yapman gerekeni biliyorsun," dedim elimi uzatarak. "Hatırlayıp hatırlamaman umurumda değil. Beni istediğin kadar unutabilirsin. Zaten bu yüzden her gün senden

yeni bir isim istemiyor muydum? Günce'yi unut," dedim yalvarır gibi. "Bugün kim olmamı istiyorsan o olurum."

Elim havada asılı kaldı. Saniyeler akıp gitti. Yelkovan akrebi tekrar tekrar geçti. O kadar yoruldum ki belli bir noktadan sonra titremesine rağmen onun gözüne baka baka indirmedim elimi. Çünkü uzattığım elimi indirdiğim an onu sonsuza kadar kaybedeceğimi biliyordum. Kendimi o kadar kasmıştım ki yavaş bir kramp sancısı yerleşti bileğimden yukarıya. İçimden ezbere bildiğim bütün duaları tekrar tekrar okudum. Gözlerim sulanırken Baran'ın kirpiklerinde tek bir hareket bile yoktu.

"Zincirlerini seven birini özgür bırakamazsın," dedi sonunda ilk kez konuştuğunda. "Asıl tutsaklık onu o zincirlerden ayırmak olur."

Ona o zincirleri nerede taktığımı hatırlamaya çalıştım, beni ne zaman unuttuğunu. On yedi yaşımda o hastane koridorunda onun peşinden gittiğimde asıl yalnızın ben olduğumu sanıyordum ama ben aslında o çimlerin üzerinde onun dizlerine koyduğumda başımı, kendi yalnızlığımı ve kendi zincirlerimi belki üzerimden bir elbise gibi sıyırmış ve onun üzerine bırakmıştım. İnsan bir sürü şeyi takas eder, onlarca hediye verir, kalbini bile sunar başkasına ama ben ona kocaman bir yalnızlık bırakmıştım. Belki de bu yüzden nefesim tükenmişti, belki de bu yüzden beni onun yanından apar topar kaldırıp aslında bir morga kapatmışlardı. Belki de ben orada çoktan ölmüştüm.

Gözyaşları kirpiklerimin üzerinden elmacık kemiklerime buz gibi vurdu. "O zaman ben de seninle birlikte o zincirlerin nöbetini tutarım," dedim. "Baran, seni bırakmam ben."

Bütün belkilerimin cevabını o an aldım.

"O zaman neden beni çoktan bırakmışsın gibi hissediyorum?"

Ben buradaydım, bütün ağırlığımla bacaklarımın üzerinde duruyordum ama bu gitmediğim anlamına gelmiyordu. Yasımın acı tortusu Baran'ın ruhunun dibine çökmüş, onu zehirlemiş ama benim aksime öldürmemişti. On yedi yaşındaydım, ölmüştüm. On yedi yaşında bir çocuğun omuzlarına yüklemiştim sahipsiz cinayetimi.

Baran, dedim, sesim dudaklarıma ulaşmadı.

Yere yığılmış cesedimin etrafını tebeşirle çizdiğimi, kaldırım taşından akan yağmurun çizgileri sildiğini gördüm. Gözlerine baktım, orada öldüğümü gördüm.

12. BÖLÜM
GÖKYÜZÜNÜN DİLİ

Fikri Karayel, Yol

Bayım. Size anlatacak öyle çok şey var ki nereden başlamam gerektiğini bilemiyorum. İçimden taşan bu sözcükleri, anlamalısınız ki zihnime batan tüm bu tümceleri artık yalnızca kendime saklayamıyorum. Beynimin içindeki bu kara delik beni yiyip bitiriyor. Böyle, çıldıracakmış gibi hissettiğim zamanlar sık sık seni düşünüyorum. Ben bu haldeysem o kim bilir nasıldır diyorum. Ben yaşadıklarımıza hapsolmuşken kendi zihnimin bataklığında, sen hatırlayamadığın o boşluklarla nasıl hayatta kalabiliyorsun? Beni ayakta tutan tek şey artık boyası dökülmüş tuvallerdeki anılarımız. Seni hatırlamasam tek bir gün bile nefes alamazdım. Bu yüzden gurur duyuyorum seninle, yine benden daha güçlüsün, hiç kızmıyorum beni unuttun ama hâlâ yaşıyorsun diye. Çünkü sen zaten böyle biriydin, her zaman böyleydin ve ben seni böyle olduğun için sevmiştim.

Sık sık seni düşünüyorum bayım, hayattaki yegâne amacım ve amelim bu oldu artık; yemek yiyor, uyuyor, ders çalışıyor ve seni düşünüyorum. Daha faydalı, daha iyi bir şey gelmiyor aklıma. Dahası ben seni tanıdığımdan beri, sevgili bayım, daha iyi bir insan nasıl olunur onu öğreniyorum. Seni düşünmek,

senin bilgeliğin ve her şeye rağmen herkese olan inancın beni bu soğukla vurgun yemiş gecelerde sıcak tutan tek şey oluyor. Bazen üzerime örtündüğüm kat kat örtüler bile seni düşündüğüm zamanlarda ısındığım kadar işlemiyor tenime. Sana susamış gibiyim, sana o kadar susamışım ki boğazımdaki çatlamış boya nehri bile artık ilerlemiyor. Renklerimi kaybettiğimi düşündüğüm anda bana bin bir tonlu mavi gözlerinle baktığında bir şeylerin artık yoluna gireceğini düşünmüştüm. Hayatıma öyle bir girdin ki o gün yeryüzünde bir şeylerin değiştiğine, dağların birer milim de olsa yerinden oynadığına emindim.

Söylediğim gibi sana yazıyorum, çünkü artık bir süredir dayanamıyorum, Baran. Bana bakan gözlerinde kurumuş bir okyanus, bulutlarla kaplanmış bir gökyüzü görüyorum. Bu beni mahvediyor ama vazgeçmiyorum. Son nefesimin yaklaştığını hissediyorum ama vazgeçmiyorum. Doktorlar bugün hastalığımın tekrar ettiğini söyledi. Kanserime en çok o gece seni benden aldığı için; sevgilim, senden bizi aldığı, senden seni aldığı için kızıyorum.

Baran, çok korkuyorum...

Tüm bu yıllar boyunca düşüncelerimde ve düşlerimde o kadar benimleydin ki hayallerine tutunmaya o kadar alıştım ki bir gün artık sana, maddesel varlığına ihtiyacım kalmayacak diye ödüm kopuyor. Sen de bu yüzden mi hatırlamıyorsun beni, bakmıyorsun eskisi gibi yüzüme? Birbirimizi uzaktan sevmeye bu kadar alıştığımız için mi artık tenlerimiz yalnızlıkla kavruluyor? Ölmek böyle bir şey mi, Baran? Biz henüz, hâlâ nefes alırken birbirinin yasını tutan iki insan mıydık artık?

Akıl hastanesinde insan gerçek kimliğini sorguluyordu. Neden buradayım, neden buradalar? Bazılarının yalnızlık ihtiyacı burada bile son bulmuyordu. İnsan nereye giderse

gitsin, etrafında kavga etseler bile birilerinin olmasına ihtiyaç duyuyordu.

Bazıları da aksine nereye giderlerse gitsinler, kocaman dalga dalga kalabalığın arasındaki bir hava boşluğu gibi tek başınaydı. Tek başınalık bir kaftan gibi insanın üzerinde ağırlık yapan imparatorluk giysisiydi. Başında yalnızlıktan yapılmış bir taçla bir ağacın dibinde oturan bir yabancının daha yanına gittim. Nefes almamız için bahçeye çıkardıkları her seferde onu burada görüyor, izliyor ve arada sırada yanına gidip konuşmaya çalışıyordum. Söylediğim, anlattığım ve sorduğum onlarca soruya rağmen ondan tek kelimelik bir cevap dahi alamamıştım.

"Bana bir kitap karakterini anımsatıyorsun," dedim soğuktan buz tutmuş ellerimi dizlerimin arasına alıp oturduğu ağacın arka tarafına sırtımı yaslarken. Başımı kaldırdığım gökyüzü de terk edilmiş gibi soluk griydi bugün. "Sen de onun gibi insanlar seni asla anlamayacağı için mi susuyorsun?" Sorum yine atıldığı kara delikte yalnız kalmıştı. "Ama onun insanlara günde bir kez gülümseyecek kadar bir inancı vardı içinde..." İnanç diye düşündüm o an, esasen neydi? İnancımızı umutlarımızdan ayıran esas şey neydi? Bunun temeli nerede yatıyordu?

"Sürekli bu delinin etrafında ne yapıyorsun?" dedi kaşlarımı çatmama neden olan bir kız. Muhtemelen bir sinir krizi esnasında kesilmiş yamuk kısa saçları siyahtı. Gözlerinin altı mezarlık gibi oyulmuş çukurlardan ibaretti. Yanımıza oturdu.

"Bir akıl hastanesindeyiz ve sen birilerinden daha akıllı mı olduğunu düşünüyorsun?" diye sordum yüzüne bakmadan. Başımı ağacın sert kabuğuna yaslamıştım, oldukça

rahatsızdı ancak zihnimin ağrısı derinin üzerindeki baskıdan ağır geliyordu.

"Ben sadece uyuşturucu kullanıyorum," dedi. "O ise dilsiz zır delinin teki."

Ufak çaplı bir sessizlik diledim.

"Yani sence sessiz olmak bağımlı olmaktan daha büyük bir delilik mi?"

"Deliliğin büyüklüğü olmaz. Bir kere kafanı sıyırdıysan o ağacın sarp kökleri tam burayı," muhtemelen kafasına dokunuyordu. "Ele geçirir."

"Nasıl diyorsan," dedim. Sessiz adamın gene tepkisi olmamıştı. "Seni umursamayan insanların deli olduğunu düşünmek tam da bir bağımlının yapacağı şey olurdu." Biliyordum çünkü Baran da benim aklımı kaçırdığımı düşünüyordu ama ikimiz arasında sorunlu olan kişi oydu.

"Peki ya sen?" dedi. Gözlerim kapalıyken onun soruyu başını öne atarak sorduğunu hayal ettim. "Senin burada ne işin var bilge?"

Omuz silktim. "Umursayacak birine benzemiyorsun."

"Umursamadığım doğru ama umursamamak bir tepkisizlik değil tam tersi bir tepkidir," dedi kinaye yaparak. Belki de yeterince aklını kaçırmamıştı henüz. Oturduğum yerden doğruldum. Ağaca yaslanmış, dizlerini kendine çekmiş yabancıya baktım, sessizce oturmuş gökyüzünü izleyip bizi ve tüm sesleri yok sayıyor gibiydi.

"Yani sen onun bizi umursamadığını, bu yüzden tepki vermediğini mi düşünüyorsun?"

"Tam olarak öyle." Karşıma geçip bağdaş kurarak yere oturdu. "Yaptığı şeyi görmüyor musun? Her şeye ve herkese rağmen yapmaya devam ediyor. Eğer tek tük dahi konuşsa veya başını sallasa bu onun bir şeyleri biraz olsun umursadığını gösterirdi ama sessizce durmaya ve nereye bakıyorsa bakmaya devam ediyor. Umursamıyor."

Derin bir nefes aldım. Kızın sözleri bana başka bir bakış açısı kazandırmıştı. Baran arada sırada da olsa bana tepki veriyordu, bazen birkaç kelime, bazen sadece başını kaldırıp bana bakıyordu. Beni umursadığını düşünmek içimi rahatlattı.

"Neden buradasın?" diye sordum. Bu basit bir soruydu ama kibarca hikâyesini merak ettiğimi söylüyordum.

Omuz silkti. "Erkek arkadaşım beni terk etti."

"Elbette!" diye söylendim yeniden başımı ağaca yaslayıp. Erkek arkadaşım beni terk etti. Hikâyesi aniden çok tanıdık gelmişti.

"Aşırı doz alıp bileklerimi kesmek istedim."

"Nasıl da yaratıcısın..." dedim kalan son zamanlarımın öfkesiyle. Belki de bunu yapmaya hakkım yoktu, bir psikolog adayı olarak akıl hastanesinde birinin yaşadığı travmayı dalgaya alıyordum. Tam da benden beklenecek hareketti. Tüm bunlara rağmen bir gün psikolog olmayı öyle çok isterdim ki, tüm bu insanlara yaşadıkları küçük hayatların aslında ne denli büyük olduğunu ve eğer bir şeylerin kahrını çekeceklerse bunu da tıpkı hayatları gibi geniş çaplı bir şekilde yaşamaları gerektiğini haykırmak ve birçoğunu ofisimden kovmak istiyordum.

"Onu başka bir kadınla yatakta bastım. İkimizin uyuduğu yatakta!" diye kendi içinde sessizce bağırmaya başladı. Doğrulmak istesem de gözlerimi açmadım ve başımı yasladığım sert kabuklu ağaçtan kaldırmadım. Gerçekten orada olup olmadığından bile emin değildim. Dakikalar ilerliyordu ve hiçbirimiz konuşmuyorduk.

"Sırf artık seni istemiyor diye sen de bu dünyadan yok olman gerektiğini mi düşündün?" İçten içe anlam veremediğim bir öfke duymuştum. Bu kadar kolay olmamalıydı ama bu kadar kolaydı işte. Kızın bileklerini kesmesine değil bunun bu kadar kolay olmasına öfkeleniyordum. Tesadüfen geldiğimiz bir dünyada şansa hayatta kalmaya çalışıyorduk. O an orada bir ağacın dibinde otururken sorguladığı tek şey buydu. Sadece şu an bile kendimi öldürmek için onlarca sebep bulabiliyordum ve sorsam herkesin bulabileceğine emindim ama yaşamak? Yaşamak için neden sebeplerimiz yoktu? Hayat bu kadar da berbat olmamalıydı. Tüm bu gökyüzü, ağaçlar ve hayvanlar hayatta kalabilirken biz bir çatı altında onca insan yaşayamıyorduk. Sahi, neydi istediğimiz?

"Ne istiyoruz?" diye sesli bir şekilde düşündüm. "Neden hep birlikte ve istediğimiz gibi özgürce yaşayamıyoruz? Başka bir gezegen mi?"

Kızın sessiz çıldırışıma şaşırmış bir ifadeyle baktığını sezdim. "Yok mu bir uzay mekiği, siktir olup gidelim bu dünyadan?!" diye bağırdı birden. İçimden kahkaha atarak ona destek olmak geldi. Sonra onu korkutmamak için olduğum yerde yaslandım.

"Bu bile hiçbir şeyin çözümü olmazdı," dedim. "Tanrı da bunu bildiği için bir sürü gezegen ama bir tane gökyüzü

yarattı. Nereye gidersek gidelim birbirimizden başka kimsemiz yok ama bu sırf bizim yalnız kalmamamız için değil sadece kendimizden kaçmamamız için yapılmış. İnsan olmak tuhaf şey, hepimiz birbirimizden farklıyız ama bir o kadar da aynıyız. Yani demek istediğim, başka bir gezegene gitsek ne olacak ki? Orada da karşımıza iki bacakla dengimiz çıkacak, sana bakarken bile bir aynaya bakıyor gibiyim, biraz önce seni yargılarken ne kadar rezil bir insandım ama bu bile sana içten içe hak verdiğim içindi çünkü sana bileklerini kestiren şey ne ise bu adamı sessizliğe mahkûm eden şey de o!"

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü beni buraya getiren şey de o. İnsanlığım. Paçalarımdan aktığını düşündüğüm bu insanlığın son demleri, kurtuluş ümidi belki de."

"Yanılıyorsun," dedi ama bunu o kadar inanarak söylemişti ki şaşırdım. "Ben kurtulmak istemedim, ben cennete değil cehenneme gitmek istedim!"

Asıl yanılanın o olduğunu söylemek için dudaklarımı aralar gibi oldum, yanılan ve kendini kandıran oydu. Bir cennetten bahsedip kurtulmak istemediğini söylüyordu, sözleri öyle komik ama öyle masum gelmişti ki kulağıma bunu ziyan etmek istemiyordum. Oturduğum yerden hızlıca kalktım, ne sessiz yabancıya ne de bilekleri bandajlı o bağımlıya göz ucuyla dahi bakmadan yürümeye koyuldum. İçim daralmıştı, burada olmak bana hem hiç olmadığım kadar canlı hem de hiç hissetmediğim kadar kandırılmış hissettiriyordu. Sanki büyük bir yalanın içindeydik ama Tanrı ve benden başka kimse bilmiyordu.

"Günce!" Hastanenin uzun koridorunda ilerlerken bahçeye bakan pencerenin önünde Sedat Bey'i gördüm. Naifçe seslenişini göz ardı etmek istesem de bu adam karanlıkta gözlerinizin önünde oluşan beyaz noktacıklar kadar rahatsız ediciydi.

"Nasılsın bugün?"

Göz devirmekle dudak bükmek arasında kalıp sadece kuru bir "Harika!" dedim. Ne ara bu kadar kinayelerle dolu biri olmuştum? Bana onaylamayan bir tebessümle bakıp "Biriyle sohbet etmeye başladın demek, Avni Bey oldukça sessizdir ama," dedi. Nereye varmak istediğini bilmiyordum.

"En azından diğer kız gibi boş konuşup durmuyor. Sessizliğin insanlık için daha iyi olduğuna bahse varım." Başımı hafifçe yana eğip omzumu gevşetmeye çalıştım. Kafamın içinde taşıyamadığım bir ağırlık vardı.

"Diğer kız mı?"

Gözüm kapalı halde başımı sağa sola oynatırken "Hım hı," dedim. "Şu bileklerini ke-" Bir anda durdum. "Ne kadar süredir buradan beni izliyorsunuz?" Sorduğum soruyla birlikte ikimizin gözleri de pencereden dışarıya, biraz önce oturduğum ağacın dibine kaymıştı. İsminin Avni olduğunu öğrendiğim sessiz yabancı hâlâ orada duruyordu. Kız gitmişti.

"Yanınızda kimseyi görmedim. Bileklerinde ne olan kız dedin?" diye sordu.

İfademi bozmadan omuz silktim. "Dikkat etmedim. Yirmi dakika önce gelseniz eminim yakalardınız." Ellerimi üzerimdeki pijamanın bel lastiğine takıp koridorda

yürümeye başladım. Pot kırdığımı biliyordum ama deliliğimin sorgulanmayacağı bir yerde olduğuma güveniyordum.

"Günce!" dedi Sedat Bey gene arkamdan. İçimden bir ses bunun doğru hamle olmadığını söylese de ona dönüp bakmamakta kararlıydım.

"Bahçeye çıktığından beri seni izliyordum." Kalp atışlarım biraz hızlandı, ensemden bir ateş bastırdığını hissettim ama yıllar içinde olan bu şeye tepki vermemek konusunda ustalaşmıştım. Bir şey anlamadı, hiçbir şey anlamadı; sadece teoriler üretiyor, hasta olmadığımı biliyor, sadece anlamaya çalışıyor.

İçimde dışarıya kaçmak isteyen bir renk vardı, karanlığı olduğu gibi bir tuvalin üzerine akıtmalıydım. Zihnimin yarattığı o yeni canavarla yüzleştim. Kızın gözlerine hiç bakmamıştım ama sesini duymuştum. Canavarların hüzünlü olabildiklerini biliyordum ancak anlatmaya çalıştıkları her zaman şekillenmiyordu kafamda.

Klinik boyunca oradan oraya koşturup Baran'ı aramaya başladım. Hiç girmediğim ve içerisinden gelen çığlıkları duyduğum kapıların kulpunda hep daha çok oyalanıyordu elim. Delilik arttıkça yabancılığım azalıyordu sanki. Kimse sesini çıkarmadı, beyaz duvarların arasında dolaşırken başkanın kızının oradan oraya göç edişini sessizce seyredip durdular. Ne zaman bir metre kareyi geride bıraksam birileri hemen telefonlara sarılıp kim olduğunu bilmediğim başka birilerine haber veriyordu.

Baran'ı sonunda gene o kırmızı boyalı bankta buldum. Ondan uzak kaldığım her saat kocaman asırlara bedel gibi geliyordu. Sürekli bir telaş içinde oradan oraya

koşturduğumu fark edip yavaşlamak istedim ama ayaklarım bu emrime karşı geldiler ve saniyeler içinde beni ona götürdüler. O kitabı okuyordu, gene.

"Buradan çıkmalıyız. Buradan çıkmalı ve Afganistan'a gitmeliyiz hatta belki Afrika!" Yanına oturduğumda heyecandan nabzım dudaklarımın arasında atıyor gibi geldi. Titriyordum ama tamamen burada bir saniye bile kaybetmek istemediğimdendi. Hemen buradan çıkmak ve faydalı bir şeyler yapmak istiyordum. Canavarın bana anlatmak istediği buydu.

"Baran, cennet yok. Sen bunu biliyorsun, öleceğim ve kaybolacağım. Benim için umut yok, buradan daha kötüsüne gideceğim ve bunu durduramam. Dünyadan sadece karanlık bir hayatta büyüyememiş bir çocuk olarak ayrılmak istemiyorum!"

"Kurtarmak için geç kaldığın her şeyin peşinden koşmaya ne de meraklısın! Şimdi de kendine mi kafayı taktın?" Başını kitaptan kaldırmadan gene beni alaya aldı.

"Hayır!" diye hiddetle karşı çıktım. "Kendimden umudu kestiğim için buradan çıkmamız gerektiğini söylüyorum. Herkes bir hayat kurtarsa kendi için, kendine? Düşünsene dünyada ne kadar çocuğun artık tok uyuyabileceğini?!"

"Sen bir hayalperestsin. Doktorlarla konuşuyor musun?"

"Neden deli olan sen değil de benmişim gibi davranıyoruz?" Somurtarak yanına oturdum ve ayaklarımı bankın üzerinden kendime çektim.

"Hayal kurmaya o kadar müsaitsin ki canını çok yakacaklar."

Belki de haklıydı. Yine de gülümsemeden edemedim, başımı kaldırmadan, kollarımı daha çok açmadan.

"Sarıl bana gökyüzü." O zaman canım yanmaz.

"Bir yazar olmalıydın, Başkanın Kızı; fazla dramatik ve romantiksin."

Kendimden geçmiş gibi elimi, gözünü bir saniye dahi ayırmadığı kitaba uzattım ve "Ne var bu kitapta bu kadar?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Bu ondan çalıp yeniden ona armağan ettiğim kitaptı. Dışını bir gazeteyle kapladığını görünce gözlerim doldu.

"Gerçekler!" dedi tek kelime ile. Başımı iki yana salladım. "Baran, bu kitap fantastik. Hatta bir çocuk kitabı olabilecek boyutta. Bu aptal takıntına son ver." Öfkelenmesini istemiştim ama o gözünü dahi kırpmadan sakince kitabını elimden aldı.

"Sana zekânın birincilikle okul bitirmek olduğunu empoze etmiş insanlar arasında bu kadar aptalca düşünmeni yadırgamıyorum," dedi. "Ama seni uyarıyorum beni rahatsız edip duracaksan en azından bunu daha zekice yöntemlerle yap. Çünkü bu hayalperest ve dünyayı kurtarmak istiyorum tavırların çocukça bir şekilde sevimli olabilir ama bir kadında beni baştan çıkaran şey yalnızca zekâsının soyutsal bütünlüğü; yani bu kitaba baktığında bir çocuk kitabı değil de ölü doğmuş bir çocuk görmesi olurdu." Ayağa kalktı ve yürümeye koyuldu, beni orada öylece terk edilmiş bir çocuk gibi bıraktı. Kitabı okumuştum, şimdi ise onun o kitabı neden elinden hiç düşürmediğini anlıyordum. Baran avuçlarında artık durmuş bir çocuk kalbi tutuyordu. Onu yalnız bırakan annesi gibi, anlamayan babası gibi, çocukluğunda onu öylece bırakan

ilk aşkı ben gibi ve o uzun sarı saçlı kızın ona sormadan hayatına son verdiği çocuğu gibi. Bu dünya Baran'dan sadece çocukluk aşkını değil, çocukluğunu ve çocuk sahibi olabilme şansını da almıştı. O kitap karakteri gibi, gökyüzü elinde, durmuş bir kalp elinde dolaşıyor ve asla bir çıkış kapısı bulamayıp elini attığı her kulpta bir ihanetin kanlı parmak izine rastlıyordu.

Bayım, size bir daha asla hatırlayamayacağınız o yerlerden seslenebilsem keşke; içimde kaldınız.

13. BÖLÜM

ESKİZ

Birileri, Zamanın Dışında Boşluğun İçinde

Bilekleri bandajlı kızı ne kadar arasam da bir daha görmedim. Ondan çok kendi iyiliğim için taburcu edilmiş olmasını umdum. Var olan bütün eşyalarımı küçük bavuluma yerleştirirken kime ne söylemem gerektiğini bilmiyordum, sadece artık burada kalmak istemediğimi biliyordum. Baran'ı daha fazla zorlamaya niyetim yoktu, bunun daima onda ters etkisi olmuştu şimdi her şeyi unutmuş olmasına rağmen değişen bir şey olduğunu sanmıyordum.

"İşte bu kadar," diye fısıldadım ellerimi belime yerleştirip küçük sırt çantasının önünde dururken. "Sahip olduğun şey hepi topu bu kadar." Ve neden bilmiyorum ama bu muazzam hissettiriyordu. Şimdi geriye kalan tek bir şey vardı. Sabahın bu erken saatinde koridorlarda usul usul dolaştığım bir günde hemşireye gülümsedim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu durduğu masanın başından şüpheyle elimdeki çantaya ve üzerimdeki pijamalara bakarak. Pofuduk terliklerimi yerde sürüyerek ilerlemeye ve ağzı açık çantamı kitapların görüneceği şekilde tutmaya devam ettim.

"Kitaplarım," dedim. "Onlar öldüler, dün gece. Ben de arka bahçeye gömmeye gidiyorum."

Kitapların yası tutulur mu diye sormayın hiç bayım, bazen en çok kitapların yası tutulur. Hele bir de benim gibi gerçeklikten bu kadar uzak diyarlarda yaşayan insanlar, sıkı sıkıya tutundukları o kitap karakterlerine ve onlara bunu bahşeden yazarlara bazen ailesinden, dostlarından daha yakındır. Bir gece kanser olduğumu öğrenip başka bir gece okuduğum, yaşadığım, inandığım her şeyin üzerini çizdim. Bir çocuk kitabında ölü bir çocuk doğduğunu gördüğüm gün ise kafamın içindeki her şeyi öldürdüm. Onlar artık etrafını bir tebeşirle çizebileceğim resimler sadece. Oysa benim yaşamaya ihtiyacım var. Dolu dolu nefes almaya. Ben henüz hayattayken çoktan ölmüş bir insan olmak istemiyorum bayım, kızmayın bana, ben hayatımı bir ceset olarak, usanarak veya günü geçirerek bir geçim mücadelesinin ortasında, paranın, gücün hırsında heba etmek istemiyorum. Oysa kitapların bana yaptıkları bunlardı. Tolstoy da belki bu yüzden bütün servetini köylülere bıraktıktan sonra bir tren garında ölü bulunmuştu. Yusuf Atılgan belki bu yüzden bir çiftliğe yerleşip hayatı boyunca bir daha kitap yazmamıştı. Arasam, her şey için o kadar çok neden var ki daha fazlasını istemiyorum. Yaşamak için nedenlerimiz nelerdi, bayım? Kimse bunun hesabını tutmaz olmuştu. Etrafımda var olan herkes bir şeylerin, birileri olmanın peşindeydi. Kimse hiçliğin ve zamanın kıymetini bilmiyordu. Zamanın beni yendiğini düşündüğüm o hastane koridorunda o kadar yanılıyordum ki ismimden, kimliğimden kurtulana kadar bunu fark edememiş olmam ne acı. Şimdi eli boş, peşimde dolaşan Azrail'e her gün yeni bir isimle kafa tutarken zamanın son damlasına kadar kana kana içmek istiyorum.

Hemşire bir an için gülecek gibi oldu ama tek kaşını kaldırarak kuşkuyla bakmayı ihmal etmedi. Sadece rol gereği ona gözlerimi devirdim ve yürümeye devam ederken "İstersen ardımdan bir gözetmen gönderebilirsin ama sakın cenaze törenimi bozmaya çalışmayın!" Bunu biraz sinirli ama kısık sesle söylemiştim, böyle yapınca daima daha etkili olduğunu biliyordum. Hemşire bir süre arkamdan baktıysa da muhtemelen her ne yapıyorsa veya yapmıyorsa ona devam etti.

Bez ayakkabılarımın kirlenmesini önemsemeden arka tarafa doğru yürümeyi sürdürdüm. Boş ve büyük avluyu geride bırakırken aklımda tam olarak bahçenin arka girişi vardı. Baran'ın çoğunlukla takıldığı bankın hemen ön tarafıydı. Ve gittiğimde de onu aynı kırmızı boyalı bankta otururken buldum. Görmezden gelerek asıl hedefime, boşluğa doğru ilerledim ve çantamı gelişi güzel yere attım, belki de fırlattığımı söylemek daha doğru olurdu. Başını o aptal kitaptan kaldırıp bana bakmadı ve bu beni daha da öfkelendirdi. Gene de saçımı tepemde rastgele toplayıp çantama uzandım, buraya sokmama izin verilen tek boyalar olan üç kutu pastel boya setini çıkardım. Babam bu konuda oldukça cömert davrandığı için şanslıydım.

Geniş araziye iki metre karelik kocaman bir yeşil daire çizdim, boyaların yetmeyeceğini bildiğim için sadece ana çizgileri belirlemek adına çapraz baklava dilimlerini çizdim ve boyaların el verdiğince kalın bir kontör çektim. Parmaklarım şimdiden batmıştı ama bu hayatım boyunca hiç önemsemediğim bir şeydi. Yeşil dairenin sol ucuna küçük bir kafa ve alt kısmına paytak ayaklar çizerken gri boyalarımı kullanmış bu defa içlerini doldurabilmiştim.

"Sanırım bunun bir kaplumbağa olması gerekiyordu," dedi Baran. Oturduğum yerde omzumun üzerinden dönüp ona baktım, güneşin hemen önünde durmasına rağmen gözlerimi kısmıştım. "Öyle zaten," dedim yeniden önüme dönerken. Orada tepemde dikilerek beni izlemesinde bir sakınca yoktu, o bunu hep yapardı.

"Kaplumbağaları neden severim biliyor musun, Baran?" Kalan son ayağı boyarken elimdeki gri boya bitmiş hızımı alamadığım için parmağım sert zeminle bir sürtüşmeye girmiş ve nihayetinde kanamıştı. Kutudaki diğer boyaya uzandım. "Evlerini sırtlarında taşıdıkları için, bu bana aslında her şeyin bizde bittiğini anımsatıyor. Varımızla yoğumuzla bir bütünüz." Önüme düşen saçları geriye attım. Boyadığım yere kan bulaşmıştı, gözlerimi kısarak doğruldum ve o bulanık görüntüyü izlemeye koyuldum.

"Hani hep bir yuva aradık ya kendimize, hani evimizi hiç yuva olarak görmedik, hani hep kaçmak istedik babalarımızdan... Hani birileri hep mezarlıklarda uyudu ya bu yüzden. Belki de hepimiz burada yanıldık ve kaplumbağalar haklıydı; yuvamız dört duvarı olan bir beton yığını ya da dizlerinde yatmak istediğimiz anne babalarımız değildi... Kendi zihnimizin içiydi daima ve biz de en çok bu yüzden kaçtık. Kafalarımızın içindeki düşünceler mahvetmedi mi bizi, herkesle savaşıp kendi kendimize yenilmedik mi?"

"Seni bırakıp gittiği için annene hiç kızmadın mı?" diye sordu o da yanıma oturup.

Gülümserken başımı iki yana salladım. "Kızmaz mıyım? Bütün belaların onu bulmasını dilediğim komik

ritüeller bile yaptım." İkimiz de güldük. "Ama sonunda bunun bile bencillik olduğunu kanıksadım. Baran, babanın veya benim babamın kötü bir insan olduğunu söyleyebilir miyiz?"

"Hayır," dedi çabucak. "Onlar bizim gibi işe yaramaz çocukları olmasına rağmen, karılarının artık onlara katlanamadığını bile bile ülkeleri için her şeyi yapıyorlar. Her gün bizim gibi binlerce çocuğu kurtarıyorlar."

"Evet," dedim. "Biliyorum ama sırf o çocukları kurtarıyorlar diye bizi öldürmeye de hakları yok. Peki ne yapmalı? Onlar da en az bizim kadar haklı değil mi? Barış Manço her bayram sabahı evinden kalkıp kimsesiz çocuklara hediyeler dağıtırken onun çocukları evde babalarını özlemedi mi? İkimizin de bir şeyi yok Baran, burada olmamamız gerekiyor. Bizim daha iyi şeyler yapan insanlar olmamız gerekiyor. Zamanımız yok."

"Ne yapmak istiyorsun, Başkanın Kızı?"

"Dünyayı kurtarmak istiyorum!" dedim ona doğru dönerken. "Bana gene hayaller kurduğumu söyleme, öyle olsa bile söyleme, bilmeyeyim hayal kurduğumu. Baran, seninle aramızdaki fark bu. Sen kendi zihnine teslim olup yok oluyorsun insan olmaktan, bense direniyorum insanlıktan çıkmamaya. Hâlâ seviyorum seni, köpeklerle yarış ediyorum, babama kızıp gene de beni aramasını bekliyorum... Hayaller kuruyorum çünkü olması gereken bu. Neden aykırı davranalım, neden makineleşelim, neden aptal bir organımıza yenilelim?"

"Karanlık bir odada oturuyormuşum gibi hissediyorum ben, sendeki bu yaşama arzusuna sahip değilim,"

dedi. Dilimin ucuna kadar geldi çünkü ben ölüyorum sevgilim demek ama yutkundum.

"O halde boya duvarlarını. Senin benim gibi boyalara ihtiyacın da yok, senin parmakların zaten renkli, sen bütün bu yaşama mavinin en güzel tonuyla bakıyorsun." Başımı yana yatırarak gökyüzü gözlerine gülümsedim.

"Nereye gideceğiz? Yeniden Fethiye'ye mi? Orada iki saatte avlanırız."

Kırmızı tişörtümün yakasından görünen zinciri iki elimle birlikte çekerken bir an için geleceği parmaklarımla çekiyor gibi hissettim. Ucunda küçük bir dünya ekseni olan kolyemi iki parmağımın arasına uzatıp "Sen seç!" diye söylendim.

Gözlerini devirdi ama güldü ve kolyeyi avucunun içine aldı. Kolyeyi kendine doğru çekerken beni de beraberinde sürüklemiş oldu, gözlerimiz kısa bir an için birbirine dokundu ve gene fısıldadı "Kimsin sen?" diye.

Yüzünü iki elimin içine aldım, soğuk tenine dokunmak beni ürpertmişti ama yumuşacık teninde çıkan izbe sakalları bu nahoş anı daha da uzattı.

"Kim olmamı istiyorsan oyum. Daha fazla kendini mahvetme bu soruyla. Hem kim olduğumun ne önemi var Romeo? Adın ne değeri var? Şu gülün adı değişse bile kokmaz mı aynı güzellikte? Romeo, bırak, at bu adı! Senin parçan olmayan bu ada karşılık al bütün varlığımı."

Elindeki kolyeyi parmaklarının arasında çevirmeye başladı. *"Nasıl geldin buraya, söyle? Hem niye? Bahçenin duvarları yüksek, zor aşılması. Kim olduğunu düşün bir de, mezar olur sana bu yer, bizi görürlerse. Bir görürlerse sana kıyarlar.*

Dünyada hiç istemem senin burada gömülmeni. Biliyorum, gecenin maskesi var yüzümde. Olmasaydı eğer, duyduğun için demin söylediklerimi, nasıl kızardığını görürdün yanaklarımın. Çok isterdim, ah, bir güzel uyup göreneklere, demin söylediklerimin tümünü inkâr etmeyi! Ama uğurlar olsun görgü kurallarına. Seviyor musun beni? 'Evet,' diyeceksin, biliyorum. Sözüne güveneceğim ben de; ama yemin edeyim deme, belki de tutamazsın; Zeus alay edermiş derler sözünü tutamayan âşıklarla."

İkimiz de aynı oyunun birbirimize hatta o âşıklara bile ait olmayan sözlerini tekrar ederken teslim olmuş gibi duruyorduk. Nefes aldım. *Bayım, sizi ne kadar çok sevdiğimi anlatamıyorum ki!* İstem dışı kıkırdayarak devam ettim.

"Romeo, beni seviyorsan söyle bana açıkça. Kolayca elde edilmiş sanıyorsan beni eğer, çatayım kaşlarımı, naz yapıp 'Hayır,' diyeyim sana, ta ki sen kapanasın ayaklarıma. Yoksa dünyada yapmam öyle bir şey. Çılgınca seviyorum seni; belki de bu yüzden hoppaca buluyorsundur benim hareketlerimi; ama inan sevgilim, daha bağlı olacağım sana, daha kurnaz olup da çekingen duranlardan. İtiraf etmeliyim ki, daha çekingen davranmalıydım ama farkına varmadan ben, seni sevdiğimi ağzımdan işitmişsin. N'olur bağışla beni, hafifliğe yorma sakın, karanlık gecenin açığa vurduğu çaresizliğimi."

"Dünyalar güzeli..." dedi eli yavaşça çenemi bulurken. *"Şiddetle başlayan hazlar, şiddetle son bulurlar. Ölümleri olur zaferleri, öpüşürken yok olan ateşle barut gibi..."*

"Grönland'a gidebiliriz," dedi komik bir şeyden bahseder gibi. Burnunu hemen yanağıma değdirdiğinde "Kunik adını verdikleri bir selamlaşma var, burnunu ve üst dudağını sevdiğin kişinin yanağına veya alnına bastırarak soluk alırsın. Ve eğer bir yolculuğa çıkacaksak bunu

yapmaya çok ihtiyacım olacak." Gözlerimi kapattım, kapatmasaydım eğer hüzün kokusu alacaktı dudaklarını yasladığı alnımdan, biliyordum, kapatmasaydım eğer gözlerimi ikimiz de sonsuza kadar ağlayacaktık. "Seni özledim, yol arkadaşım," dedi.

"Ey gözler, son kez bakın! Ey kollar son kez kucaklayın! Ve siz, ey dudaklar, nefes kapıları, hakka uygun bir öpüşle mühürleyin aç gözlülükle yaptığım bu süresiz anlaşmayı!"

14. BÖLÜM

ZAMANA BIRAKILMIŞ AYRAÇ

Nova Norda, Varım

Zamanın hançeri boğazıma dayanmıştı. Köstekli saatin kulağımın içinde çınlayan geriye sayımını yok sayıp kulağıma dayadığım deniz kabuğunun içindeki dalgaların müziğini dinliyordum. Gökyüzünün mor bulutları ulaşamayacağım kadar uzaktayken artık yavaş yavaş elle tutulabilir bir mesafeye iniyordu. Her güne daha yorgun açıyordum gözlerimi.

"Artık tamamen kaçak durumdayız," dedi Baran sırtındaki çantayı düzeltip bana onaylamayan bir şekilde bakarken. Yanına yanaşıp deniz kabuğunu kulağına yasladım. Küçükken ikimiz de her gece yastığımızın altındaki deniz kabuklarını alır ve birbirimizle konuşurduk. Karşı taraftan hiç ses gelmezdi ama biz birilerinin bizi duyduğunu bilirdik ve şimdi de ve hâlâ hatırlamıyordu ama ben sesini duyduğum tüm deniz kıyılarının üzerine yemin ederim ki o anların her birinin yaşandığına emindim.

Ah bayım, insanlar aklımı kaçırdığıma beni inandırmak için bu denli çaba harcarken siz bana şahitlik edebileceğiniz her şeyin üzerini hem de yine benim yüzümden çizmiştiniz.

"Ne zaman yalnız kalırsan," dedim hafifçe yutkunarak ama gözlerinin içine son bir umutla bakarak. "Ne kadar yalnız kalırsan seni bir yerlerde duyan birinin olduğunu bilmeni istiyorum." Tek kaşını kaldırarak parıldayan mavi gözleriyle baktı. Dünya tersine de dönse, ona dünyadaki en büyük kötülüğü de etmiş olsam onun gözlerinin mavisi sadece benim gözlerimin kahvesiyle buluştuğunda bu şekilde parlıyordu. *Ve ben de söz veriyorum, bayım, son nefesime kadar sadece sizin gözlerinizde bir ışık yakmak için yaşayacağım.*

"Hep söylüyorum," dedi deniz kabuğunu elimden alıp kulağına yaslarken. Kirpikleri elmacık kemiklerini gölgeleyene kadar gözlerini kapattı. "Bir yazar olmalıydın, fazla romantik birisin."

Kendi etrafımda dönüp ayağımın altındaki yaprakları ezerken kıkırdadım. "O halde sen de bir şair olmalıydın; fazla dramatiksin, bayım!" Onun üzerinde soluk koyu gri bir eşofman altı ve beyaz renk bir tişört vardı. Benim üzerimde sadece pembe çiçekli pijama takımı vardı ve bu şekilde ne kadar rahat dolaşıyor olsak da fazla dikkat çekiyorduk. Ayağımdaki yumuşak ev ayakkabılarına bakıp kahkaha attım, "Şu anda tam olarak tımarhane kaçkını gibi gözüküyoruz!" Baran benim birkaç adım önümde yürümeye devam etti. İçten içe *zaten öyle değil miyiz* dediğini biliyordum, zaten ortada olan şeyler için dudaklarını kımıldatma zahmetine girmiyordu çoğunun aksine.

Planımızın ne olduğunu ya da bir planımız olup olmadığını bilmiyordum, ikimiz arasında aklında dâhiyane bir fikri olan birkaç adım daha önde yürüyordu. Buna dayanarak Baran'ın arkasında kalmaya özellikle dikkat ettim

çünkü ne cebimizde beş kuruş para ne de birilerine ulaşabileceğimiz bir cep telefonumuz vardı. Sahip olduğumuz en iyi şey hastanenin merkezi bir noktada olması ve buranın da birçok yere kolay ulaşım imkânı sağlamasıydı.

Maçka parkından çıkıp Taksim'e kadar durmaksızın yürüdük, benim nefesimin tıkandığı o izbe noktada bir süre Baran'a seslenmeden olduğum yerde dinlenmeye çalıştım. Çoğu zaman arkasına bakmıyordu ve ciğerlerim biraz olsun kendine gelene kadar bakmamasını diliyordum. Saç diplerimden süzülen ter damlaları bunun hayra alamet olmadığının kanıtıydı ama bu şeyi bozmaya niyetim yoktu. Onu bir kez daha bir yerden kaçırıp yarı yolda bırakmak bir insana yapılamayacak kadar acımasız bir işkenceydi. Ellerimi göğsümün altındaki boşluğa bastırıp yavaş yavaş yürümeye devam ettim. Burnumdan nefes alıp ağzımdan vermeye ve bunu senkronize şekilde sürdürmeye çalışıyordum.

Taksim'in ara sokaklarında pek de bakımlı olmayan bir eve geldik. İçerisi yoğun bir şekilde sigara ve rutubet kokuyordu. Elimle burnumu kapatmak istedim ama bu durumda bize evini açan insanlara ayıp etmek istemedim. Bir kız ve erkek muhtemelen birlikte yaşıyordu ya da ev birine aitti diğeri de buraya kamp kurmuştu, emin değildim. İsminin Lale olduğunu söyleyen kız o kadar zayıftı ki ilk defa kendimi tuhaf hissetmemiştim. Ve sevgilisinin ismi de Harun'du. Bana da Baran'a yaptıkları gibi sıkıca sarılarak karşıladılar. Harun'un nefesi yoğun bir şekilde alkol ve çürük kokuyordu, vadideki insanlardan hiçbir farkları yoktu, bu durum yüzümde gülümsemeye neden oldu.

"O da Evrim," dedi Baran başparmağıyla omzunun üzerinden beni işaret ederken. Derin, dolu dolu bir nefes aldım. *Bugün de adım bu olsun bayım.*

"Bir süredir senden haber alamıyorduk," dedi Lale hızlı bir şekilde uzun parmaklarıyla sardığı tütünden bir nefes çekip Baran'a uzatırken. Baran, yanımda oturduğu koltuktan öne doğru uzanarak sigarayı parmaklarının arasına sıkıştırdı, bu seyretmeyi en sevdiğim manzaralardan biriydi. Onun uzun, beyaz parmaklarının arasına ilişen daha kirli bir sigara izmariti.

"Orada buradaydım." Baran başını koltuğa yasladı.

"Çok kısa kullanabileceğim bir telefon var mı?" diye sordum. Harun, Lale'nin yanında oturduğu koltuktan kalkıp evdeki kırık dökük kitaplığın üzerinden eski model bir telefon uzattı.

Tam elimi uzatmışken telefonu avucunun içinde çevirip "Başınız belada mı?" diye sordu. Baran başını bana doğru çevirip kaşlarını kaldırarak ne yaptığımı açıklamamı bekledi.

"Güvendiğim biri var, biraz para ve kıyafet getirmesini isteyeceğim."

Başını çevirdi ve sigarasından bir nefes daha çekti. "Hiç kimseye güvenmemelisin, Başkanın Kızı." Yine de telefonu vermesi için Harun'u onayladı. Telefonu alıp tek odalı evdeki tek diğer kısım olan giriş holüne çıktım. Yerde dolaşan sayabildiğim iki tane kedi vardı, hayvanları seviyordum ama ciğerlerime iyi geldikleri söylenemezdi. Göğüs kafesimi tutarak rahatsız şekilde öksürdüm ve Esma Teyze'nin oğlunun numarasını çevirdim.

"Alo?" Eren'in sesi her zaman sabitti, babamın yanında çalışan tüm diğer insanlar gibi.

"Benim," dedim tereddütle. "Günce. Nasılsın?"

Bir süre sessizlik oldu, muhtemelen birilerinin yanından kalkıp müsait bir yer arıyordu. Telefonun diğer ucundan gelen ayak seslerini ve kapının açılıp kapanma seslerini duyunca gülümsedim. Ona güvenebileceğimi biliyordum.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu fısıldayarak.

Kaşlarımı çattım. "Bir şeye ihtiyacım olduğunu nereden anladın?"

"Hastaneden haber geleli üç saat oluyor Günce, baban mutlu değil."

Derin bir nefes aldım, çok bile sürmüştü. "Kıyafet ve para. Sen getirebilir misin?"

"Evet." Derin bir sessizlik. "Bana adres ver."

"Mesaj atacağım." Eren başka bir şey söylemeden telefonu kapattı. Sadece bir asker bu kadar soğukkanlı olabilirdi. Yeniden içeriye girdiğimde Baran'dan adresi yazmasını rica etmiş Harun ve Lale'ye teşekkür etmiştim.

"Yiyecek bir şeyler ister misiniz? Ya da başka bir şey?" Lale ayağa kalktığında kucağında oturan beyaz bir kedi koşarak diğer tarafa doğru kaçtı. Kedilerin ani hareketleri beni güldürüyordu.

"Ben istemem, teşekkür ederim," dedim. Karnım açlıktan zil çalıyor olsa da bu ortamda yiyeceğim herhangi bir şeyin beni doğrudan öldüreceğini düşünüyordum.

"Bira var mı?" diye sordu Baran kucağına aldığı tekir bir kedinin başını okşarken.

Harun elinde iki tane Bomonti ile yanımıza döndü. Baran'ın oturduğu koltuğun kenarına oturup "Ne iş?" dedi çenesinin ucuyla beni işaret ederek.

"Baş belası," diye omuz silkti Baran. Bu beni biraz gocundursa da sesimi çıkarmadım, sadece yavaş soluk almaya ve ciğerlerimin daha fazla zehirlenmemesine konsantre olmuştum.

"Oğlum, belli ki başınız belada, söylesene piç kurusu." Harun, Baran'ın omzuna yumruğuyla sanıyorum ki sevgi dolu bir şekilde dokundu.

Baran kucağındaki kediyi yere bırakıp arkasına yaslandı ve birayı kafasına dikti. "Bizimkiler yine beni hastaneye tıktı. Şu da kaçmama yardım etti." Başıyla beni gösterdi. "Şimdi ikimizin de kaçması gerekiyor."

"Var mı aklınızda bir şeyler?"

"Kimlik hastanede kaldı ama ehliyetle pasaportum evde. Onları alırsam gerisini halledebiliriz."

"Eve gitmek mi sorun?" diye sordu Harun.

"Hayır, annesiyle vedalaşacak olmak sorun," dedi Lale oturduğu yerde kendini otomatiğe almış şekilde sigara sararken. O anda atladığım çok büyük bir şey olduğunu fark ettim: Annesi. Baran'ın sorunu ne kadar babası olsa da en büyük acısı babasına dur demeyen annesi oluyordu.

"Hava kararana kadar bekleyip kaçarız biz, bir şekilde uğrayacağım eve." Kolunu koltuğa yaslayıp elleriyle gözlerini kapattı. Sanki tüm dünyaya kendini kapatmak istiyordu. O an ona o kadar uzak hissettim ki kendimi, yapacağım hiçbir şeyin kaybettiğimiz yılların telafisi olmadığını biliyordum. Gözümden akan bir sulu boya damlası gibi,

asla yanlış yapma lüksüm yoktu; suyla daha fazla karıştırırsam rengi kaybedebilirdim, suyu daha az karıştırırsam rengi yalnızlığa terk edebilirdim.

"Nereye gideceksiniz peki?"

"Rüzgârın bizi götürdüğü yere," dedi Baran yeniden doğrulup başını bana çevirdi, belli belirsiz gülümsedi gözlerime bakarak. Yeniden doğmuş gibi hissettim. Gülümsedim. Onu nereye götüreceğimi biliyordum.

İki saate kalmadan Eren gelmişti, elinde ufak bir çanta kıyafet ve çokça parayla. "Bunlar nakit, lazım olur diye," derken elindeki sarı zarfı bana uzattı. Arka cebinden bir kart daha çıkarıp, "Bu da banka hesabım, istediğin zaman istediğin kadarını kullanabilirsin."

Üzerinde hesap numarası ve şifresi yazan kartı elimle geri çevirdim. "Bu kadarı fazla, kendi başımın çaresine bakarım."

"Bakamazsın!" dedi biraz sertçe. "Sen prenses gibi büyüdün, atıldığın bu maceralardan canlı çıkamazsın." Kaşlarımı çatınca sert ifadesi silindi. "Günce, sana kızmıyorum, bütün bunları neden yaptığını anlayabiliyorum ama hastasın ve gerçekten nefes alarak birkaç ay daha geçirmek istiyorsan bunu en iyi şekilde bakım ve beslenmeyle yapman gerekiyor."

Kartı alıp avucumun içinde buruşturdum ama başımla onayladım onu.

"Kim olacak yanında, yine o çocuk mu?"

Başımla onayladım.

Derin, bıkkın bir nefes aldı. "Çantanın içinde cep telefonu var. Neye ihtiyacın olursa beni arayacaksın, tamam mı?"

Başımla onayladım.

Uzun sayılacak bir süre birbirimize baktık. İkimiz de bir şey söylemedik ama çok fazla şey konuştuk. Başıyla hafif bir selam verip geldiği yönden gitti Eren.

İçeriye girmek için arkamı döndüğümde Baran'ın kapıya yaslanmış şekilde bizi izlediğini gördüm.

"Ne kadar uzun süredir seni seviyor?" diye sordu. Gülümsedim, birçok şeyi anımsarken.

"Kıskandın mı?" Baran gözlerini kısarken, "Çocukluğumuzdan beri," diye cevapladım.

"Kıskanmadım," dedi. "Takdir ettim, çok asil bir davranıştı."

"Çocukken kıskanırdın," dedim ve içeriye geçtim. Kendimi kendi düşüncelerimle, onu onun düşünceleriyle bırakmıştım.

Üzerime siyah bir pantolon ve turkuaz mavisi bir bluz giymiş, saçlarımın bir şekle girmeyeceğine karar verdikten sonra tepeden gelişi güzel toplamıştım. Harun, Baran'dan yapı olarak hem uzun hem kiloluydu; bu yüzden üzerindeki kıyafetlerden başka alternatifi yoktu. Lale ve Harun'a teşekkür ettikten sonra evin önünden bir taksiye bindik. Baran'ın ailesinin yaşadığı askeri lojmana kadar gitmemiz yaklaşık kırk dakika sürmüştü, taksi parasını ödeyip Baran'ın peşinden arabadan indim. Yol boyunca tek kelime etmemiş, dizini sallayıp durmuştu.

Lojmanın güvenliğinden geçerken görevli bir süre ikimizi de inceledi, henüz girişe yaklaşmamışken Baran kolumdan tutup beni yanına çekmişti. Görevliye selam vermedi ama adamın onu tanıdığı belliydi, içeriye girmemize izin verdi.

"En azından bir merhaba diyebilirdin," dedim bloklar arasında yürürken.

"Onlara hiç selam vermedim, bugün versem dikkat çekerdi." Sakince açıklaması beni düşündürmüştü. Baran, tanıdığın en nazik ve kibar, tamamen sevgi dolu olan tek insandı. Hayvanların yanından dahi merhaba demeden geçmezdi ama bu bloklarla kaplı lojmanda ne denli bir hapis hayatı sürdüğünü düşününce yaptığını yadırgamadım. Onun da herkes kadar kötü olmaya ihtiyacı vardı belki de.

Yedinci katta kalıyorlardı ama asansöre bindiğimizde bütün katların düğmesine basmıştı. Gerginliğinin sessizce sürüp bitmesini bekleyecektim ama durum gitgide daha kötü bir hal alıyordu. Zaman hiç geçmeyecekmiş gibi gelmişti o asansörde ama sonunda kata geldiğimizi belirten kırmızı ışık yandı ve önce asansörün iç kapısı açıldı. Bunu her ne kadar Baran'ın yapmasını istesem de onun için demir kapıyı iterek ben açtım. Baran asansörden çıkmadan kapı görevlisi olduğu belli biri çöp kovasını alırken, "İyi akşamlar Baran," dedi çok içten bir şekilde gülümseyip. Baran adamın sesini o konuştuktan dakikalarca sonra duymuş gibi afallayıp kendine geldi.

"Mustafa Ağabey," dedi asansörden çıkıp adama sıkıca sarılırken. İşte benim tanıdığım Baran. Adamın elindeki

çöpleri bile umursamayıp dünyada tutunduğu bütün sevgiyi en çok ihtiyaç duyan insanlara dağıtan.

"Sizinkiler çıktı oğlum," dedi adam. "Bir iki saat oluyor. Anahtarın var mı?"

"Yok ağabey. Arkadaşımla geldim, kapıyı açarsın sen bana." Baran keyifli bir şekilde güldü. Adam başını iki yana sallayarak belinde takılı anahtarlığı çıkardı. Elinde tuttuğu çöp poşetlerini asansörün kenarına bırakıp 14 numaralı dairenin kapısını bizim için açtı.

"Haydi, size iyi akşamlar," dedi anahtarı yeniden kemer kısmına asarken.

"Mustafa Ağabey," diye durdurdu Baran son anda. "Bir süredir arkadaşımda kalıyorum da..." Yere eğdi başını ve zorlanarak kaldırdı. "Onlar nasıllar?" Sesi birden içine kaçtı sanki acıyla yutkunduğunu işittim boğazından geçen o zorluğun ardından. "Annem nasıl?"

"Anneni çok görmüyorum," dedi Mustafa Ağabey. O an Baran ile ikisinin arasında hiçbir sır olmadığını görmüştüm. "Evden dışarı çok az çıkıyor, insanlara gülüyor, merhaba diyor sonra yine evine gidiyor. Buğra uğruyor ara sıra, o zamanlar bayağı keyifli oluyor, herkese limonlu kekinden dağıtıyor. Babanı desen, hiç göremiyorum. Bildiğin gibiler işte oğlum." Mustafa Abi daha iyi şeyler söylemek istermiş gibi mahcup oldu.

"Eyvallah ağabey," dedi Baran ve beni görmezden gelip daireden içeriye girdi. Peşinden gidip gitmemekte kararsızlık yaşıyordum ama peşi sıra içeriye girdim. O ayakkabılarını çıkardığı için ben de kendiminkileri kapı önünde bırakmıştım.

Evleri tam olarak düşündüğüm gibi oldukça geniş ve ferahtı. Burnuma gelen ilk koku temizliğin hatta doğrudan titizliğin kokusuydu. Büyük bir salona açılan kemerli bir kapıdan geçtik. Duvarlar açık bir şarap rengiydi, üzerinde oldukça estetik resim tabloları -hiçbiri Baran'a ait olmayan- ve duvara sabitlenmiş şamdanlar bulunuyordu. Koltuk takımı kar beyazı rengindeydi ve sanki hiç kullanılmamış gibi yeni duruyordu. Bu evin de bizimkinden hiçbir farkı yoktu; her şey pürüzsüz bir şekilde olması gerektiği gibiydi. Ne bir toz zerresi ne de alternatif resim albümleri. Büyük bir vitrinde sergiledikleri resimler bile tamamen kontrollüydü. Baran, annesi ve babası bir fotoğrafçının söylediği yerde, söylediği şekilde durmuş ve gülümseye çalışmışlardı. Fotoğraflarda hiçbir canlılık belirtisi yoktu, tıpkı bu evde bir yuva belirtisi olmadığı gibi. Aile fotoğraflarının haricinde sarışın başka bir erkek çocuk daha dikkatimi çekti. Fotoğrafların çoğunda Baran yerine o vardı. İçimden bir ses o kişinin Buğra olduğunu söylüyordu ama üzerine kafa yormadan Baran'ın gözden kaybolduğu antreye girdim ve ışığı takip ettim.

"Beyaz olmayan tek yer burası," dedim sessizliği bozmak için. Yıllardır saflığın, trajikomik bir şekilde masumluğun timsali olan bu rengin, bu evde masum olduğunu kim savunabilirdi? Bu alternatifsiz renk bana daima bir son gibi görünürdü, yalancı bir ton gibi.

"Tuvaller neden hep beyaz renktedir ki zaten!" diye sessizliğe sitem ettim.

"Beyaz, masum değildir," dedi birden. Benimkinin aksine yüzünde bir gülümseme yoktu. Baran'ın gülümsemesinin dudaklarının arasına sıkıştırdığı o sigara olduğunu

düşünürdüm çoğu zaman. O gri duman haznesi ne zaman onun yırtık dudaklarından çoğalsa elimdeki fırçayla ona bir gülümseme çizerdim.

"Beyaz, sahtedir." Derin bir nefes alıp anahtarla kilidini açtığı çekmecedeki yarım yamalak boyanmış sayfaları yatağının üzerine fırlattı. Uçsuz ve nereye varacağı belli olmayan çizgilere neye olduğunu anlamadığım bir öfkeyle bakıyordu. "Gördüğün gibi," dedi başını kaldırmadan. "Öyle sahte ki ona istediğin renkte bir maske takabiliyorsun." Çıkardığı renk paletinden parmaklarına biraz boya bulaştırdı.

Sessizlik bir şekilde konuşmamıza rağmen büyümüştü.

"Sen de tıpkı beyaz gibisin," dedi sonunda boyalı ellerini şakaklarına bastırarak. Göz altlarındaki mezarlığa renkli boyalar akmıştı şimdi.

"Zihnimde, kafamın içinde öyle çok kişisin ki!" Parmaklarını acı dolu bir iniltiyle paftanın üzerine silip ayağa kalkmıştı. Orada öylece dururken bir şey söyleyip söylememeyi çok düşünmüştüm. Bir şey söylememi isteyip istemediğini. Ve sonra yavaşça ona doğru döndüm.

"Yanılıyorsunuz, bayım!" dedim bağırarak. "Yanılıyorsunuz ve bunu biliyorsunuz. Bunun bildiğiniz için bu öfkeniz!" Daha yavaş, daha naif, daha anlayışla ve tahminlerimin ötesinde bir sevgiyle baktım ona.

"Beyazın tahmin ettiğinizden daha gerçek olduğunu anladığınız için öfkeleniyorsunuz." Başımı hafifçe yana eğip etrafımızı izlemeye koyuldum. "Bana rengi değişmeyen tek bir şey söylesenize, bayım? İçinde boğulduğumuz deniz geceleri karanlığa boyanmıyor mu? O gölgesinde

soluklandığımız ağaçların yaprakları son baharda sararmıyor mu? Sen öptüğünde beni, ruhum kızarmıyor mu? Biliyorsunuz bayım; Baran, biliyorsun, istediğin zaman siyahın bile tonunu değiştirebileceğini biliyorsun. Ancak bütün diğer renklerin beyaz kadar kolay olmaması, beyaz kadar cesur olmaması, beyaz kadar gerçek olmaması korkutuyor seni. Senden kaçmadığım için, senden vazgeçmediğim için, seni bu kadar çok sevdiğim için o kadar korkuyorsun ki kaybetme ihtimali seni öfkelendiriyor." Yavaş yavaş yanına yaklaştım. Gözlerinde yine o hüzünlü yaşlı ifade vardı. Ruhu çoktan çökmüş ve kaybolduğu o yerden birinin ona el uzatmasını bekliyor gibi.

Durduğum yerde elimi ona doğru uzattım, parmaklarını elimin tüm hücrelerine kenetlemesi ikimiz arasında bir ömür sayılabilecek kadar kısa sürmüştü; Baran ve ben böyleydik her kısa anın ikimiz için bir ömür yazabilecek kadar derin bir hikâyesi olduğunun farkında...

Kollarımı boynuna doladığımda ikimiz de rahatça nefes aldık. Bir kuşun kalbi gibi çırpınan o ruhunun altındaki kalp tetikteydi.

"Bir kez daha kaybolmama izin verme." Fısıldaması kulağımı dayadığım bir deniz kabuğunun gizeminden geliyordu sanki, ikimiz için de öyle yabancı bir teslim oluştu ki boynumu boyun girintisine doğru sürterken daha derin nefes aldım ve onun ezberlediğim deniz tuzunun sigarayla harmanlanmış kokusunu zavallı ciğerlerime çekip birkaç günlük daha ömür dilendim.

Buradayım, bayım, en başından beri buradayım.

Holün sonunda kalan evin içindeki en uzak odaydı Baran'ın odası. Bu bile boğazımda bir yumrunun oluşmasına

neden olmuştu. Evin her yeri gibi burası da derli topluydu. Duvarları kül grisine boyanmış, çoğunluğu Baran'ın sevmediği renklerden oluşuyordu. Odasında bile söz hakkı olmadığını o an anladım, burayı neden odası olarak benimseyemediğini, neden her bulduğu fırsatta ağlayarak bu evden kaçtığını...

Geri çekildi, ellerim siyah beyaz bir resimdeki boyanmayı bekleyen o kocaman boşluklar gibi sahipsiz kaldı. Onun elleri titreyerek bulduğu bir çantaya bir şeyler sıkıştırmaya çalışıyordu. Suratında bir hayaletinki kadar kasvetli bir ifade vardı. Yanına gidip elindeki kıyafetleri tutup çektim. Başını kaldırmadan öylece çantaya bakıyordu.

"Hissettiklerini saklama, Baran," diye fısıldadım. "Benim yanımda saklamak zorunda değilsin. Kimseden saklamak zorunda değilsin." Gözleri yavaşça benim gözlerimi buldu. Göğsümün üzerine şiddetli bir tekme yemiş gibi acıdı canım. O bar taburesinde, o gündüz vakti, öyle güzel bir havada neden içerdi insan, neden öyle hüzünlü bakardı gözleri? Şimdi yine, yıllar sonra karşımda aynı ifadeyle bu defa bana bakıyordu fakat bir farkla, bu sefer yardım istiyor gibiydi.

"Muhtemelen sahip olduğum en güzel hatıraları unuttum ama bir hayalet gibi peşimi bırakmayan tüm bunları, tüm bu sessizliği, yalnızlığı, dışarıda bırakılmışlığı aklımdan silemiyorum."

Parmak uçlarımda yükselip yeniden, sıkı sıkı boynuna sarıldım. Ellerini belime dolamasını beklemiyordum ama o da aynı şekilde sıkıca sarıldı bana. Burnumu saçlarının arasına gömmüş şekilde ağlamaya başladım. Benimle birlikte onun da sessiz sessiz ağladığını biliyordum.

"Sesli ağla, Baran." Bu evin onu bu kadar bastırmasını istemiyordum. Bu evde, bu odada sessiz kaldığı, yalnız kaldığı tüm günlerin acısını çıkarırcasına ilk defa bağırarak ağlamasını istedim.

"Bu ev sana zarar veremez artık, söz veriyorum. Bu duvarlar sana zarar veremez." Sözlerim belki de duymak istediği yere kadar ulaştı. Önce yavaşça sonra hıçkırarak ağlamaya başladı, ikimiz birlikte sarılarak yere çöktük. Yatağın hemen yanında Baran omzuma yaslanmış şekilde otururken duvara asılabilecek onlarca resme rağmen ona neden bunu yaptıklarını merak ettim. Bu duvarları boyayabilecek dünya üzerindeki en yetenekli kişi olmasına rağmen onun parmaklarını neden kırdıklarını artık merak bile etmedim.

İkimizin de üzerine ölüm gibi yığılan ağlama krizinin ardından gözüm çantanın içinde parlayan boyalara takıldı. Yüzümde sinsi bir gülümseme meydana geldiğinde içimdeki özgürlük bir anda ortasından sıkılmış ağzı kapalı bir boya tüpü gibi patlamış ve her yanıma renkler saçılmıştı. Mutluydum.

"Ayağa kalk, Baran!" dedim. Ellerimin üzerinde emekleyerek çantaya kadar süründüm, mor çantanın içinden çoğu bitmiş siyah sprey boyayı çıkardım. "Bunlardan buralarda bir yerlerde olmalı?"

Başını sallayarak odasının içindeki küçük kitaplığa yürüdü, alt dolap bölmesini açtığında yüzümdeki gülümseme kocaman bir sırıtışa dönmüştü. Sprey boyalardan birini elime alıp odasının duvarına kocaman bir parmak çizmeye koyuldum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu panikle, onun üzerindeki bu etkiler canımı sıkıyordu.

"Seni kurtarıyorum," dedim. "Bizi kurtarıyorum bu tutsaklıktan. Eline bir boya al ve ne istiyorsan onu çiz. Bu oda senindi, bu hayatın bizim olduğu gibi ve onu istediğimiz gibi yaşayacak, bu odayı da istediğimiz gibi boyayacağız."

Baran eline aldığı koyu renk sarı bir boyayla duvara kocaman bir anne karnında bebek resmi çizmeye başladı. Cenin halinde duran ve yalnızca kafası belli olan bebek bir çemberin içine alınmıştı.

Cenin halinde uyuduğunuz hiçbir geceyi unutmayın.

Korkutucu ama çok güzel görünüyordu. O bitirene kadar ben kendi orta parmağını havaya kaldırmış kız resmimi kabaca bitirmiştim.

"Neden sürekli o kızı çiziyorsun? Elinde ya bir balta ya bir hançer ya da..." Kaşlarını çattı. "Neden orta parmağını gösteriyor?"

"Ailene saygısızlık yapmıyorum, endişelenme," dedim kolumun tersiyle alnımı silerken. "Eski zamanlarda, henüz silahların icat olmadığı dönemde askerler ok atarak savaşıyorlardı ve ok orta parmak kullanarak atıldığı için düşman taraflar daima yakaladıkları canlı ya da yaralı askerlerin orta parmaklarını kesiyorlardı. Bunlardan kurtulan okçular ise hem birbirlerine orta parmağını gösterip hâlâ ok atabildiklerini ima eder hem de düşman askere orta parmaklarını gösterip hâlâ savaşabildiklerine dair meydan okurlardı. Ben de bunu yapıyorum."

"Hâlâ savaşıyoruz, Baran." Gülümsedim.

Savaşırsak hâlâ bir şansımız var. Daima.

"Bir haritan var mı?" diye sordum. İçimde yine eğreti bir gölgenin yansıması vardı.

"Ne yapacaksın?"

"Ya da," diye vazgeçtim gözlerimi kısarak. "Çok gitmek istediğin bir yer oldu mu?" Bizim gibi çocukların çok gitmek istediği bir yer olmazdı, bizim gibi çocuklar sadece gitmek isterdi, nereye olduğunun bir önemi olmazdı.

Çok fazla düşünmeden omuz silkti.

"Ushuaia. Arjantin. Dünyanın sonundaki o deniz fenerini görmek istiyorum."

Görmek istediği bir yer olması bana umut vermişti, yaşamak için hâlâ hevesi olduğu gibi.

"Neden?" diye güldüm. "Dünyanın bir sonu olduğunu görmek, böylece bir şeylerin, hayatlarımızın sonu olduğuna inanmak mı istedin?"

Oturduğu yerden gülümseyerek kalktı. "Hayır," dedi. "Söylenenlere göre orası dünyanın sonuna ışık tutuyor, efsaneye göre orada ayrılanlar mutlaka yeniden bir araya geliyor. Dünyanın sonu ama başka bir dünyanın başlangıcı."

Kaşlarımı çatarak düşünmeye koyuldum.

"Hâlâ neden oraya gitmek istediğini anlamadım."

"Yitirdiğim bütün hislerin peşine düşmek istiyorum. Kapı kapı gezmek gerekirse, bir sürü duvar yıkmak, kırmızı şeridi geçmek. Bir insanın yokluğunun başka bir insanı etkilemesini hayatım boyunca anlamadım, uzun bir süre hissetmenin yoksunluğunu çektim. Biri vardı, bir şey, bir his vardı zihnimi tırmalayan. Onu bulmamı bekleyen

bir hayat gibi, umut etmeye izin veriyordu. Adres yok, yüzü yok, sesi yok. Sadece bir arayış vardı. Ya gerçekten aklımı kaçırıyordum ya da tamamen yitirmemek için aklımı kaçıyordum. Sadece gittim. O zamana kadar verdiğim bütün kavga, incittiğim onca insan, kızdığım onlarca kişi hepsi sadece o şeyi, o birini bulmak için, kasıtlı yanlıştı sanki her şey.

Onları affet, onlardan özür dile, onlardan uzaklaş. Artık orada sana ait kimse yok, hiç olmadı. Ait olduğum hiçbir yer olmadı. Anlamadılar. İnsan yaşamadığı bir şeyin o kadar yoksunluğunu çekemezdi." Yüzüme baktı. "Bir yerde sevmiş olmalıydım seni, bir sokağın sonunda tanışmalı." Ruh hali öyle değişmişti ki göz kapaklarım tereddütle açıldı. Onu izlemek dışında hiçbir şey yapamıyordum. Bunca zaman sonra, bir daha, elimden tutuyor ve beni gözlerimi kapatmak istemediğim o uykudan koparıp alıyordu.

Yoksa bir hayal miydi düşündüğüm, yine boş sokakların duvarlarına çizdiklerimden mi ibaret? Boyalarımın yettiği kadar mısınız siz, bayım?

Çekmeceden çıkardığı iki şeyi yanıma gelerek açtığı avucuma bıraktı. Biri bir anahtarlıktı, ucunda küçük bir deniz feneri asılmış. Yüzüne baktım.

"On yedi yaşımda bir hastane bahçesinde gözlerimi açtığımda elimde kalan tek şey buydu. Oraya gitmek istiyorum çünkü o gün orada bir yaşamın sonu gelse de başka bir yaşam başladı, artık başladı." Gözlerimin kenarından boncuk boncuk akan mutluluk gözyaşlarını ne yapacağımı bilemedim. İnsan üzüntüden veya öfkeden ağladığı zaman bir an önce eliyle silip yok etmek istiyordu

o yaşları, oysa ilk defa mutluluktan döktüğüm bu yaşlar bir kâğıdın üzerinde bıraktığı gibi iz bıraksın istemiştim tenimde. Avucumun içindeki diğer şeyi elimden alıp hafifçe döndürerek boynuma taktı. Arkasına yaslanıp gülümsedi. Boynuma astığı kolyeye baktım, üzerinde yuvarlak bir dünyanın olduğu, seçecek ve gidecek onlarca yerimizin olduğu minik bir atlas.

"Atlas olsun bugün adın," dedi. Uzun zaman sonra ilk defa yaşadığımı hissettim. Doktorların bütün çabalarına rağmen, ilk defa orada ömrümün uzadığını.

O gece bir hapishaneden daha ayağımızdaki zincirleri kırarak çıkmıştık. Birbirine kenetlenen ellerimizde boyalar harmanlandı, artık yuvamız olarak bildiğim tek şey olan sırt çantalarımızı omzumuza geçirdik ve gecenin sıcak karanlığına doğru adım atarken dizlerimizin üzerinde açtığımız bir haritadan terk edeceğimiz başka şehirlerin daha üzerini boyadık.

Düşlerimin arasından çıkıp gelen bir hayalin gerçekleşebileceği son noktadaydık. Burada birlikteydik, gökyüzünden yıldızların çizdiği yansımamızı görebiliyordum, parmaklarımı şıklattım ve zamanı durdurdum.

Tik tak.

Sadece ikimiz için.

OMURGANIN KAVALI

Dumanlar içinde mavi olmayı unutan gökyüzü, paçavralar giyinmiş sığıntı gibi bulutlar, son aşkımla tutuşacaksınız bütün!

Sevinç çığlıklarımla bastıracağım ordular gürültünüzü!

Siz ki bir yuvanın sıcaklığını unutmuşsunuz, dinleyin!

Ve çıkın artık siperlerden: bitirmeseniz de olur savaşı.

Ne en korkunç dövüşlerin ne de kan tüten yaraların en derini solduramaz aşk sözlerini!

Bilmez olur muyum hiç sevgili Almanlar!

Dudaklarınızın ucunda hep Goethe'nin Gretchen'i var...

Ama o, yüzyıllardır sayıkladığınız tombul pembe tenli kız, neme gerek benim!

Seni söylüyorum türkülerimde şimdi ben, makyajlı kızıl saçlı sevgilim!

Bu kasatura uçları gibi sivri günlerden, yaşadığımız, yüzyılların sakalı ağardığında kalacak olan sensin yalnız!

Bir de ben... o kentten bu kente... senin ardında!

Londra'nın kalın sisinde yitirsem seni, alev dudaklarıyla gece lambalarının gene de uzanır öperim.

Dalgın ve hüzünlü, köprüden geçsen: "Aşağısı da güzel" diye düşünerek,

"Ve ölmek de belki güzeldir!" diyerek, bil ki benim köprünün altında akan, benim la Seine, benim çağıran seni çürümüş dişlerini göstererek.

Güçlüyüm ben, gerekliyim çünkü onlara.

"Sıran geldi!" deseler günün birinde, savaşa itseler beni, vurulsam: Kan değil adın fışkırır yırtık dudaklarımdan.

İster taç giydirsinler, ister -se Sainte - Helene 'e sürsünler:

Hayat fırtınalarının dalgalarını gene de ben mühürlerim!

Ellerim kelepçelidir evet ama evrenin tahtıdır yerim!

Siz ürkek çocukları hüznün ve siz gökyüzünün mavi olduğunu unutanlar!

Dinleyin artık susun da!

Belki de son aşkıdır bu gökyüzünün: onulmaz yarası kanar da kanar veremli ciğerlerimin dokusunda.

Vladimir MAYAKOVSKI

Çeviren: Attila TOKATLI

Yaşarken yapmak istediğiniz her şey:

01:01

Bugün Adımı Sen Koy

Zamanın hançeri, boğazlarına dayanmış hâldeydi.
Köstekli saat, onlar için geri sayıma çoktan başlamıştı.
Kız hayat doluydu, sayılı kalan günlerine rağmen...
Çocuk, yaşama dair umudunu kaybedeli çok olmuştu.
Zamanın içine sığmadılar.
Adamın hatırlayamadığı geçmişi, kızın hayalini
dahi kuramayacağı geleceği bir köprüde buluştu.
Karşı karşıya geldiler.
Kendi zincirlerini keşfederken bir anahtar
arayışı içinde birbirlerinde kayboldular.
Ölüme çeyrek kala, her gün yeni bir isim alarak
Azrail'e kafa tutan pembe balyozlu bir kızın romantik,
buruk ve eğlenceli sonsuzluğu keşfi...

"SİZE İKİMİZİN DE ASLA GİDEMEYECEĞİ O YERDEN YAZIYORUM BAYIM, SİZİ SEVMEK BENİ İYİLEŞTİRDİ."

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayınları
/ephesus yayınları

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

9 786052 064849